

Operation

Felix

John Schou

Operation Felix

Kapitel 1	Begyndelsen til Enden	4
Kapitel 2	Operation Felix	19
Kapitel 3	Karantæne	29
Kapitel 4	På vej mod Dybet	48
Kapitel 5	Isolation	59
Kapitel 6	Hold ud lidt endnu	66
Kapitel 7	Ulvetider	74
Kapitel 8:	Adskillelsen	86
Kapitel 9:	Guldburet	96
Kapitel 10:	Guldfiskene	105
Kapitel 11:	Luft under Vingerne	111
Kapitel 12:	Uønsket Selskab	117
Kapitel 13:	Enden på Begyndelsen	128

Kapitel 1:

BEGYNDelsen TIL ENDen

Nu er jeg altså kommet med i møllen: Jeg er hospitaliseret, registreret, immobiliseret og i færd med at blive transporteret. Jeg kunne sagtens have gået selv, men om jeg havde kunnet finde afdelingen er et andet spørgsmål. De må åbenbart have mistet nogle patienter på den måde, for nu kan man ikke blive indlagt uden også at blive kørt i en seng fra optagelsen, som praktisk nok ligger ved siden af skadestuen, til den pågældende afdeling. Hermed kan man også beskæftige de portører, som kører sengene med elektriske traktorer nede i den uendeligt lange kælder. Ham der kører mig syntes dog ikke at vise nogen særlig taknemmelighed. Formentlig kan han tale som andre mennesker, men lige her er han i hvert fald helt stum. Hans job er at køre, ikke at underholde ængstlige patienter. Ængstelig? Nå ja, det er mit første besøg på et sygehus som patient. Her er man bange for det ukendte, bange for at det, man har hørt gik galt hos andre, også kunne gå galt hos en selv. Derimod er jeg ikke bange for sygdommen som sådan, det er blot et simpelt brok som egentlig slet ikke skulle have været opereret nu, hvis ikke jeg var blevet indkaldt til militæret og nu på den måde prøver at snige mig udenom.

Utroligt så lange de gange her er. Hvis man forsvinder hernede kan man risikere først at blive fundet en uge senere, næsten død af tørst og sult. Nej, det er nu heller ikke rigtigt, her er et eget liv. Det er portørernes domæne. Det er her, de flytter alle mulige ting — nå ja, og mennesker som mig — og som det forhenværende menneske, vi kommer forbi lige nu — næsten alle de ting og personer, som arbejder på sygehuset over os flyttes frem og tilbage gennem disse lange, underjordiske korridorer. Måske lægger de en dag skinner og kører helt ubemandet, egentlig ikke

noget større menneskeligt tab, når jeg kigger på baghovedet af ham der kører mig nu. Men så vil en fejl i computerstyringen kunne bevirke, at man slet ikke når frem, mens der vel nu højst kan blive tale om en lille forsinkelse som følge af den ølpause, som chaufføren for min seng holder lige her. Så, nu går det allerede videre, sikke hurtigt han fik skyllet den ned. Jeg læser lidt videre i min bog.

Jeg prøver at begynde med denne bog, en af dem jeg har tænkt mig at have læst når jeg forlader dette sygehus. 'Begyndelsen til enden', så at sige, forhåbentlig kun en foreløbig afslutning på et lille kapitel i mit noget længere liv. Men hun har ret med sit forord, hende forfatteren, hvor skal man begynde og hvor skal man slutte? Hvad der er enden på en sag er ofte kun begyndelsen til den næste. Hvad mit liv angår, begyndte det per definition med min fødsel for lidt over 18 år siden, mens slutningen så vidt vides ikke er blevet fastlagt endnu, eller også har man glemt at meddele mig det. Nå, nu stopper han igen, sengen koples af og vi skal åbenbart ind i den elevator. Han undgår helt klart at se på mig, måske er han bange for at sige goddag? Måske kan han ikke lide unge mænd med masser af bumser i ansigtet? Måske har jeg også kun taget denne bog frem for selv at vise, at jeg ignorerer ham, det er i hvert fald ikke muligt at læse noget under denne transport.

Skægt, der er en kælderetage til under denne? Dér kan det vel virkelig blive kriminelt. Heldigvis går det nu opad til stuen, første, anden, tredie, fjer.. nej, det havde vel også været så højt man kan komme, lige oppe under tegltaget, alt for varmt om sommeren, det kan være slemt nok på tredie etage i august måned. Hvad står der her på porten? Afdeling C3, måske C for kirurgi og 3 for tredie sal, eller er det C for opgangen? Stakkels mand, nu skal han skubbe sengen et godt stykke; en skam at jeg ikke kan gøre mig tungere — hvor mon bremsen er? Aha, en ung sygeplejerske, med kappe i håret og det hele, så sødt som i gamle dage, jeg troede ikke at den slags stadig fandtes. Nu går han hen til hende og rækker hende mine papirer uden et ord. Skønheden og udyret, ham har

jeg i hvert fald ikke kunnet fatte sympati for. At tænke sig at hans mor en gang har elsket ham, men også det ligger vel nogle årtier tilbage.

“Herr Pedersen, Felix,” siger sygeplejersken. Jeg skynder mig at rette:

“Nej, Petersen med T som Torsk, ikke med D som Dumrian.” Ikke tre bogstaver kunne de skrive uden at lave en fejl nede i optagelsen.

“Det skal vi nu nok finde ud af alligevel, Pe'ersen,” siger hun, “Om ikke andet så på fornavnet, det har jeg ikke set før her i Danmark. Mit navn er Just, just som det skrives, ikke så meget at tage fejl af.”

På navneskiltet kan jeg læse at hun hedder Kirsten til fornavn. De er vel holdt op med at titulere sig som 'søster Kirsten', et resultat af de moderne tider. Ellers skulle hendes mandlige kolleger vel tituleres 'broder', overlægen kunne så være 'onkel' og så videre. Nej, det er vel meget godt at de har lagt klosterligheden af sig i et moderne hospitalsvæsen. Men hun kunne nu godt have sagt straks, at hun hedder Kirsten, kun er godt et år ældre end mig og lige er blevet færdig med sin uddannelse. Den lille forvanskning af mit efternavn kunne måske være en invitation til nærmere kontakt, og dog, det kunne jo bare være en lapsus, der ikke skulle have passeret hendes læber. Jeg må vel indse, at hun er her for at arbejde og ikke specielt for at gøre mig ukendte en eller flere glæder.

Det tager hende ikke længe at gøre sig upopulær. Hun har lige kørt mig ind på værelse 13, en tosengsstue, hvor der ligger en mand på godt 50 år i sengen. Han er skaldet, resten af håret er sølvfarvet, hvilket betyder at han mistede det meste af sin hårpragt inden det nåede at blive gråt. Også i hovedet, især vel den manglende nakke, kunne man bedømme, at han havde omkring 20 kg for meget i forhold til yngre sportsfolks normalvægt. Vi hilser pænt på hinanden, han er Jørgen Block-Jensen og jeg er mig. Jeg fortæller ham, at jeg lige skal ud og ringe til min mor for at fortælle, hvor jeg er landet, og han siger mig endda, hvor jeg kan finde en telefonautomat. Men da jeg går ud af stuen, nu iført pyjamas og slåbrok som en rigtig patient, så siger hun skarpt:

“Hvor skal De hen?” Jeg troede, at hvis man var fyldt 18 og endnu ikke 50 sagde man du til hinanden, vi skriver dog 1970, men en af os har vel noget at lære endnu. Nå, hvis hun taler til mig i den bydende stemme, er det nok bedst at holde en vis afstand.

“Jeg skal bare ud at ringe til min familie, så de ved hvor de kan finde mig,” svarer jeg i overensstemmelsen med sandheden.

“Gå tilbage til Deres seng! Der kommer straks stuegang, og så skal De være på plads.” Igen denne unødvendige uvenlighed. ‘Vær så venlig at gå tilbage ...’ kunne hun have sagt. Nå, i det mindste forklarede hun, hvorfor jeg skulle tilbringe den nærmeste tid dér.

“Jeg blev grebet i flugtforsøg og vist tilbage til cellen,” siger jeg til min nabo i døråbningen, så højt at hun også kan høre det.

“Når man er patient er man ikke mere et frit menneske,” siger min ældre sidemand. “Patienten er et menneske, der har brug for medicinsk hjælp, men dem, der skulle hjælpe ham, udnytter det til deres egen fordel. De er ligefrem bange for at involvere sig for stærkt, at deres venlighed kunne blive misbrugt. Det er selvfølgelig også nærliggende at en, der har brug for hjælp, klamrer sig til dem der viser venlighed, men er det en grund til ikke at gøre det?” Han sukker lidt, og det samme gør jeg. Så tilføjer han: “Der er forresten en ting, der interesserer os 'medfanger' mere end noget andet, det er det første man spørger om, når der kommer en ny, nemlig 'hvorfor er du her?' Samtidig kan man lige så godt fortælle, hvorfor man selv er her, ellers bliver den anden for alvor nysgerrig og skal nok hurtigt finde ud af det, og den glæde under vi ham ikke, vel? Altså bryd sammen og tilstå, hvorfor er du her?”

Glimrende, manden er formentlig omkring et halvt hundrede år, han siger straks 'du' til mig, og da jeg er fyldt atten og blev student for et par uger siden kan jeg også sige du til ham. “Det er et simpelt, banalt, kedsommeligt, ja næsten ligegyldigt lyskebrok der bare skal opereres, og så skal jeg hjem. Jeg glæder mig allerede til at komme hjem igen. Og hvad er der så i vejen med dig, har du været under kniven eller kommer den snart?”

“Hverken eller. Jeg har formentlig en infektionssygdom, altså intet kirurgisk, så længe man ikke kan give bakterierne kniven enkeltvis, men jeg har foretrukket at blive indlagt hos min gamle ven Hans-Peter Strøm, der er overkirurg her på afdelingen. Det er ham, der kommer nu om lidt. Jeg håber, at han også kan fjerne bakterierne uden at operere dem væk, og da jeg allerede havde besøg af den medicinske overlæge i går, kort efter at jeg kom, må sagen vel være i gode hænder her.” Min sidemand vil fortsætte men døren går op, så bliver der banket på den (jeg har lært at gøre det omvendt) og en stime af mennesker kommer ind på den lille stue. “Den store hvide flok vi se ...” citerer Block-Jensen fra en salme.

Der er ingen tvivl om hvem overlægen er, det er ham der går forrest, som er ældst og som havde åbnet døren. Derefter kommer, efter alderen at dømme, den lige så gamle oversygeplejerske, det var hende der havde banket på den allerede åbne dør. På denne afdeling er lægerne mænd og sygeplejerskerne kvinder, men det er ikke det eneste gammeldags hos dem. Alle sygeplejerskerne bærer stadig den kappe i håret som i mellemtiden er forsvundet fra de fleste sygehuse uden at efterlade noget savn. Inden jeg ser de andre bemærker jeg, at overlægen pludselig ser forfjamsket på oversygeplejersken, idet han har bemærket min tilstedeværelse:

“Hvordan er han kommet herind? Har jeg ikke udtrykkelig sagt, at Hr. Block-Jensen har eneværelse?” spørger Overlæge Strøm bryskt.

Tak for en velkomst. Spørgsmålet går videre ned gennem rækkerne og ender hos sygeplejerske Just, som undlader at give det videre til eleven. “Det var den eneste frie plads der var tilbage og frk. Just vidste ikke at der ikke måtte komme flere ind her,” oversatte oversygeplejersken hviskningen, der nu var gået den modsatte vej.

“Hmm, det må opklares hvorfor det ikke var klart,” svarede overlægen men tilføjede straks, “det er dog ikke en ting vi skal gøre her på stuen. Også på kirurgisk afdeling C kan vi have patienter som Brock-Jensen, der har behov for isolation på grund af sin sygdom.” Var der en der fnisede nede i rækkerne? Nu havde overlægen i det mindste bevist sin

interesse overfor sin ven, samtidig med at han havde mistet min sympati. Først portøren, så den skrappe unge sygeplejerske og nu ham her! Måske er det alligevel bedre i hæren?

“I skal ikke være kede af det på mine vegne,” glatter min sidemand ud. “Hr. Petersen og jeg har det udmærket her. Der er kun en vis fare for at hr. Petersen vil forlange sig udskrevet igen, fordi jeg snakker for meget.”

“Ikke tale om,” indskyder jeg, “det er rart at møde et enkelt venligt menneske her i disse omgivelser.” Den sad. Jeg ved at jeg senere fortryder sådan en bemærkning, men i øjeblikket glæder den mig.

Min bemærkning understøttes endda af 1. reservelægen, der tilføjer: “Hr. Petersen har ret i, at vi ikke har været særlig venlige ved ham indtil nu. Jeg håber, min ven, at det snart vil ændre sig.” Det ændrer sig snart, før var det kun sviende bemærkninger, siden kommer den somatiske smerte til.

Overlægen brummer. Indviede vil vide, at det var en positiv brummen, ikke at forveksle med en negativ brummen, der varsler fare. Så vender han sig til sin ven: “Udmærket, Jørgen, tak for din forståelse. Professor Vindeby vil melde sig så snart han har fået kendskab til yderligere enkeltheder, i øjeblikket kan vi kun fortsætte den behandling vi har påbegyndt. Jeg kommer tilbage lidt senere — alene.” Det sidste var vel henvendt til resten af koret, som så skulle blive væk ved den lejlighed.

Så henvender overlægen sig til mig: “De må undskylde hvis vores velkomst ikke helt var som den plejer at være. Må jeg høre hvad der bringer Dem hertil?”

“Det er dette højresidige lyskebrok der skal opereres. Jeg har ...” Her afbrydes jeg af reservelægen, der ved en håndbevægelse lader mig forstå at jeg allerede har sagt mere end nok. Overlægen undersøger sagen. Han gør mere end det: han trækker mine pyjamasbukser og underbukser ned til knæene så mine manddom blottes for alle disse kvindfolk — mon de har set sådan noget før? Så trykker han i lyskere regionen. Godt at det gør ondt, så kan jeg glemme kvinderne for smerten. Hvis der ikke var et brok

før, så er det et nu, så godt har han trykket til. En finger op i lyskeporten forstærker smerterne. Endelig færdig og så vil 1. reservelægen også til, den sadist. Det kan da ikke være for at hjælpe mig.

“Er der noget undersøgelsesresultat?” spørger overlægen.

Reservelægen rødmer, “nej, han er lige kommet, jeg skal i gang med ham straks efter stuegang.”

“Det er helt i orden, De kan undersøge patienten i undersøgelsesværelset mens jeg taler med hr. Brock-Jensen her. Og hvad mener De så?” spørger overlægen videre.

“Der er utvivlsomt et lyskebrok, men det er endnu ikke særligt stort. Det er bør dog operes nu,” svarer 1. reservelægen.

“Rigtigt, hr. kollega, på dette punkt har vi samme mening,” afslutter overlægen, og så går hele flokken ud. Sygeplejeeleven siger lige pænt 'farvel', hun har vel ikke været der så længe endnu.

Åbenbart er de ikke de bedste venner, overlægen og 1. reservelægen, men eventuelle stridigheder skjules af den herskende autoritet. Det er måske meget godt, så spilder de ikke tiden med at rive hovedet af hinanden, og vi patienter kan jo kun håbe, at autoriteten nu også er velfunderet.

“Det var sandelig en god begyndelse,” siger jeg efter at vi er blevet alene. “Tak for invitationen til at blive, jeg håber selv ikke at blive for megen belastning. Nå, nu må jeg endelig ud at ringe.” Forsøget bliver endnu kortere denne gang. Alle deltagerne i stuegangen står lige udenfor og bagtaler os dér.

“Hr. Petersen, vil De være venlig at blive på stuen indtil dr. Bjerre har undersøgt Dem,” siger frk. Just. Nå, nu har hun lært ordet 'venlig', jeg har sandelig haft heldet med mig her. Hvis det går videre på den måde er er dette den høfligste afdeling i hele hovedstadsområdet, når jeg bliver udskrevet næste uge, men konkurrencen er vel heller ikke så stor?

Jeg trækker på skuldrene og går tilbage til sengen, “den gik altså heller ikke.”

“Hvis du bare skal ringe, kan du da gøre det fra min telefon,” siger min medfange. Den har jeg ikke bemærket før, jeg er heller ikke vant til, at nogen har egen telefon på sygehuset. Selvfølgelig findes der sygehuse i Amerika, hvor hver eneste seng har sin egen telefon, her i 1970 teknisk vel heller ikke det store problem, men i Danmark må det være en stor sjældenhed.

Jeg takker og ringer til min mor. Mens jeg fortæller, hvor jeg er landet, uden at nævne nogen af de ting jeg ikke kunne lide her, siger Jørgen: “Du kan lige få nummeret hvis der er noget vigtigt.”

Jeg vinker ham af, det kommer der næppe noget godt ud af. Jeg slutter kort efter og spørger ham så: “Du, det nummer, det er jo slet ikke et lokalnummer på sygehuset?”

“Nej, der er kun få værelser som dette på hele hospitalet, og de har alle fået en uafhængig ledning lagt ind.”

“Interessant at vide. Det er nu alligevel bedst, at min mor ikke ringer her i tide og utide, hvis der virkelig sker noget vigtigt ved hun, hvor hun kan finde mig. Frk. Just skal jo nok sørge for, at jeg ikke løber forvildet omkring. Og det vigtigste, der sker i nær fremtid er at jeg skal opereres for dette brok.”

Jørgen er en rar sidekammerat, yderst behagelig at snakke med. Han fortæller mig, at han havde følt sig svag i nogle uger men helt akut først i de nærmest forudgående dage. Nu ville han endelig have fundet ud af, hvad der var i vejen, det var vel heller ikke for tidligt da det tydeligt gik ned ad bakke med ham. Det havde jeg ikke bemærket før, jeg er jo heller ikke læge, men når han nu siger det, kan jeg godt se at han ser lidt slap ud, han ligger også hele tiden i sengen. Jeg skal måske hellere lade være at belaste ham for meget. Alligevel, når jeg tier stille, så stiller han et nyt spørgsmål, som jeg så svarer på. Det er i hvert fald ikke min skyld at vi stadig taler sammen, da dr. Bjerre kommer ind.

Det har gjort reservelægen godt at få de andre væk. Han er blevet mindst 10 cm højere og en rigtig læge, ikke mere bare den kuede undersåt fra før. Dog falder han straks lidt sammen igen da overlægen

også kommer ind på stuen. Han skynder sig at sige: "Kom, hr. Petersen, nu går vi over i undersøgelsesværelset." Overlægen venter tavs til vi er gået og lukker selv døren bag os.

Vores familielæge er en rar onkel doktor. Han må skulle høre på meget, for han er så sympatisk, at man bare kan fortælle ham alt. Han kan ikke give tilgivelse for vores synder; i stedet for kan han give penicillin for nogle af dem. Den slags tillidsvækkende personer er der ikke nogen af på denne afdeling, i det mindste ikke blandt dem jeg har set indtil nu. Også dr. Bjerre synes mere optaget af at opbygge skranker end at nedbryde dem. Det sparer ham også tid, jeg har ikke meget at fortælle ham og forresten da heller ikke lyst. Hvad jeg ville berette, har jeg allerede meddelt Jørgen. Til gengæld er dr. Bjerre meget grundig med undersøgelsen. Det er vel ikke noget under, bagefter kritiseres han af 1. reservelægen, som igen kritiseres af overlægen. Ganske anderledes med Brock-Jensen: Han er aldrig blevet rigtig grundigt undersøgt.

Da vi er færdige foreslår dr. Bjerre nu selv, at jeg får overstået min telefonopringning, men jeg skal være tilbage om 10 minutter da middagsmaden så deles ud. Jeg gider ikke forklare ham, at jeg allerede har telefoneret og siger i stedet for, at jeg skal bruge mere end 10 minutter til at finde en telefon, snakke i telefon og finde tilbage igen, hvorfor jeg venter til om eftermiddagen, i håb om at der så kan blive bedre tid til det. Det er han nu ikke sikker på, men jeg lader det stå hen. Det er dog påfaldende at dr. Bjerre selv åbner døren til vores værelse — efter at have banket på. Først da han ser at overlægen ikke mere er der, lader han mig gå forbi.

Nu kommer maden. En plade på siden af bordet hæves og stilles således, at bakken kan stå på den. Det samme gøres hos min sidemand, men her kommer der ikke nogen bakke. "Deres diæt kommer om lidt," siger sygehjælperen der deler tingene ud.

Ny tilskyndelse til at lade sig indrullere, værre kan maden da ikke være i hæren. Hønsekødssuppen smager ikke af ret meget, men i det mindste heller ikke dårligt. Det gør til gengæld hovedretten, hvor resten

af hønen genfindes, ikke en lille kylling men en rigtig gammel høne, der vel har haft et langt, strengt liv, så sej den nu er blevet. Som dessert er der en gul pastaagtig substans, der vel lige er kommet ud af tuben. Jeg smager på det hele og beslutter mig for at nøjes med suppen, senere skal jeg samle et ordentligt lager fra sygehusets kiosk, som jeg så nede ved siden af optagelsen. Det er nok bedst ikke at tale om disse planer.

Og så kommer den samme sygehjælper ind med et lille bord på hjul, fyldt op med lækre spiser og en lille flaske vin. "Her er så Deres diæt, hr. fabrikant," siger hun og stiller bordet ved siden af hans sengebord.

Jeg kigger misundeligt på dette opbud og siger så: "Jeg vil også gerne på diæt!"

Sygehjælperen fniser men undlader at svare. Henvendt til min sidemand siger hun: "Nu skal jeg servere suppen for Dem." Hr. Block-Jensen takker hende og bedyrer at han nok skal klare resten selv. Derefter går hun.

"Jeg nøjes med suppen, du kan få resten af min 'diæt', jeg har alligevel ikke nogen appetit," siger Jørgen. Det er selvfølgelig lovlig stærkt at forklæde dette festmåltid som 'diæt', han skylder mig en forklaring og den får jeg så: "Det er min kone der sørger for, at jeg får denne særforplejning, ellers tror jeg ikke det havde været muligt. Men hun gør sig store bekymringer om, at jeg ikke ville kunne klare mig på sygehusets almindelige kost."

"Hun har også al mulig grund til at være bekymret når jeg ser, hvad de byder mig. Derfor kan jeg slet ikke sige nej til dit generøse tilbud, jeg håber at kunne gøre gengæld, når vi slipper ud herfra. Skal jeg åbne vinen for dig?"

"Du skal åbne den for dig selv. Det er forresten kun et skruelåg, sådan en af de små flasker man får på flyveren. Hvis jeg til gengæld kan få noget vand," siger han og peger på en flaske mineralvand på kørebordet. Jeg skænker ham det gerne op, inden jeg kaster mig over de lækre retter i 'diæten'. De havde også givet mig en slags mineralvand, hvis klor ellers gælder som mineral; der var faktisk så meget klor i det, at

det må mistænkes for at være en aftapning fra det stedlige svømmebassin. Da jeg havde spist lagde jeg ådslet af den selvdøde høne ind i skjuleren på en af de tømte tallerkener. Jeg ved ikke hvem der åbnede den igen og hvor, men de skulle nok få sig et chok. De andre tømte ting stillede jeg på plads og var lige færdig med det, da sygehjælperen kom ind igen. Så behøvede jeg ikke at fortælle noget om hvordan vi havde delt maden.

“Kunne de ikke lide kartoflerne?” spørger hun mig.

“Jo, men der var alt for mange af dem. Derimod var kødet pragtfuldt, det er helt væk.” Kun min sidemand bemærker blinket i mit højre øje.

“De har ikke taget ret meget af desserten, skal jeg lade skålen blive og hente den senere?”

“Det er pænt af Dem, men som jeg nævnte før er jeg interesseret i en diæt som overgang til at skulle opereres, derfor stiller jeg gerne min dessert til rådighed for hvem, der måtte have mere brug for den, forudsat at sygehuset bærer forsendelsesomkostningerne til Afrika.”

Hun kommenterede ikke min vits men trak i stedet gardinerne for vinduet. “Så, mine herrer, nu ønsker jeg dem en god eftermiddagslur.” Så forsvandt hun med resterne af måltiderne.

“Lige hvad jeg har brug for nu, hvis du undskylder min tavshed i den næste time,” siger Jørgen.

“Ingen årsag, efter denne diæt er det lige en siesta jeg har brug for,” svarede jeg. Det er vist første gang at jeg har drukket vin midt på dagen. Vi må have sovet en del af tiden, for kl. halv tre kom sygeplejeeleven ind og trak gardinerne fra. Hun kom meget diskret ind og det var faktisk ikke hende, der vækkede os, det var solen. Jeg vågnede og fik øje på hende, så så jeg, at Jørgen også virrede med hovedet, han må altså også have sovet.

“Undskyld, frøken, vil De servere os kaffen nu?” spørger jeg frækt. Jeg bliver dog lidt forbavset over reaktionen. Ikke at hun undskylder sig med at have fri nu og derfor ikke kunne tage imod flere opgaver, men det, at der fem minutter efter – helt kommentarløst – står to kopper

dampende kaffe på vores borde. "Det havde jeg ikke ventet," siger jeg da sygehjælperen er gået.

"Jeg er bange for at det heller ikke findes på de andre sygestuer. Min kone er en indflydelsesrig person, og det er bedst at være venner med hende," svarer Jørgen.

Efter kaffen kommer dr. Bjerre igen og fortæller at jeg desværre ikke kan blive opereret i morgen, da programmet allerede nu er for stort. Jeg kommer imidlertid tidligt på operationsprogrammet i overmorgen. Jeg foreslår så at tage hjem og komme igen en dag senere, men det kan ikke lade sig gøre af administrative grunde. Nu har jeg endelig noget nyt at ringe hjem om, men først skal jeg have fyldt mine chokoladedepoter. Jeg finder vejen ned til kiosken, det er slet ikke så svært over jorden som jeg havde ventet. Der er bare det at kiosken er lukket. "Med en så elendig mad kunne man blive millionær ved at have et værtshus lige her i nærheden," mumler jeg højlydt.

"Jamen det er der skam også nogen der har fundet ud af, siger Kirsten Just lige bag mig. Jeg har ikke hørt hende komme, hun er åbenbart på vej hjem. "Nu skal jeg vise Dem hvor De kan sikre Deres overlevelse, så længe De selv kan gå." Det er en fin hentydning til at købe lidt mere ind til de dage, hvor man efter operationen skal holde sengen. Vi går sammen over vejen og jeg benytter lejligheden til at sige: "Det er ellers et fint værelse, De har kørt mig ind på, det må jeg virkelig takke for. Jeg accepterer endda ikke at blive opereret i morgen så jeg en dag længere kan få optisk del i særforplejningen."

"Hvis De vidste, hvor meget bøvvl jeg haft omkring den historie, ville De ikke spøge med det nu," svarede hun. "Men har fabrikanten virkelig ikke givet Dem nogle af de udsøgte kulinariske mesterværker?"

"Det er nu vores hemmelighed som ikke må røbes til personalet. Men hvis det bliver mellem os kan jeg da godt røbe at han selv har spist hele suppen. Hvorfor kalder I ham iøvrigt fabrikanten?"

"Kender De virkelig ikke Brock-Jensen og alle hans fabrikker? Han bor iøvrigt ikke så langt fra Dem, en hovedrig mand, iøvrigt beskeden og sød,

hvad man ikke kan sige om hans kone." Hun har åbenbart undersøgt hvor hendes patienter bor og er godt inde i områdets geografi.

"Jeg troede, at hans kone netop var englen bag denne særforplejning, som jeg også har nydt godt af i dag," siger jeg med denne ærlige indrømmelse, dum som jeg nu er.

"Jamen, så god fornøjelse med at møde hende. Hun kom netop, da jeg gik, men det lykkedes mig lige at undgå hende. Nå, farvel, der kommer min bus." Og væk er hun.

Jeg fylder en stor plastikpose med forskellig proviant, forresten også en militært nyttig egenskab at kunne overleve i længere tid på fjendtligt territorium. Måske skulle jeg bare blive herude, jeg er jo ikke mere på sygehusets grund? Derefter kunne jeg melde mig til hæren og sige, at jeg har haft det forberedende kursus på Amtssygehuset. Nej, de finder nok ud af at jeg stak af efter kun få timers forløb, det anerkender de aldrig. Jeg må tilbage og kæmpe videre derfra, hvor jeg slap i dag.

Jeg tager ikke elevatoren nu. Der bliver mangel på motion senere, det er nok bedst at sørge for den på forhånd. Mellem anden og tredje etage mødes jeg af en mærkelig duft, tidligere lugtede der af apotek, nu iblandes dette duftbillede noget andet. Svært at sige hvad det er. Jeg går lidt højere op. To trin inden tredje sal bliver det mig klart: En kraftig parfume. Det er sikkert en ældre dame. Da de næsten ikke kan lugte noget selv fylder de på til de kan, og det er mange gange for meget for omverdenen. Jeg sad for nylig i det kgl. Teater, der var fyldt med den slags gamle damer, nogle af dem var endda ikke særlig gamle, de lugtede kun, som om de var. Det værste var dog ved en smagning hos vinhandleren; ejendommeligt at der ikke var indført et absolut parfume-forbud ved den lejlighed.

Jeg går ind på afdelingen. Nu ser jeg parfumesprederen. Interessant at jeg kunne lugte hende så længe, før jeg kunne se hende. Det er en let buttet, nogenlunde høj dame med det sorte hår bundet tilbage i en knude i nakken. Hun er rasende og skælder ud på overkirurgen. 1. reservelægen, der gerne vil kaldes 1. reservekirurgen, står i baggrunden

og nyder at være vidne til, at dette sker. Da jeg går forbi siger overlægen, "jeg lover dig, i morgen er han væk!" Jeg forstår nu, hvem damen er, og jeg ved dermed, at 'han' må være mig selv. Det er bedst at lade som ingenting og gå videre. Det havde især været bedst at fortsætte hen i patienternes dagligstue og vente dér til stormen var drevet over. Selv ville jeg da også være gået videre, men min plastikpose ville ind på værelset, og det ser fru Brock-Jensen. Jeg lukker døren og smutter hen til sengen, hvor jeg sætter mig. Få sekunder efter river hun døren op og farer hen til mig, idet hun vredt siger: "Hvor understår De Dem i at mænge Dem ind på denne enestue?"

Hun siger vel noget mere. Det bliver overdøvet af hendes mand og overkirurgen, der nu også er kommet til. Hertil kommer, at jeg prøver at undskylde min eksistens, forbandet være den dag jeg blev født, o.s.v. Alle taler og ingen hører efter. Det bliver afbrudt ved at min sidemand udstøder en rallende hoste. Det var vel kun et trick, men det virker, alle stopper op og ser bekymrede på ham.

"Hr. Petersen er ikke skyld i, at han er landet her, men han skal være velkommen. Til gengæld vil jeg bede jer andre om at forlade dette værelse, den megen ophidselse er ikke godt for mit helbred. Tak for din omsorg, Birte, men lad det ikke gå ud over min unge ven her."

Disse ord har en magisk virkning. Om hun nu gør det for at berolige sin mand eller fordi hun indser at hun har taget fejl, kan være lige meget. Men hun gør det altså: Hun kommer hen til mig, tager min hånd og siger: "Min mand har selvfølgelig fuldstændig ret. Det må De meget undskylde, hr. Petersen, jeg håber ikke at De bærer nag!" Selvfølgelig gør jeg det, men jeg er for stor en kujon til at indrømme det. Så går hun hen og giver sin mand et kys og siger: "Hvil dig nu, min skat. Professor Vindeby er tilfreds med dig, det skal nok gå alt sammen, og også Hans-Peter her gør sit for at hjælpe. Jeg kommer i morgen eftermiddag og besøger dig igen." Efter at have genskabt idyllen, som nu kun hun kunne gøre det, efter at have brudt den, går hun og overkirurgen ud.

“Tusind tak, Jørgen, det var et diplomatisk mesterstykke,” siger jeg beundrende.

“Nu har jeg været gift med hende så længe, at det ikke er svært for mig at gætte hendes tankegang. Men bortset fra det, går det mig stadig dårligere, og hvis der er noget jeg ikke har brug for, er det sådan et ørkesløst skænderi. Jeg må hvile ud oven på det.” Han lægger sig tilbage i sengen og lukker øjnene.

Jeg venter lidt til jeg er sikker på, at fru Brock-Jensen er væk, så lister jeg mig ud i patienternes dagligstue og ser lidt ligegyldigt fjernsyn. Her spiser jeg også den kolde aftensmad. Da jeg kommer tilbage ved 9-tiden sover Jørgen dybt. Min bog hjælper mig snart til at gøre det samme. Det var så slut på 'dag 1' af mit sygehusophold.

Kapitel 2:

OPERATION FELIX

Når det er for varmt i København, tager vi til vores sommerhus i Gilleleje. Sommerhuset ligger på en skrænt helt ud til havet, men alligevel tilbringer vi for det meste de solrige dage nede på stranden. Jeg ved ikke rigtigt hvorfor, og jo ældre jeg bliver, desto sværere er det at hitte ud af. Man kan være vågen og så nyde synet af alle de piger, der ligger rundt omkring eller endnu bedre går omkring og lader de unge, faste bryster vugge i takt til deres gang. Dette billede afløses desværre snart af seksuelle frustrationer, specielt fordi jeg aldrig har mødt nogen piger dér, som jeg har vekslet mere end en sætning med. Man kan prøve at læse lidt, men det er ikke særlig lødige litteratur, der kan overleve de mange afbrydelser, som f. eks. når der kommer en ny pige forbi. Så kan man være så træt, fordi man ikke fik sovet nok i nat, at man simpelthen sover lidt i solen mens man prøver at blive godt brun, som bevis overfor de misundelige blegansigter hjemme i byen på at man selv har tilbragt sommeren i solen. Det er imidlertid ikke helt ufarligt. Hvis man sover for længe, vågner man kobberrød og forbrændt, noget der især gør ondt om natten, i lighed med de seksuelle frustrationer. Så kan man igen ikke sove som man skulle. Af den grund er det godt at have en mor til at vække én i tide. Hun kalder nu: "Felix, Felix, Felix ..."

Men hvorfor kalder hun så mange gange, og dog så lavmælt? Ved nærmere eftertanke bliver jeg snart klar over, at den dybe stemme tilhører en mand og i hvert fald ikke mor. Det er nat og ikke dag. Jeg ligger i en fremmed seng et fremmed sted, og det er en fremmed mand der kalder.

“Nå, endelig lidt bevægelse, det tog sandelig sin tid. Det gør mig næsten ondt at vække dig, så godt som du sov, men du vil tilgive mig, når du hører hvad jeg har at sige. Er du vågen nok til at forstå det?” spørger Jørgen Brock-Jensen.

“Et øjeblik, jeg skal lige have rystet lidt af sandet væk. Nej, sludder, jeg er jo ikke mere på stranden,” svarer jeg.

“Natsygeplejersken har lige været på sin rundgang for at tælle de overlevende, så vi har næsten en time indtil hun kommer igen. Og jeg er bange for at vi får brug for hvert minut,” fortsætter han hemmelighedsfuldt.

Jeg sætter mig op i sengen, tager en cola fra tasken og åbner den. “OK, jeg er klar nu.” Mens jeg drikker min cola taler han, til at begynde med kun afbrudt af mine pausesignaler som bevis på at jeg er vågen og hører efter.

“Navnet Felix er sjældent i Danmark. Da du kom her og fortalte, at du ventede på en operation, kunne jeg ikke lade være med at forbinde det med en skelsættende begivenhed fra min ungdom, mere præcist fra 1944 under nazisternes besættelse af Danmark. Vi gennemførte da, til at begynde med succesrigt, en 'Operation Felix'. Det var vores gruppefører, Claus Petersen, der fandt på det navn. Oversat betyder det vel så meget som 'operation lykke'. Det var måske også for at abstrahere fra, at næsten alle de voksne på det tidspunkt betragtede os som farlige ungdomsforbrydere, der bare hidsede besættelsesmagten unødvendigt op imod befolkningen, når nu Danmark var sluppet så nådigt gennem krigen i forhold til det meste af Europa. Det var ikke anderledes i mit hjem, der kunne jeg ikke nævne noget om mit underjordiske engagement — jeg ved faktisk ikke, hvordan de havde reageret på det, hvis jeg havde fortalt noget om det, inden det var for sent!”

Jeg ved godt hvad Felix betyder, men det er først nu at der nærmer sig en forklaring på mit mysteriøse fornavn. Min farbror hed Claus Petersen og han blev dræbt under krigen i 1944. Det holdt jeg dog til at begynde med for mig selv. Jørgen fortsatte:

“Claus blev anholdt kort efter den spektakulære aktion, jeg skal fortælle dig om. Vi andre gik under jorden, straks da han blev anholdt; det var jo kendt, at Gestapo havde dygtige specialister til at få sandheden ud af folk. Jeg ved ikke om de fik noget ud af Claus inden han døde, men vi andre — og vi var jo også kun fire — slap helskindet igennem krigen. Det er selvfølgelig længe siden og du mener formentlig, at det alt er historie, men det bliver nu snart aktuelt igen: I morgen er vi fire til stede på denne afdeling, og årsagen er, at vi nu vil bringe Operation Felix til endelig afslutning.”

Jørgen holder en lille pause for at vælge sine ord. “Når jeg fortæller dig alt det, er det fordi jeg ikke tror mig i stand til at leve længe nok til at fuldføre min andel — og så fordi jeg har en fornemmelse af, at du er i familie med Claus.”

Nu er det ikke til nogen nytte at holde min information skjult længere: “Det er rigtigt, min fars ældre bror hed Claus, og han blev henrettet af nazisterne i 1944.”

“Dit navn er ikke tilfældigt valgt. Det tyder på at din far har fået et eller andet med fra sin bror. Var han selv aktiv under krigen?”

“Ikke hvad jeg ved af,” siger jeg, “og han havde efter arrestationen ingen lejlighed til at besøge sin bror. At mit navn skulle have noget med begivenhederne fra 1944 at gøre, hører jeg nu for første gang. Jeg blev jo først født i 1952, altså 8 år senere.”

“Alligevel giver det mig håb om at din far kan være i besiddelse af noget der mangler her — skønt problemet måske også kan løses uden den ting.”

“Sikkert ikke, min far døde sidste år,” svarer jeg. “Men vi har endnu ikke gennemgået alle efterladenskaber, men hvis jeg ved hvad jeg skal søge efter kan det da godt være, at jeg kan finde noget.”

“Du skal søge efter en lille metalboks, der ser ud som denne her.” Han rækker mig en gammeldags æske. “Det er et lille rationshylster med noget papir i. Jeg gravede den ned, da Claus blev anholdt, men jeg har båret den på mig de sidste 25 år, lige siden den tyske kapitulation. Nu

giver jeg den til dig fordi jeg fornemmer, at jeg snart skal dø. Skulle jeg, mod min egen forventning, alligevel overleve, kan vi jo senere snakke om hvad vi skal gøre med metalæskan.

”Så foreslår jeg at du kun låner mig den og får den tilbage når du bliver rask,” siger jeg. Jeg er ikke vant til at tale med folk om, at de snart skal dø. Men æskan må virkelig være værdifuld, når man tager det sene tidspunkt og alle de omsvøb omkring dens overrækkelse i betragtning.

”Det afgør du,” svarer han. ”Jeg bliver blot nødt til at fortælle dig noget mere om Operation Felix, så du kan forstå hvad det hele skal gøre godt for.”

Det gør han så, og denne gang uden afbrydelser. Jeg gengiver historien her uden at garantere for at Jørgens ord faldt lige præcis på denne måde:

Under hele krigen, men især mod dens slutning, plyndrede tyskerne Danmarks Nationalbank for guldreserver, som blev erstattet med værdiløse papirer som 'garanter for lånet'. Gullet blev brugt til at købe forskelligt krigsmateriel for i andre lande. Det var ikke muligt at kende forskel på dette guld og så det, der havde siddet i tænderne på koncentrationslejrenes ofre — 'penge lugter ikke', som Vespasian sagde. Nu er guldbarrer ikke noget, man bare kunne sende med posten, det var ordentlige ladninger, der var tale om dengang, så som regel tog tyskerne toget. Da der begyndte at blive en del jernbanesabotage, fandt de så på at hægte små, særligt værdifulde transporter på de almindelige DSB-vogne, efterfulgt at en vogn med soldater og en maskinkanon på taget. Onkel Claus havde nu fået oplysninger om, hvornår den næste transport skulle afgå, og det kædede han sammen med allerede truffne forberedelser til en ellers så harmløs jernbanesprængning. Nu drejede det sig om at redde hele denne guldtransport fra nazisterne. Hvad der så siden skulle ske med den, det kunne man afgøre til sin tid, det var jo langt fra sikkert at fem mand kunne stille noget op mod de sværtbevæbnede tyskere.

Det var ikke nogen let opgave, og hvad der gennemførtes én gang kunne aldrig gentages mere. Der var mange problemer forbundet med denne opgave, som på et tidligt tidspunkt af Claus blev døbt 'Operation Felix'. Der måtte ikke ske skade på nogen danske passagerer, hvilket ledte tanken hen på en afkobling af de bageste to vogne. Der var jo også nogle bevæbnede soldater i selve vognen med gullet, selvom de fleste og sværest bevæbnede var i den bageste vogn. Claus konkluderede at begge vogne skulle afkobles, den bageste af dem uskadeliggøres og den forreste bringes et sted hen hvor man i ro og mag kunne gøre kål på resten af de ledsagende soldater og redde gullet over i den ventende lastvogn. Og det skulle altsammen klares af 5 mand! Claus fortsatte imidlertid med sine forberedelser uden at indvie os i enkelthederne. Endelig oprandt tidspunkt for den spændende aktion, en lørdag aften i februar 1944.

Jeg er nu bagefter blevet klar over, at Claus ikke handlede helt på egen hånd, det ville simpelthen ikke have været muligt. Han måtte bl. a. have forbindelser til Nationalbanken for at vide, hvornår den næste store transport skulle afsted. Han havde helt sikkert haft kontakt med DSB-medarbejdere, som hjalp ham med at løse det store problem omkring afkoblingen på en måde, så tyskernes sporhunde ikke kunne lugte noget. Endelig skulle der bruges en række ting, som han heller ikke kunne skaffe ud af den blå luft. Der var mange ting der kunne gå galt, og i det tilfælde galdt parolen: Enhver er sig selv nærmest, helteagtig optræden var unødigt spild af liv, det kunne vi ikke tillade os.

Jeg og Claus var med toget. Vi interesserede os ikke så meget for klokken før toget havde passeret Roskilde, men vi så vel ustandselig på uret derefter. Klokken ti minutter i otte gik jeg ud foran, skaffede mig adgang til lokomotivets førerhus og holdt lokomotivførerne og fyrbøderne i skak med min revolver. Dette var aftalt med en af de tre tilstedeværende, men det var vigtigt, at de siden kunne sige, at de var blevet holdt op af en modstandsmand. Klokken præcist otte hørte vi en mindre eksplosion fra den modsatte ende af toget, men vel også kun fordi lokomotivet var åbent bagud. Det gav et lille ryk i toget som nu kørte en anelse hurtigere. Der

var nogen der prøvede at trække i nødbremsen, som jeg af samme grund havde klippet over forinden. Bagude var den ene kobling blevet sprængt og den bageste vogn blev afsporet ved den lejlighed — hvad der også var planen, for den måtte ikke køre videre. Det må have været en hård landing, formentlig med dødelig udgang for nogle af soldaterne, men den slags detaljer fik man ikke noget at vide om dengang.

Fem minutter efter så jeg det aftalte lyssignal og beordrede lokomotivføreren til at sænke farten til 20 km. Det gjorde han temmelig kraftigt og holdt derefter den langsomme fart. Det var svært at opdage den nye eksplosion, der atter løsede en vogn. Vi kørte et par minutter videre, så sagde jeg, at lokomotivføreren atter skulle sætte fart på, de kunne så melde, hvad der var sket, når de kom til Ringsted om et kvarters tid. Herefter sprang jeg af det endnu langsomt kørende tog og løb tilbage til de andre. Jeg så selvfølgelig anderledes ud den gang endnu, jeg var slank og adræt med en flot hårpragt, altså nærmest modsat af min nuværende statur.

Et af de mange problemer var at få de resterende soldater med guldtransporten ud, uden at de ydede nogen modstand. Dette var allerede sket da jeg nåede tilbage: Den lukkede jernbanevogn var bragt til standsning ved hjælp af nogle gamle dæk og lige ud for var der anbragt nogle projektører. Niels talte flydende tysk, fordi han var vokset op lige nord for grænsen i Sønderjylland, og jeg hørte ham sige: "*Widerstand ist zwecklos, Sie haben keine Chance, kommen Sie ohne Waffen und mit erhobenen Händen raus, dann passiert Ihnen nichts!*". Det gav indtryk af stor overmagt, og de 6 soldater havde åbenbart ikke lyst til at afslutte krigen for deres eget vedkommende her og nu. Vi havde maskeret os og gav dem håndjern på, men det var ikke til at overhøre deres surhed over at se, hvor få vi var. Claus havde arrangeret en enkelt lastbil med passende lasthøjde samt forskellige redskaber til en hurtig omladning. Det undrede os lidt at se, at det var en tysk militærlastvogn, han havde stjålet. "Det var den eneste slags der var stærk nok, til gengæld må det

så være nok med en" påstod han, men det var vel ikke den eneste grund. Det må have svært nok overhovedet at få fat i denne ene.

Vi havde klaret omladningen hurtigt og tog nu afsted, helt klart forud for planen. De tilfangetagne soldater efterlod vi på stedet, helt uskadte men med håndjern og uden våben og uniform. Hvad der ikke var planlagt var, at vi nu tog de stjålne uniformer på over tøjet. Herved blev Niels løjtnant mens vi andre var menige. "Det er ganske vist imod alle regler, men hvis vi bliver fanget, bliver vi skudt alligevel," sagde Claus, "vi kan ikke blive mere skudt fordi vi også kører i fjendens uniform!" Vi kørte nu mod Nord. Allerede efter et kvarter kom der en vejspærring. Løjtnant Niels sagde et eller andet på tysk og så kunne vi køre videre. Jeg er sikker på, at den vejspærring var rutine og at de endnu ikke havde hørt om vores anslag på toget, for så havde de nok reageret anderledes.

Men nu var vi kommet forbi Frederikssund, og det begyndte at blive farligt at køre videre. Vi skulle jo have lagret guld et sted, men også det havde Claus sørget for. Pludselig forlod han landevejen og kørte snart op til en lille øde gård. Vi afladte barrierne i stalden og dækkede dem med strå, der vel heller ikke havde været der hvis ikke det også var en af Claus' forberedelser. Så var der problemet med os selv. Vi måtte have en form for alibi. Vi kunne ikke køre tilbage til København og lastbilen skulle også skaffes af vejen et godt stykke fra hvor vi var. Vi kørte nu videre, stadig i tysk uniform, mod Claus' families sommerhus i Gilleleje. Her satte han os af, og vi efterlod uniformerne på lastbilen. Derefter kørte han alene væk, først alene i retning af Helsingør og siden sydpå ad en lille vej, satte lastvognen og gik ca. 15 km tilbage til fods idet han, sikkert hjulpet af sit lokalkendskab, undgik alle vagtposter. Våbnene blev til at begynde med skjult i en sæk og gravet ned bag huset samme nat, der er jo ikke egentlig græs så sporene i sandet over stedet blev hurtigt slettet. Midt om natten nåede Claus tilbage til os. Vi var nu forvandlet til nogle unge mennesker på en fornøjelig, skønt vinterlig udflugt i denne weekend. Vi var da også virkelig fornøjede over den heldige udgang af dette kup, der var ellers meget der kunne have gået galt.

Vi sov godt resten af denne nat i Gilleleje. Om søndagen helligede vi os helt vores udflugtsrolle. Så var det at vi begyndte at diskutere et spørgsmål, der vel skulle have været klaret forinden: Hvad skulle vi nu gøre med alt det guld? Niels og jeg sagde at vi bare skulle lade det ligge og give det tilbage til staten når krigen var slut, hvad der vist ikke kunne vare så forfærdelig længe nu — vi tippede på et år, mens det blev 15 måneder. De andre to sagde at det skulle komme modstandsbevægelsen til gode og bruges til at finansiere kampen imod besættelsen. Claus sagde ikke hvad vi skulle, men han sagde at han var glad for at det ikke var kommet tyskerne til gode, herudover ville han bøje sig for vores vilje når vi var blevet enige.

Det blev vi ikke. Tværtimod, vi begyndte at insinuere, at hver især havde personlige ambitioner og ønskede at berige sig selv. Det endte i et vældigt skænderi. Claus var meget trist til mode. Han var jo ikke kun leder af gruppen men også vært for os i sommerhuset. Han stoppede diskussionen før det endte i åbent slagsmål: guldet skulle foreløbig blive hvor det var til vi var blevet enige om hvad vi skulle gøre med det. Vi skulle så mødes weekend'en efter i København og diskutere hvad vi nu skulle gøre med det. Han takkede os for at have revet det ud af besættelsesmagts hånd uden egne tab og fandt det yderst vigtigt, at denne succes ikke blev bragt i fare af indre skænderi. Vi lovede allesammen at holde inde med enhver videre diskussion til et senere tidspunkt og tog afsted samme eftermiddag mod København, vi skulle jo være hjemme inden spærretimen. Med kendskab til, hvad der så skete må jeg vel sige at det var denne strid, der afgjorde Claus's egen skæbne.

Da vi mødtes ugen efter hos Niels, som nu boede på et kollegieværelse i København, kom Claus med fem små metalcontainere, alle som denne her. Han fortalte at han havde flyttet guldet og brugt en hel uge på de tunge barrer. Hvor det var skjult kunne man kun finde ud af ved at samle informationerne fra alle disse fem containere, sagde han. Dermed ville han være sikker på, at vi var enige inden vi rørte guldet. Vi

blev heller ikke enige den søndag, men havde lært at dæmpe os, det var jo også kun et lille kollegieværelse med masser af naboer.

Imidlertid havde man bemærket at Claus ikke var mødt på arbejde en hel uge. Dette kom også tyskerne for øre. Claus blev arresteret og man fandt tegn på tilknytning til modstandsbevægelsen ved gennensøgningen af hans sager. Som du ved blev han skudt efter en hastig dom, men det må alligvel have været en frygtelig tid for ham inden det kom så vidt. Hvor meget besættelsesmagten egentlig fandt ud af, ved jeg ikke, vi andre gik som sagt under jorden; selv flygtede jeg til Sverige mens de tre andre, Niels, Hans-Peter og Viktor, fortsatte kampen i det besatte Danmark.

Vi mødtes igen alle fire i September 1945. Vi havde nu besluttet at give langt den største del af guldets tilbage men dog at beholde 10% som belønning for vores risikable indsats, der jo havde kostet en af os livet. Jeg tror ikke at Claus ville have været med til de 10%, jeg og Niels havde besluttet at give alt guldets tilbage, men det var nu det kompromis, vi havde forhandlet os frem til med de andre, som ville have beholdt mere for sig selv. Vi sammenlignede alle fire papirer, men det var et væsentligt kort der manglede i Claus' del og ikke engang den ufuldstændige skrift kunne tydes. Så lykkedes det os at finde den lille ødegård hvor vi først havde deponeret barrierne. Der var helt tomt, kun lidt strå vidnede om, hvad der var foregået halvandet år tilbage. Vi gennemsøgte omegnen uden at finde noget. Vi har aldrig helt opgivet at finde guldets igen, men der mangler et afgørende spor. Så udviklede vi os på hver sin måde. Alle havde en akademisk baggrund. Niels blev præst, Viktor dommer, Hans-Peter som du ved læge og jeg havde det nok lettest, jeg blev civilingeniør men virkede aldrig på det felt, i stedet for overtog jeg med tiden min families fabrikker. Vi mødtes med tiden flere gange, alle holdt vi forbindelsen ved lige, men det lykkedes aldrig at løse gåden.

Så for nylig fik Hans-Peter et nyt spor i sagen. Jeg ved ikke hvad det var, men da jeg blev syg aftalte de allesammen at mødes her for at diskutere det. Niels og Viktor kommer i morgen eftermiddag, og så vil de

have min lille blikæske. Det bliver dig, der kommer til at give dem den som repræsentant for både Claus og mig. Måske kan du finde den manglende æske blandt din fars gemmer, i øvrigt må vi høre, hvad Hans-Peter nu har for en ny teori. Jeg håber selvfølgelig, at jeg har kræfter til det, men jeg er ikke sikker på det. Jeg tror ikke, at jeg har langt igen. Det er selvfølgelig også udmattende at tale så meget, men på sin vis er det befriende for mig at gøre det.

Nogenlunde sådan var Jørgens beretning. Nu er han træt og vil sove, mens jeg er lysvågen. Hvorfor har de gamle fyre ikke for længst informeret de offentlige myndigheder og ladet lidt professionalitet komme med i spillet? Jeg gider ikke spille skattejæger og jeg tror heller ikke, at jeg vil hjælpe de andre med det. Er det i øvrigt ikke bedre at få 10% i findeløn helt officielt end først at stjæle noget mere med risiko for at tabe alt? Forklaringen kan vel kun være, at de ikke har til hensigt at give staten noget som helst tilbage. Det var vel ikke det, farbror Claus døde for.

Natsygeplejersken kommer igen på sin rundgang. "Nå, kan De ikke sove?" Jeg bekræfter tingenes tilstand. Så siger hun bare "De sov ellers så dybt, da jeg var her sidst. Det skal nok komme igen." Den sidste bemærkning lød næsten lidt dum på baggrund af min tilstand, men der må alligevel have været en hypnotisk formel iblandet, for jeg så hende ikke igen.

Kapitel 3:

KARANTÆNE

Den næste formiddag bliver jeg flyttet over på en firesengsstue, vel at mærke som den femte patient i midten. Der er tit overbelægning på sygehuset og det kræver ingen synderlig fantasi at skubbe en seng ind imellem de to vinduer, lige over for indgangsdøren. Måske har arkitekten for godt 45 år siden forberedt det hele med denne bagtanke, men officielt skulle det altså være en firesengsstue. Det pudsige er blot, at to af sengene står tomme mens jeg altså er i overskud.

Det er vel ikke fordi at Jørgen har det skidt, at jeg bliver kørt ud. Tværtimod, udenfor står der to personer i samtale med overlægen, og inden jeg er helt forsvundet, banker de på hos Jørgen Brock-Jensen. Det er altså de andre tre overlevende fra min farbrors modstandsgruppe. Jeg tænker lidt på, hvem der mon er præst og hvem der er dommer, men jeg kommer ikke til nogen konklusion. I stedet for skal jeg finde ud af, hvem der er på samme stue som jeg.

Der er en ung fyr på vel godt 30 år, høj og med strågult hår, fuld af tatoveringer og egentlig ikke spor venlig. Han hedder Finn Hansen og mere vil han ikke ud med. Den anden er omkring de 60 år, hedder Georg Brostrøm og forklarer, at han blev opereret for mavesår for to uger siden og skal hjem om et par dage. Uden at være blevet spurgt fortæller han, at sømanden dér — han peger på Finn — fik fjernet blindtarmen i forgårs, til gengæld vil han så vide hvorfor jeg er der. Det er åbenbart en mand, der samler på skæbner, fortrinsvis andres. De to kan tydeligvis ikke lide hinanden og undgår al direkte samtale, hvad der i Georgs tilfælde virker helt ejendommeligt, i hvert fald når man betænker, hvor snakkesalig han ellers er.

Det er da også denne egenskab, der til sidst driver mig ud fra stuen. Ude på gangen møder jeg Jørgens kone. Hun er vel ellers ikke den, der lader sig smide ud eller står udenfor og venter på at andre skal blive færdige, men jeg kan selvfølgelig forstå, at hun denne gang gør en undtagelse. Jeg hilser pænt på hende og fortæller at jeg nu er kommet ind på et andet værelse, så hendes mand kan være alene, hvad han altså i øjeblikket ikke er. I samme øjeblik farer en sygeplejerske forbi og ind på netop Jørgens værelse, hvor hun kalder overkirurgen til telefonen. Denne kommer ud og lukker døren til de tre andre. Han lytter mere end han taler, og man kan mærke hans overraskelse af de ord der trænger ud på gangen, hvor jeg står. Efter fem minutter kommer han ud, ignorerer mig helt og siger: "Kom med, Birthe, der er noget jeg lige må fortælle dig." Så forsvinder de ud gennem afdelingens svingdøre.

Der går ikke to minutter, så er disse svingdøre lukket og låst af nogle folk i hvide kitler. Om det er kirurger, malere eller andre, mere almindelige håndværkere, det står ikke skrevet på dem, næsten alle ansatte på sygehuset her har en hvid kittel. Hovedsagen er egentlig også døren i sig selv, den der bliver lukket, så ingen kan komme ud eller ind. Det har den aldrig været før, så vidt man kan dømme efter reaktionen. Personalet på afdelingen, to sygeplejersker, en sygehjælper og en elev, stirrer forbløffet på den aflåste dør og spørger, hvad det nu skal gøre godt for. "Afdelingen er i karantæne," forklarer folkene udenfor, "I får nærmere besked over telefonen lige om et øjeblik." Tilsyneladende sur over denne besked lader afdelingssygeplejersken — det var hende der hentede overlægen — alle patienterne på gangen genne ind på værelserne. Hun bemærker ikke at jeg smutter ind på min gamle tosengsstue.

De kigger alle forbavsede på mig. "Vi havde jo egentlig ventet at overkirurgen kom ind ad denne dør nu," siger den ene af gæsterne. "Gå hellere ud inden det sker," tilføjer den anden.

"Intet at være bange for, det sker ikke," svarer jeg. En kort pause, så uddyber jeg det med "Overkirurgen kommer ikke tilbage i dag!"

“Har du dræbt ham, eller hvordan kan du være så sikker på det,” spørger Jørgen.

“Fordi at jeg var vidne til at han tog din kone ved hånden og førte hende ud af afdelingen lige inden den blev erklæret for et område i karantæne. De har lukket indgangsdørene og der er ingen der kommer hverken ind eller ud.”

“Må jeg præsentere jer for Claus Petersens nevø, Felix Petersen,” begynder Jørgen, men hvor megen opmærksomhed denne introduktion end ville have skabt under andre omstændigheder, sker det ikke nu. De to andre har vel kun hørt ordet 'karantæne' så styrter de ud på gangen og mod den lukkede dør. Det lykkes dem kun at slå fast, at den virkelig er lukket, mens mændene på den sikre side af den opfordrer dem til at gå tilbage. Jeg hører højlydt skænderi fra gangen, i hvilket nu også afdelingssygeplejersken blander sig, og jeg beslutter, at det er sundest at lukke døren til værelset helt. På Jørgens bord ligger der tre blikdåser som den jeg har i lommen. Jeg giver ham den tilbage.

“Nej, jeg har set æskerne så tit, prøv du bare at lægge dem sammen,” siger Jørgen. Det gør jeg så. Jeg ved ikke hvor mange der skal være, for det er firkantede lapper af papir og det, der er tegnet på dem, er ligeledes firkantet. Det kunne godt ligne planen af et hus, men 'skatten' er ikke afmærket med noget kryds, sådan som jeg ellers havde ventet det efter de piratfilm jeg har set. Måske er der et kryds på den femte seddel, som igen måske ligger hjemme i vores hus. Det er bare ikke til at finde ud af hvor denne femte seddel passer ind henne.

“Selv hvis det er et hus, og hvis jeg vidste hvor det hus lå, ville jeg ikke blive klogere af den plan,” siger jeg.

“Det er nok det som Hans-Peter havde nyt om, selvom han ikke fik nået at give nogle detaljer før han blev kaldt væk,” svarer Jørgen.

“Eller stak af,” tilføjer Viktor Engholm, dommeren, som kommer tilbage, ligesom Jørgen udtaler sidste del af sætningen.

“Han har vel prøvet at bringe sig i sikkerhed og sørget for at tage Jørgens kone med sig,” siger Niels Dyrbjerg, præsten, forsonende. “Vi må

se hvad der i det hele taget er grunden til den karantæne og så håbe på, at den snart kan blive ophævet.”

“Jeg har en vigtig retssag i morgen, de bliver simpelthen nødt til at lukke mig ud,” siger dommeren selvsikkert.

“Vent at se hvad respekt de viser øvrigheden under en karantæne,” tilføjer præsten spottende. Han har åbenbart allerede indstillet sig på, at en anden skal afholde næste søndags gudstjeneste.

“Vi bliver formentlig alle sammen overflyttet til Blegdamshospitalet,” indskyder Jørgen som har bemærket sig tidligere tiders tilfælde med karantæne. “Gad vist hvad egentlig grunden er til vores usædvanlige og meget pludselige afsondring. Nå ja, for mig gør det vel ikke den store forskel. Da vi alligevel skal blive sammen i nogen tid — også dig, Viktor, ligegyldigt hvor vigtig du end gør dig — så kan jeg igen prøve at præsentere Felix her, fra Operation Felix, som ejendommeligt nok er kommet her for at gennemgå Felix' operation, og det netop hos vores fælles ven, Hans-Peter.”

“Niels Dyrbjerg,” siger den ene høfligt.

“Viktor Engholm,” fortsætter den anden, vender så hovedet og siger til Jørgen: “Det synes helt at live op på dig igen, at vi andre nu er bragt i samme båd. Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvad rolle Hans-Peter har i denne sag og hvad han har i sinde at gøre nu, hvor han som den eneste er sluppet ud og vi andre hænger fast her.”

“Jeg har først i nat fået at vide, hvad sagen drejer sig om. Vi har lige lagt kortene sammen igen uden at det har gjort os klogere. Jeg kan egentlig heller ikke se hvor det femte kort skal passe ind henne. Hvis der kun mangler et stykke måtte det være lige så højt som to af de andre og så ligge midt i, hvilket forklarer de ufuldstændige ord. I givet fald har Claus haft den afgørende del, men jeg har så vidt jeg ved ikke arvet noget. Det er da også muligt, at det hele er en afledningsmanøvre fra Claus' side.”

Nu stikker afdelingssygeplejersken hovedet ind ad døren: “Mine herrer, jeg beklager at måtte meddele Dem at afdelingen er blevet sat i

karantæne. Ingen af dem, der er her nu, altså heller ikke gæsterne, må forlade afdelingen. Jeg har fået en opringning udefra: Man lover at give os al nødvendig mad og behandling. Jeg skal give Dem nærmere information, når jeg selv kommer i besiddelse af nogen. Må jeg bede Dem, hr. Petersen, samt de to gæster om at komme med?”

“Undskyld, men hvad er grunden til denne karantæne, spørger Jørgen.”

“Man har meddelt at der netop hos Dem er fundet nogle ... øh ... ejendommelige bakterier. Præcist hvad det er, det drejer sig om, er ikke blevet oplyst,” svarer hun undvigende. Enhver kan regne ud at ordet 'ejendommelige' står for 'meget farlige', ellers var der vel ingen grund til den panikagtige karantæne. Og nu ved alle, at det er Jørgen, der er vært til de farlige bakterier. Alle trækker sig nogle meter tilbage fra ham, så spørger dommeren:

“Sig mig lige en gang, Jørgen, hvilke symptomer har du egentlig?”

“Faktisk ingen præcise, jeg har blot hele tiden feber, men det har jeg haft i ugevis. Jeg har skiftet fra det ene til det andet antibiotikum, uden at der er sket nogen vedvarende ændring. Og så er jeg blevet meget svagere og svimmel når jeg står op. I nat troede jeg, at jeg ikke havde langt igen, men nu har jeg det virkelig bedre,” siger Jørgen.

“Vi ønsker dig det bedste, nu må vi forlade dig. Må Gud stå dig bi,” slutter Pastor Dyrbjerg. Så går vi og lader Jørgen alene med sine bakterier — forhåbentlig har han beholdt dem alle for sig selv.

Da vi forlader Jørgens værelse bemærker jeg lige hvordan mændene i kitler sprøjter udgangsdøren og alle omgivelserne på deres side af med noget der vel må være et desinfektionsmiddel og i hvert fald giver dem en følelse af sikkerhed. Bag dem er nogle håndværkere, for en gangs skyld mennesker uden hvide kitler, ved at opsætte en ny væg med en dør i. Afdelingssygeplejersken viser de nu permanente gæster ind i min nye sygestue hvor der jo står to tomme senge. “Jeg er bange for at dette bliver Deres nye hjem i et par dage,” siger hun formfuldendt. “De to

patienter der blev udskrevet i morges får vel ikke andre efterfølgere i dag. Vil De være venlig at skrive op, hvem der skal have hvilken besked om at De er her? Desværre kan vi ikke vælge telefonnummeret endnu, men De skal senere naturligvis få lejlighed til at ringe direkte. Og nu må De venligst undskylde mig, jeg har meget at ordne her lige nu. Vil De være så venlig at sætte Deres medpatienter ind i sagerne?"

Det var formuleret som et spørgsmål men hun hørte ikke efter noget svar og forsvandt. Og de to medpatienters nysgerrighed var vakt. De forlangte og fik fuld besked.

"Det er ikke min første karantæne," kommenterede sømanden spontant. "Engang da vi lå ud for Bombay, skulle vi vente 10 dage på redan, fordi nogen havde påstået at vi havde pest. Rederiet var rasende, men vi havde en skøn tid, bare trist at det ikke varede længere!"

Hr. Brostrøm synes ikke at have det samme behov for forplejning og driveri i en halv snes dage. "Har jeg forstået det rigtigt, at de tre, der sidst kom ind, har tilbragt længere tid sammen med den person, som har bragt bakterierne ind på afdelingen?" Vi nikker bekræftende. Uden at mæle yderligere samler spørgeren hurtigt sine ting sammen på sin seng og forsvinder med den ud af døren.

"Lige for lidt siden talte han med en anden af de gamle om at der var blevet en plads ledig i værelse 24. Det bliver rart at slippe af med det sludrechatol," forklarer Sømanden.

Jeg kører min seng over på den ledige plads, til venstre for døren når man kommer ind. Forresten, det er jo mig der kender dem alle sammen, skal vi holde på formerne, så kan jeg præsentere Dem for hinanden: "Det er hr. Hansen, hr. Dyrbjerg og hr. Engholm."

"Sidstnævnte kender jeg allerede," siger Hansen. Det havde været mere beroligende for mig om han kendte præsten og ikke dommeren. Heller ikke Dyrbjerg syntes at være særlig lykkelig over gensynet. Nå, der er jo ikke meget at stjæle hos mig og faren for flugt synes at være ekstremt ringe her.

Jeg går atter ud på gangen. De er meget hurtigt nået langt med at smække den nye ydervæg op mens kittelfolket er i gang med at sprøjte svingdørens glas med hvid maling, idet de forinden har klæbet nogle firkanter til, som bliver til en slags smalle vinduer når malingen er tør og klæbestrimlerne fjernet. De skal altså kunne se os men vi ikke dem. Det ser virkelig ud til, at de mener det alvorligt.

Lige overfor er overkirurgens kontor. Normalt er der vel ingen, der forvilder sig derind, men jeg ved jo, at beboeren ikke er hjemme. Det viser sig, at han heller ikke nåede at låse døren. Det må udnyttes. Jeg går derind. Døren kan låses indefra uden nøgle. Jeg ved ikke hvorfor, men det benytter jeg mig af. Så går jeg i gang med at efterforske, hvad der kan være af interesse her. Først ved jeg ikke helt præcist, hvad jeg søger efter, men snart kan jeg definere to mål: viden og kommunikation. Det sidste repræsenteres af den telefon, der står på skrivebordet og nærmest beder om at blive brugt. Viden er der nærmest for meget af. Det meste er jeg selvfølgelig ikke interesseret i, de mange medicinske bøger der står på hylderne. Så er der Ugeskrift for Læger, til dels skrevet på et læseligt dansk men egentlig heller ikke interessant for mig. Men nu får jeg øje på nogle ting, der ikke passer i sammenhængen, nogle bøger om besættelsestiden. Det er den slags viden, jeg søger, noget der kan bringes i forbindelse med Operation Felix.

Jeg åbner skrivebordsskufferne og begynder at gennemrode indholdet, men man kan jo lige så godt bruge tiden til noget fornuftigt, så mens jeg leder videre, ringer jeg hjem til mor. Hun tager telefonen med det samme: "Marion Petersen, hallo," siger hun med nervøs stemme.

Først nu går det op for mig, at hun slet ikke ved, at jeg ikke bliver opereret i dag. Men jeg kan da nøjes med at fortælle om det nye argument for forsinkelsen: "Hallo mor, det er mig." Hun har utallige gange sagt at jeg ikke må sige 'det er mig' men nu synes hun vel at andre ting er vigtigere og er ikke i tvivl om hvem det er.

"Felix, du lyder alt for frisk for en der lige er vågnet op af narkosen, er operationen allerede overstået?"

“Ikke helt, operationen finder først sted senere, ja, for at være helt ærlig finder den slet ikke sted, den er udsat på ubestemt tid.” Det er svært ikke at give hende det hele på en gang. Nu tror hun at jeg er stukket af fra sygehuset. Bare jeg var, jeg må først fortælle at netop denne afdeling er der ikke nogen, der stikker af fra. De lykkelige, der lige var blevet opereret, de kommer heller ikke tilbage hertil. En masse spørgsmål frem og tilbage, inden hun helt har begrebet, at jeg er under karantæne, uden i øvrigt at have opnået noget ved mit ophold her. Og dog, måske har jeg opnået noget.

“Mor, ved et tilfælde har jeg hørt en masse om Danmark i krigens sidste år fra en, der var med i farbror Claus' gruppe. Han fortalte også om gruppens sidste store kup, som Claus kaldte 'Operation Felix' og han fandt det meget morsomt at høre om Felix' operation som kontrast til dette. Men både han og jeg spørger os selv, om mit særprægede fornavn har nogen forbindelse hermed. Du har aldrig talt ret meget om farbror Claus, men du har da kendt ham. Havde I meget med ham at gøre?”

Svaret kommer lidt for hurtigt: “Bestemt ikke. Din far var ikke med i modstandsbevægelsen, ellers var du vel næppe blevet født.” Hun gjorde en pause og fortsatte så: “Men din far var alligevel meget betaget af sin bror og måske lidt flov over, ikke selv at have været aktiv dengang. Måske er det en reaktion herpå at du fik det navn, for ligesom at udødeliggøre den død der kostede Claus livet. Men jeg har ærlig talt aldrig hørt om den aktion, det var kun din far der insisterede på at give dig det navn. Kort før Claus blev arresteret havde han sagt, at hvis hans bror nogensinde skulle få en søn, skulle han hedde Felix til fornavn. Hvorfor lige netop dette navn vidste vi ikke, men din far havde vel lovet det og holdt sig så til det.”

Det er nu for sent at spørge far, han døde for et halvt år siden af en hjertesygdom, kun 42 år gammel. Egentlig var det ikke en sygdom, et pludseligt hjertestop uden forudgående symptomer. Økonomisk sad vi vel ikke så dårligt i det nu, men det var et stort tab, og nu kunne min mor fortsætte med at være nervøs for, hvad der mon skulle blive af hendes

eneste barn, som var i karantæne på sygehuset — før havde hun været utrolig nervøs for operationen, hun havde nok brug for at være nervøs.

“Sig mig, mor, siden du ikke selv har hørt om Operation Felix tidligere, kunne det tænkes at far eller farbror Claus har efterladt sig noget skriftligt til mig?”

“Ikke hvad jeg ved af, men jeg har heller ikke endnu haft tid til at gennemgå de mange efterladte papirer. Din far har sikkert også ment, at han selv kunne tale med dig på et senere tidspunkt. Er det noget bestemt du tænker på?”

“Helt konkret er det en lille blikdåse fra en militær nødration med et lille stykke papir i. Jeg skal forklare dig om det nærmere siden, nu må jeg slutte. Jeg ringer igen i morgen, farvel.”

De sidste ord siger jeg dæmpet, for der er nogen der rusker i døren. Jeg sidder nu forholdsvis stille og kigger i et ringbind jeg havde fundet i skuffen, mens jeg snakkede i telefonen. Her har overkirurgen åbenbart samlet en masse ting, der skulle hjælpe ham til at genfinde guldet. Det er ikke til at få overblik over med det samme, der er lokale kort, annoncer, skitser og meget mere, formentlig smækket ind i tilfældig orden med henblik på at skulle organiseres ordentligt når tiden tillod det, hvad den altså ikke gjorde.

Der er stille ved døren, man kan også høre hvorfor: Afdelings-sygeplejersken genner en af patienterne tilbage på værelset. Det er godt, at der ikke er nogen der har set mig gå herind. Udover ringbindet giver gennemsøgningen af overlægens skrivebord ikke nogen nye informationer. Til gengæld er der flere poser med nogle mærkelige krydrede bolcher, hver især indpakket i gult papir med tysk og fransk tekst. Overlægen skal ikke bruge dem foreløbig og det er godt at dække sig ind, så jeg tager en pose. To af de mest spændende bøger fra besættelsestiden skal også hjælpe mig til at fordrive tiden. Med dette bytte går jeg hen og åbner forsigtigt døren på klem. Der er ingen på gangen. Under andre omstændigheder havde dette vel kun været muligt midt om natten. Jeg går ud og lukker døren forsigtigt. Nu ville der ikke

ske så meget ved at nogen opdagede mig; men det var vel alligevel bedre at undgå det. Uden for Jørgens værelse er der opstillet en vogn med huer, kitler, masker og handsker — en køn trøst, hvis de bakterier virkelig er så farlige, som man antager med denne karantæne. Mellem glasdøren og den nybyggede væg synes der at være tomt, det skal nok være en sluse af større virksomhed end det der er stablet op foran værelse 14. Jeg går over til min egen stue og fordeler byttet i mit sengebord.

Hvis de ellers har snakket sammen, holdt de andre tre op da jeg kom ind. Så siger dommeren:

“Vi har lige talt om, at vi ikke skal betragte os som patienter her, vi er fanger på denne stue. Og Finn har lige belært os om, at fanger må holde sammen og er dus. Jeg er altså Viktor og det er Niels, Finn kender du.”

“Og jeg er Felix. Finn er måske en lille smule patient endnu, men os andre, vi er da ikke kommet under kniven endnu.”

“Jeg ser at du har fundet Hans-Peters krydderbolcher fra Schweiz,” fortsætter Viktor, “da vi fanger skal holde sammen vil jeg bede dig om at give mig nøglen til hans kontor, jeg må ubetinget ringe forskellige steder hen og forklare, hvad de skal gøre når jeg nu først kan komme senere.”

Det var altså det han ville opnå gennem fortroligheden. “Der er ikke låst, men pas på at sygeplejerskerne ikke ser dig, jeg vil gerne kunne ringe på et senere tidspunkt.”

Der bliver dog ikke lejlighed til at snige sig ud. Sygeplejeeleven kommer rundt med maden. Finn kan bekræfte, at det er den samme mad som man plejer at få her, egentlig skulle han heller ikke have haft noget i dag, men der er ikke nogen læger her til at sige stop, og han er sulten, det bedste tegn på at det nu går ham godt. Det nye er, at alt serveres på paptallerkener og med engangsbestik. Eleven forklarer velvilligt grunden til denne forskel: “Alt hvad der kommer fra denne afdeling skal kunne brændes. Forresten, de har lukket for vandet indtil alle afløb herfra kan føres til en forbrændingscentral. Hvis De absolut skal på toilettet forinden bedes De ringe efter os, så forklarer vi, hvordan det kan ske foreløbig.”

Hun går og vi betragter menuen. Hønssekødssuppe ligesom i går, blot lidt mere melet men i det mindste kraftfuld, til gengæld er hønssekødet skiftet ud med flæskesteg, som burde have været taget ud af ovnen lidt tidligere. "Svinekød, men kosher," siger Finn for at forklare manglen på saft. Nå, sådan smager kartoflerne når man har glemt salt. Til sidst er der en dessert, en budding, der igen er lidt for elastisk.

"Tror I at den høne i det mindste kan brænde?" spørger Niels. Vi holder os alle til suppen og desserten, noget skal man da leve af. Apropos: "Giv mig nogen af de bolcher," kræver Viktor.

Eleven kommer tilbage for at samle ind. "Hvor mange fanger er der i denne blok?" spørger Viktor.

Eleven ser betænkelig ud. "Vi er fire fra personalet, der er lige så meget fanger som De. Jeg ved heller ikke, hvordan det skal gå videre, jeg skulle egentlig snart have fri men der kommer ikke nogen afløsning. I stedet for har afdelingssygeplejersken skubbet nogen patienter sammen så vi kan deles om stue 17, når der ellers kommer nogle senge. Heldigvis blev der en del senge tomme her til formiddag. Der er 26 patienter og som sagt fire fra personalet."

"Jeg kan forstå at De tæller os som patienter. Bortset fra hr. Hansen der er vi ikke blevet opereret, ja, hr. Dyrbjerg og jeg var egentlig kun på besøg da vi blev holdt tilbage her," siger Viktor.

"Hvis De havde holdt Dem til besøgstiden, var det heller ikke sket," svarer den lille elev frækt. Hun er faktisk mindre end de andre tre men sikkert for gammel til at vokse mere.

"Hvor trist det end er, skal vi ikke gøre vrøvl over for Dem over hvad der er sket. Hvad hr. Engholm vil sige er, at vi kan, skal og gerne vil hjælpe. De kan ikke holde ud i døgn drift. Vil De venligst give dette tilbud videre til afdelingsledelsen?" uddyber Niels.

Eleven rødmer skamfuldt. "Det må De undskylde, tak for tilbuddet, ja, jeg skal naturligvis give det videre." Hun samler tingene ind og går.

Jeg undrer mig lidt over at Niels også havde tilbudt min arbejdskraft uden at spørge mig i forvejen, men det forklarer han straks: "Når vi kan og skal, så kan vi lige så godt også ville."

Viktor åbner nu døren på klem og iagttager hvordan der tages ud fra det ene værelse efter det andet. Kun fra værelse 14 er der ikke noget at hente. Så bliver der stille på gangen. "Kom, Niels, øjeblikket er kommet."

De forsvinder over til kontoret og låser indefra. Javel, de skal ringe men hvorfor tager det så lang tid? Inden de er færdige kommer afdelingssygeplejersken ind på stuen. "Hvor er de to ældre herrer?" spørger hun.

"De gik ud," svarer Finn og jeg som med en mund. Et dumt svar, hvor skulle de ellers være gået hen, der er for højt til at springe ned. Vi prøver at holde sygeplejersken tilbage for at de andre kan vinde tid, men hun drejer om og forsvinder. Selv om døren lukkedes åbner jeg den igen på klem og ser hvordan hun går ned til kontoret og så kommer tilbage denne vej med den anden sygeplejerske, Kirsten Just som jeg lærte lidt at kende i går. Nu skal afdelingen gennemses for flygtninge. Og uheldigvis sker det netop da, at Niels og Viktor kommer ud fra overlægens værelse. Afdelingssygeplejersken sætter hænderne i siderne og spørger truende: "Hvad har d'herrer at gøre der".

Egentlig vil Viktor fortælle, at De har en hel del at gøre der, når de som besøgende ellers ikke kan komme ud, men over for en forarget sygeplejerske kan en retscaffen dommer ikke stille meget op. Som uopdragne skolebørn forvises de til stue 13.

Kort efter kommer afdelingssygeplejersken ind igen på stuen: "Egentlig ville jeg blot takke for hr. Dyrbjergs tilbud, men jeg kan ikke have tillid til folk der bryder ind på overlægens kontor. Jeg har nu rekvireret en nøgle hertil, så det kan blive aflåst." Derefter henvender hun sig til mig: "Hr. Petersen, i betragtning af denne usædvanlige situation vil jeg være meget taknemmelig for Deres hjælp til pasning af afdelingen. Bare rolig, det skal ikke blive så svært, jeg skal nok fortælle Dem, hvad De skal gøre og det er ret enkelt. Vær venlig at komme med ind på mit

kontor." Hun afventer ikke mit svar men drejer om på hælen og går ud. Kirsten Just følger hende.

"Felix, få fat på Hans-Peters transistorradio før det er for sent," hvisker Viktor. Da jeg kommer ud på gangen drejer de ind på kontoret. Jeg skynder mig ind i overlægens kontor, henter radioen, stiller den lige inden for døren i stue 13 og fortsætter selv i retning af kontoret. Lige i sidste øjeblik, nu kigger sygeplejersken ud fra kontoret.

"Tak fordi at De kom så hurtigt. Jeg er frk. Meier. Det er min souschef, frk. Just, så er der fru Nielsen, som er sygehjælper, samt frk. Holland der er sygeplejeelev. Mine Damer, De kender vel allesammen hr. Petersen. Nu er vi altså fem om at holde styr på 25 andre, men dag og nat. Vi må sørge for at hvile lidt på skift. Samtidig må vi sørge for ikke at rende ind på alle værelserne hele tiden. Jeg foreslår derfor at vi deler os."

Her må jeg give en oversigt over afdelingen:

Stue 13	3:	Finn Hansen, Niels Dyrbjerg, Viktor Engholm og mig, Felix Petersen
Stue 14	1:	Jørgen Brock-Jensen
Stue 15	4:	fire mænd, bl.a. Mortensen
Stue 16	2:	to kvinder
Stue 17	(4):	Frk. Meier, Kirsten Just, Iris Holland, Fru Larsen
Stue 18	2:	to mænd
Stue 19	4:	fire kvinder
Stue 20	1:	en kvinde, fru Schmidt
Stue 21	4:	fire kvinder
Stue 22	4:	Georg Brostrøm og tre andre mænd

Når frk. Meier 'foreslår' noget er hun ikke vant til at blive modsagt, det er lige så godt som et dekret, men i denne situation er det nu meget godt at have en kaptajn der ikke diskuterer for meget. Kort og godt, jeg får ansvaret for stue 13, 14 og 15, frk. Holland for 16, 18 og 19 og fru Larsen for 20, 21 og 22. Frk. Meier skulle så bistå med stuerne 13 til 18

og frk. Just med 19-22. Det er ikke til at hitte ud af, så jeg har lavet en skitse over afdelingen.

Resten af denne side reserveres en plan over afdelingen, C3, med belægningen lige efter at karantænen blev effektueret.

“Herudover har man lovet os hjælp udefra, men den bringes af mennesker, som er klædt i en særlig isoleringsdragt og gennemgår to slusninger før de kommer ind til os. De har 8 mænd på deres tre stuer foruden Dem selv, hr. Petersen, men der er kun en der er virkelig syg, og det er hr. Brock-Jensen, som De jo uheldigvis lå sammen med hele natten. Men De må sige mig, hvis De ikke vil derind igen.”

“Hvis der er nogen alvorlig smittefare på den stue, så er det for sent for mig nu. Jeg vil også gerne hjælpe der,” siger jeg.

“Glimrende, så går vi sammen derhen, derefter vil jeg hvile mig lidt til i nat,” siger frk. Meier.

Vi går sammen derhen og hun viser mig, hvordan jeg kan tage alt beskyttelsestøjet på. Således bevæbnet eller trøstet banker hun på døren og vi går ind.

Jørgen svarer ikke mere. De få timer, der er gået siden jeg sidst så ham, har været hårde ved ham. Han er ikke mere ved bevidsthed, har en masse flere centimeter store, aflange, mørklilla pletter på huden. Og så stinker der af afføring.

“Vi bliver nødt til at gøre ham i stand,” siger frk. Meier. Vi drejer ham først om på den ene side. Det eneste jeg skal gøre er at holde ham, men det er også slemt nok. Hvis nogen havde forklaret mig om den stank, var jeg ikke kommet. Jørgen reagerer ikke mere på nogen ting, heller ikke da jeg prøver at kalde ham ved hans fornavn, hvad der undrer frk. Meier synligt at jeg gør. Nu har hun vasket ham og pakket alt det stinkende ind, lagt et nyt lagen over og så skal vi bare dreje ham om på den anden side. Hun forklarer mig hvad jeg skal gøre med det gamle sengetøj, det smides bare på gulvet og det nye trækkes igennem. Vi er lige blevet færdige, så lyder der en ildevarslende rumlen fra Jørgens mave og der kommer en ny portion ned i det rene sengetøj. Frk. Meier trækker på skuldrene, ser på Jørgen en gang til og siger så, “det varer nok alligevel ikke så længe”. Vi lader ham ligge, lader sengetøjet ligge på gulvet og går ud igen. Nu har jeg for første gang set et døende menneske; jeg har ikke lyst til at holde

ham i hånden den sidste tid, bare se at komme væk, ud i frisk luft. Jeg føler det som om jeg skal kaste op, væk med alle tingene og det synes ikke at gå frk. Meier meget bedre.

“Jeg tror at De har fortjent Deres kaffe nu,” siger hun. “Bagefter kan De forklare mændene på stue 15 om situationen og bede dem om ikke at gå mere ud end højst nødvendigt.”

Telefonen ringer og hun tager den: “Afdeling C3”. Så taler hun lidt lavmælt om noget jeg ikke kan forstå men forklarer os alle sammen bagefter: “Afløbet er allerede nu lagt om og der er atter åbnet for vandet. Toiletterne kan bruges frit. Samtidig må alle patienter indskærpes at blive på afdelingen, der er karantæne af den værste slags. Vi ved nu at hr. Brock-Jensen har hentet sig pestbakterier i Indien. Han har i lang tid taget forskellige antibiotika, der måske har kunnet holde infektionen nede uden helt at få bugt med den; til gengæld er der ikke mere, der synes at bide på disse bakterier nu, og det er ekstremt vigtigt at der ikke kommer nogle af dem ud i omverdenen. Det er hvad jeg ved lige nu, de har alt for travlt med at indrette karantænestationer her på sygehuset til at kunne fortælle mig alt, hvad de ellers laver.”

Efter at have styrket mig med kaffen og fået udskiftet luften i næsen med frisk kaffeduft, går jeg ind på stue 15 og fortæller om situationen. De fire dér er heldigvis alle i god tilstand i og med at deres operation ligger længere tilbage. De kan stort set klare sig selv, men det bliver de nu også nødt til.

Så vender jeg tilbage til mit eget værelse for at hvile mig lidt. Jeg fortæller medfangerne, hvad jeg ved, men de ved allerede mere: Viktor fortæller, hvad de har erfaret i radioavisen for nogle få minutter siden — det var nu godt at jeg nåede at stjæle den radio. To af afdelingerne på sygehuset er indrettet som højrisiko karantæneområder for den særlig aggressive og svært terapi-tilgængelige pest — vores er den ene og på den anden befinder sig bl.a. overkirurg Hans-Peter Strøm, de andre læger fra afdelingen og fru Brock-Jensen. Fire andre afdelinger er indrettet som lavrisiko. Karantæneafdelingerne på Blegdamshospitalet er ved at blive

gjort klar, men der skal først overflyttes patienter dertil fra lavrisikoafdelingerne på et senere tidspunkt. Alle andre patienter er enten hjemsendt eller overflyttet til andre sygehuse. Det hele lyder meget mere alvorligt end da jeg første gang hørte ordet "karantæne".

Jeg hviler mig en halv time uden at sove. Hvad er det for nogle personer jeg er kommet i selskab med her? Sømanden har et skarpt ansigt, meget lyst, nærmest strågult hår. Han har en del ar i hovedet og på armene. Han ser egentlig altid vred ud, selv når han siger vittigheder. Anderledes med præsten, han er tydeligvis mere jovial. Dommeren er så streng som man kunne vente — nej, vent lidt, hvis jeg holder hånden for sådan at jeg kun ser fra næsen og opefter, er der egentlig ingen forskel på de to ældre herrer, det synes, som om det hos dem er munden, der afgør om de er sure eller venlige, mens det nærmere er blikket hos sømanden.

"Hvorfor holder du hånden op foran ansigtet når du kigger på mig?" spørger Niels mig nysgerrigt.

"Jeg kan da godt forstå at du holder hånden for ansigtet ved det syn, det undrer mig blot at du alligevel ønsker at se på ham," tilføjer Viktor.

Finn har andre tanker. "Du, reservesygehjælper, det er ved at være på tide at hente den såkaldte aftensmad. Den er ganske vist så kold, at den kun kan blive bedre ved at vente, men jeg er sulten nu."

"Det er da et held at den er kold, så er det da begrænset, hvor meget de kan ødelægge den med deres kogekunst," siger Viktor.

"Vent og se," afslutter Finn.

Jeg går ud til mine pligter. På vejen stikker jeg lige hovedet ind til Jørgen, uden at klæde mig om, da jeg bliver stående i døråbningen. Der høres ikke en lyd fra ham. Han ligger helt stille og synes ikke at trække vejret. Jeg lukker døren og går hen til kontoret hvor Kirsten Just nu sidder, frk. Meier har lagt sig.

"Jeg tror at hr. Brock-Jensen er død nu," siger jeg. Jeg er ikke vant til personalets jargon og bliver overrasket over svaret:

“Jeg er også begyndt at være træt af ham,” svarer frk. Just tørt. “Men jeg må vel hellere se efter.”

Jeg bliver siddende hvor jeg er. Stanken var kvælende allerede henne ved døren. Jeg ser på uret: Hvis det tager hende et minut at klæde sig i karantænedragten og et halvt minut at tage den af igen, kan hun højst have været 10 sekunder hos patienten, så står hun hos mig igen. “Du har ret,” siger hun og glemmer at holde på formerne. “Skal jeg nu vække frk. Meier?” Det var ikke et spørgsmål til mig og hun svarer da også selv på det: “Nej, jeg ringer bare til karantænecentralen, dette kan frk. Meier ikke lave om på.” Så tager hun telefonen.

“Indenfor de næste 15 minutter skal aftensmaden være delt ud, derefter skal alle blive på stuerne mens liget afhentes. Stuen bliver straks sprøjtedesinficeret og skal holdes lukket i 24 timer. Jeg fortæller jer, hvornår I må gå ud igen.”

Jeg skynder mig at hjælpe med at uddele maden og fortæller på stue 13 og 15, at de om få minutter ikke må gå ud i et stykke tid, uden at nævne grunden til det. Der bliver lidt kø ved de få toiletter på gangen, så går vi ind og lukker døren.

Jeg tager også selv for mig af smørrebrøddet, som nu virkelig smager meget bedre end før. Jeg tænker det var sulten, men Finn udbryder anerkendende: “Så godt har det aldrig været før. Det må de have købt ude i byen!” Selvfølgelig, køkkenpersonalet er også sendt hjem.

Nu forklarer jeg medfangerne, hvad der er sket. Efter nogen tid høres en slæbende lyd på gangen. Viktor åbner døren forsigtigt på klem men bliver straks efter formanet om at lukke den. “Det er nogle folk i en slags rumdragter, der slæber en lang sort plastikpose væk. Formentlig befinder liget af Jørgen sig i den. Det gør mig ondt for ham, men det gør mig nu roligere at han er væk. Det var så forhåbentlig slut på denne historie.”

Kirsten kommer og fortæller mig, at man atter kan gå ud på gangen, og at jeg nu kan samle ind igen. Det gør jeg og lægger mig kort efter til ro, egentlig lidt for tidligt, men jeg er godt træt. Hermed er det i det mindste slut på dette kapitel.

Kapitel 4:

PÅ VEJ MOD DYBET

Klokken halvseks bliver jeg forsigtigt vækket af frk. Meier: "Hr. Petersen, De sagde at De ville hjælpe os."

De andre sover endnu. "Selvfølgelig," hvisker jeg tilbage og står forsigtigt op. Jeg følger efter hende ned ad gangen til kontoret, mens de sidste knapper i skjorten knappes. Det starter med en slags krigsråd, der afholdes ved morgenkaffen samt nogle ristede toastbrød. Frk. Holland nævner, at det er den mest primitive morgenmad, hun nogensinde har set, og hvis det bliver ved på denne måde vil hun søge et andet job.

"Netop i denne situation er det yderst vigtigt at vi opretholder så meget af rutinen som muligt," begynder frk. Meier. "Hvis vi først begynder at slække på linen er vi ikke mere 5 over 24 men blot 5 blandt 29, og så ved man ikke hvad vej det vil gå. Vi må ikke glemme, at der er nyopererede kirurgiske patienter, der har krav på en ordentlig behandling, og vi fra sygeplejepersonalet er de eneste, der kan yde en sådan behandling." Alle samstemmede, selv jeg, der ved den sidste bemærkning egentlig var blevet holdt udenfor. Men som sagt, frk. Meier er ikke en man modsiger og slipper godt fra det med.

"Vi begynder med temperaturmålingen som De, unge mand, og vores to gæster på samme stue naturligvis slipper for. Termometrene deles rundt og temperaturen skrives op på en seddel, så skal jeg senere indføre den i patienternes kardedex." Hun kommer i tanke om, at jeg ikke kender dette ord og forklarer det: "Det er vores sygeplejerapport – det er vigtigt at dokumentere alt til dette er overstået. Lad mig se, hvor kom jeg fra? Jo, derefter deles morgenmaden rundt. Når den er overstået skal patienterne vaskes af de tre uden uddannelse mens frk. Just og jeg

begynder fra en ende af med forbindingsvognen,” slutter hun. Man kan næsten fornemme hendes glæde ved ikke at blive forstyrret af nogen læger i dag, det skal selvfølgelig udnyttes.

Bevæbnet med 4 termometre går jeg kl. seks ind på stue 15 og har fornøjelsen af at se de ældre mænd vågne op. De tror jeg har været oppe i timevis, måske endda hele natten.

“Stik mig et bækken, broder Felix,” siger Mortensen.

“Stik ham hellere et par på kassen, så kommer han hurtigere ud af sengen,” siger hans sidekammerat. “Ja, giv ham stokken,” foreslår en tredie. Hvis jeg forstår dem rigtigt, har de ikke noget imod hjælpen, men jeg skal ikke tro at det giver mig nogen form for autoritet.

“Til belønning for et udmærket samarbejde har jeg fornøjelsen at uddele disse ordener,” begynder jeg. “Jeg har altid vidst at der gemmer sig et varmt hjerte i mine medpatienters bryst, men nu vil jeg vide hvor varmt.”

De protesterer alle fire mod denne rutine. “Jeg troede at den slags ikke var nødvendigt, når der var erklæret undtagelsestilstand,” siger Mortensen.

“Det kan I så diskutere med frk. Meier,” svarer jeg.

“Afdelingssygeplejersken? Hende viser jeg min bare røv, så kan hun vel forstå hvad det skal betyde,” siger Mortensen, vender sig om på siden og stikker bagdelen ud under dynen.

Og som lampens ånd er frk. Meier i mellemtiden dukket op, snupper et termometer og siger, “det kan De tro jeg ved, De vil selvfølgelig bare hjælpe!” Så stikker hun termometret ind i bagen på ham og der bliver ikke mere vrøvl på den stue. Hun er væk igen, før de når at snakke videre om det.

“Til belønning får de der mindst har 36,5°C nu morgenmad,” siger jeg mens jeg skriver temperaturerne op. Så nemt går det ikke på min gamle stue. Finn bliver nærmest rasende over at få et termometer af mig og slynger det mod væggen. Glasskårene blander sig med kviksølvet ovre

ved vasken. Jeg er næsten færdig med at samle det op, så kommer frk. Meier ind på stuen og spørger hvad der er sket her.

“Jeg har desværre tabt termometret efter at have målt temperaturen på hr. Hansen, men jeg nåede dog at se at han havde 38,2°C.”

“Så må han hellere blive i sengen i dag igen,” konkluderer frk. Meier, og væk er hun igen. Finn ved ikke om han skal takke mig for ikke at fortælle noget om termometrets sande skæbne eller det modsatte for den hårde dom. Han siger ikke noget. Formentlig har han udsat beslutningen.

Jeg er tilbage på stue 15. Stemningen der er tydeligvis trykket, man taler om døden. Den eneste der synes at nyde dette tema er hr. Eskildsen, som egentlig lider af en uheldelig lungekræft men af en eller anden grund er havnet på den kirurgiske afdeling:

“Jeg har vidst i månedsvis at jeg skulle dø, men jeg troede at det skulle blive som følge af min lungekræft. Ikke fordi det er ufortjent, jeg har altid røget som en skorsten og har kendt risikoen ved at gøre det. Men nu er der chance for at årsagen bliver en anden, måske går det hurtigere hos mig end det gjorde for naboen i værelse 14, uden den utålelige langvarige åndenød og smerterne. Sådan kan man snyde skæbnen! Jeg melder mig frivilligt som nummer to.”

“Gamle sludrechatol,” siger Nielsen, “det er ikke noget, man kan melde sig til. Døden er noget, der kommer helt af sig selv, når man ser bort fra nogle få der ikke kan vente til det bliver deres tur. Tag det, som det kommer, dø skal vi jo alle før eller siden.”

“Du misforstår mig, det er ikke døden selv jeg er bange for, det er måden at dø på. En af mine kammerater havde røget næsten lige så meget som mig og kunne praktisk taget ikke få vejret i tre måneder inden han døde, foruden smerterne som plagede ham endnu længere. Det er åndenøden og smerterne jeg er bange for, og kan jeg undgå den samme skæbne, hilser jeg det velkommen. Undskyld at jeg ikke tænker på jer andre i den forbindelse. For min skyld kan I leve længe for så vidt I har lyst til det. Eller lade være for den sags skyld, I har alle levet længe nok. Det gør mig kun ondt for knægten der,” og han peger på mig, men der er

ingen der vil høre min mening om den vigtige sag. Jeg prøver alligevel at komme igennem med en sætning:

“Undskyld, men i stue 13 er der en præst. Hvis nogen vil have det skal jeg gerne lade ham komme.”

Nielsen og Eskildsen ler højlydt, den fjerde på stuen, Kruse, lidt mindre mens Mortensen er helt stille.

“Jeg tror ikke at der er nogen her, der kan klare sig uden om skærsilden ved hjælp af et par bønner,” siger Kruse. “Hvis der er en himmel er der også et helvede efter døden, og så ved jeg hvor jeg skal træffe mine venner igen.”

“Jeg kan nu godt forstå Eskildsen, men når tiden kommer til, at der skal gøres kål på mig, ville jeg nu foretrække at det gik endnu hurtigere,” fortsætter Nielsen. “Hvad med dig, Mortensen, gamle hedning, du plejer ellers ikke at mangle en kommentar.”

“Hvis enden er nær, har jeg dog alligevel noget at gøre forinden,” siger Mortensen kryptisk. “Jeg har ofte tænkt på, at døden kommer på den måde Nielsen siger, men at der levnes tid til en vis forberedelse, det er mig alligevel nyt.”

“Undskyld, mine herrer døende,” siger jeg som afslutning, i det mindste min afslutning på den stue her og nu, “årsagen til vores karantæne døde i går og er formentlig for længst brændt sammen med den plastiksæk man bar ham ud i. Det er en rimelig forsigtighedsregel at man holder os i karantæne, men det betyder ikke, at vi er dømt til at dø her. Kan vi ikke skifte emne nu? Det skulle blive godt vejr i dag, kun spredte byger hen på eftermiddagen.”

“Og jeg siger, at der bliver brug for mange flere plastiksække,” slutter Kruse. Jeg ryster på hovedet over de gamle pessimister og går tilbage til kontoret.

Dagen er egentlig interessant for mig, skønt den tydeligvis er kedelig for alle andre. Vi får nu en bedre forplejning end tidligere, “de dømtes sidste måltid,” som Viktor sagde, bragt til sygehuset på engangsservice af et cateringfirma og bragt ind på afdelingen af de anonyme folk i deres

beskyttelsesdragter. Mens jeg sidder og spiser med de fire damer siger fru Larsen, at hun synes at jeg fortjener en særlig løn for det jeg laver.

“Han får noget meget bedre,” siger frk. Just, “noget der ikke kan købes for penge, nemlig fortjenstmedaljen i guld. Bare synd at han først får den posthumt!”

Frk. Meier forbyder den slags snak. Vi er ikke kommet her for at blive slæbt væk enkeltvis, og selvom man ikke ved hvad en sådan karantæne har at byde på, er man simpelt hen forpligtet til optimisme. En negativ grundholdning vil hurtigt smitte af på de andre. Jeg forsikrer at jeg hverken er ude efter pengene eller medaljen men er tilfreds med at slippe væk herfra snarest muligt. Og pludselig hører vi en mærkelig sang fra enden af korridoren.

“Nej, tænk jer blot,” siger fru Larsen, “mine patienter har udskilt sig fra resten af flokken. Lyder det ikke smukt?”

Mellem stuerne 20 og 21 står der en stofparavane fra badeværelset som adskillelse. Bag den høres højlydt 'Halleluja' og salmesang. Vi går alle efter lyden. “Det er altså ikke mig der har stillet skillevæggen der,” bedyrer fru Larsen.

Frk. Meier har en klar fornemmelse for hvad det er der foregår. Hun standser os før paravanen og banker på døren til stue 20. “Undskyld, fru Schmidt, men ved De hvad det skal betyde?”

Selvom jeg ikke kan se fru Schmidt kan jeg helt klart høre hendes svar herude på gangen: “Det er jeg bange for at jeg gør. De spurgte mig før om jeg ville være med i deres frelsermøde, og da det ikke er tilfældet, stillede de skillevæggen op her og forbød mig at gå videre.”

Frk. Meier takker og vender igen tilbage til gangen. Hun rømmer sig kraftigt og sangen forstummer. Georg Brostrøm kommer ud fra stue 21. Der skulle ellers være 4 kvindelige patienter, men mændene fra stue 22 har blandet sig med dem.

“Jeg vil gerne bede Dem om ikke at komme nærmere,” begynder hr. Brostrøm. “Vi vil med herrens hjælp møde faren, men vi vil ikke specielt

invitere den på så nært hold. Jeg vil derfor bede Dem om at respektere denne afspærring.”

“Men så bliver De nødt til at hente to paravaner til, så De kan lave en skrå væk og give os badeværelset tilbage. Det er forudsætningen for at vi respekterer afspærringen,” svarer frk. Meier bestemt, men ikke uvenligt.

Der er vel ikke meget at tænke over, men det gør hr. Brostrøm alligevel, eller han prøver i hvert fald, dog uden at det hjælper ham. Så henter han de nævnte skillevægge og går tilbage til sit kapel. Frk. Meier er venligheden selv og siger, at hun ikke ville blande sig i uddelingen af maden, den kan blive bragt og resterne afhentet igen af folkene i beskyttelsesdragterne. Så indvilger hr. Brostrøm. Vi går tilbage til kontoret og frk. Meier siger lavmælt, “så er der otte mindre at tage vare på.”

“Ni mindre at tage vare på,” forbedrer Nielsen fra værelse 15 i forbigående til toilettet. “Mortensen er også kørt med sin seng til stue 22. Jeg kan genkende ham på Hallelujah'et. Jeg er kun bange for at han skal synge meget højere, hvis han skal opnå at ændre sin skæbne efter døden med det.”

Efter at have delt middagsmaden ud, spiser jeg med de andre fanger på stuen. Det viser sig at være en dårlig idé, temaet er det samme som før på den anden stue, den umiddelbart forestående død. Alligevel er diskussionen helt anderledes her.

“Niels, du ved at vi afskaffede dødsdommen i forrige århundrede, bortset fra et lille efterspil efter besættelsen. Det er nok derfor at jeg ikke er særlig dygtig til at træffe de nødvendige forholdsregler,” siger Viktor og ødelægger dermed appetitten til desserten.

Niels vil nu alligevel spise op før han tager fat på de alvorlige emner: “Måske er der ingen grund til at træffe nogen særlige forholdsregler?”

Denne udtalelse kan misforstås på forskellig måde. “Pastoren har ret,” siger sømanden, “døden kommer når den vil, ikke når vi selv vil. Jeg har tit stået på fordækket i stormvejr og tænkt at hvis jeg nu bliver skyllet

over bord og slugt af bølgerne er det skæbnens bud og intet kan så redde mig.”

”Det viser bare, at skæbnen har en god smag,” indskyder jeg. Finn stirrer ondt på mig, hvorfor skal jeg lave grin med det, når han nu for en gangs skyld er alvorlig? Niels plejer vel ikke at smaske, men nu gør han det, tydeligvis vil han ikke snakke om døden før desserten er sat til livs. Vi andre lytter opmærksomt til hans smasken. Endelig er han færdig:

”Jeg har begravet mange mennesker i min tid, og en gang imellem har jeg også siddet ved menneskers dødsleje, så jeg har haft tid og lejlighed nok til at gøre mig tanker om min egen død. Døden er spændende og den er ikke kun afslutningen på livet, den hører selv til livet. Ligesom fødselen, men den er der ingen levende, der selv kan huske. Det, som mange mennesker ønsker sig, den pludselige død uden forudelse, tagstenen der falder ned i hovedet på dem uden varsel, det er ikke noget for mig. Jeg vil gerne vide hvordan det føles at dø. Selv hvis denne særlige oplevelse er forbundet med en vis smerte, er jeg helt indstillet på at bære denne ved min langsomme overgang til den anden verden. Og hvad der så venter mig der, det vil jeg få at se sidenhen — jeg skal sende jer et postkort om det, hvis jeg kan. Men det er en sag for sig, uden indflydelse på den oplevelse det er at slutte livet af, efter at have tilbragt så mange år med det.”

Det giver anledning til en lang tavshed. Niels er ikke ude på at missionere, han har kun snakket om sin egen død, hvad enten den så er umiddelbart forestående eller bliver gemt til langt senere. Der er ingen af de andre der siger noget. Så bliver det altså mig, der igen bryder tavsheden:

”Jørgen var bevidstløs i mange timer før han døde, men han synes i øvrigt ikke at have lidt på nogen måde før det skete.” De skal nu alligevel vide, at jeg havde været vidne til noget, de andre ikke havde bivånet. Uventet eksplosiv er reaktionen:

”Hvor ved du det fra? Hvad er bevidsthed, hvad er bevidstløshed?” udbryder Niels vredt og fortsætter, ”Du kan se visse reaktioner, men du

ved alligevel intet om hvad der foregår i hovedet på folk. Det er meget vel muligt at Jørgen har taget en værdig afsked med livet, mens det til gengæld ikke er spor vigtigt om du har været inviteret til den begivenhed eller ej." Han må have beskæftiget sig meget med dette problem tidligere, og det er ikke en bemærkning der inviterer til yderligere kommentarer. Han føler det vel også selv: "Undskyld, Felix, jeg ville ikke feje dig af, men jeg er selvfølgelig trist til mode efter at have mistet en gammel ven, der kæmpede sammen med mig under besættelsen for 26 år siden. Om vi selv skal gå samme vej er uvist, men tro mig, jeg tager det som det kommer, det samme gør Viktor her og hvis jeg forstår Finn ret står han også på broen og lader bølgerne skylle ham med over bord, hvis de ellers har i sinde at gøre det. Kald det skæbne eller Guds vilje, vi tager det bare som det kommer."

Jeg nikker bifaldende og lader bemærkningen stå lidt i rummet uden yderligere kommentarer. Så er det tid at slippe væk, og netop jeg kan erklære tidspunktet for det rette til at samle engangsservicet sammen og bære det ud. Efter at have døet langsomt med folkene på stue 15 og så igen på stue 13 har jeg fået lyst til leve livet igen et andet sted. Der er bare det problem at Niels' tanker om døden og frk. Meiers forestillinger om livet er nogenlunde lige opløftende.

Jeg vil gerne ringe til min mor, men den direkte forbindelse fra kontoret er afbrudt, 'for ikke at skabe panik' som det hedder. Dem, der har gjort det, skulle bare kende min mor, når hun ikke hører noget fra mig. Men det er nu ikke noget jeg kan gøre ved. Jeg går ud i køkkenet og snakker lidt med fru Larsen, en frodig kvinde i slutningen af fyrrerne. Men nu føler jeg mig selv febril og slap. Frk. Meier er igen på benene og måler min temperatur med bagsiden af hånden: "Formentlig 38,8°C, det skal vi have målt mere præcist. Jeg vil foreslå at du får din seng skubbet ind i nr. 14, den har været steriliseret i mere end 24 timer og er som ny." En god ide med Jørgens gamle stue, jeg har selv noget for der, sikkert ikke noget som frk. Meier tænker på.

Frk. Just henter min seng på nr. 13 og skubber den væk. "Han kan ikke holde jer ud længere, hvad jeg egentlig godt kan forstå. Måske skal han nu ned og synge 'Hallelujah' på stue 22." Jeg forestiller mig at mine medfanger er dybt bekymrede, men det er nu deres sag. Selv er jeg faktisk glad for flytningen.

Da jeg er alene ringer jeg til mor fra telefonen der, som man vel har glemt alt om og som derfor ikke afbrudt endnu.

"Nej, jeg har ikke fundet nogen blikæske," siger hun. Det er et problem for mig. Jeg vil måske aldrig få lejlighed til at tale med hende igen. Skal jeg nu fortælle hende om Operation Felix? Det vil næppe gavne hende noget. Hvis det er pest, jeg er ved at få, vil jeg nok snart dø, og så er det bedst at henlægge sagen. I modsat fald kan jeg selv kan søge efter Nationalbankens guld, hvis jeg ikke får noget bedre at tage mig til senere. Problemet er nu at tage afsked uden at gøre hende ekstra nervøs. Det løser jeg på den måde:

"Kære mor, jeg har det godt, men de er begyndt at kappe alle telefonforbindelserne og afskærer derved den direkte kontakt. Jeg har lige fundet et andet apparat, men jeg er bange for at de også snart kapper denne forbindelse ..." og så afbryder jeg selv forbindelsen.

Jeg sidder stadig med røret i hånden da Kirsten Just kommer ind. "Kan du ringe ud fra den telefon?" spørger hun overrasket.

Jeg nikker. "Jeg vil foretrække at du ikke nærmer dig mig mere. Måske skal jeg snart dø, men jeg vil gerne have at du lever," siger jeg. Under disse omstændigheder kan jeg ikke sige "frk. Just" til hende mere, vi er dog begge unge og stort set jævnaldrende.

"Glem disse dystre tanker," siger hun. "Hvis du er smittet allerede nu er der ingen måde jeg kan undgå det på. Men lad mig lige bruge den telefon et par gange." Hun ringer først hjem til sine forældre; jeg lægger mig tilbage i sengen og hører efter. Så ringer hun til en veninde. Det bliver vist en dyr samtale, hvem der så siden skal betale den, men det kan da egentlig være os komplet ligegyldigt. Hun sidder med ryggen til mig. Forsigtigt rører jeg ved hendes ryg. Egentlig forventer jeg at hun

drejer sig væk eller måske slår mig over hænderne, men hun snakker bare videre i telefonen som om hun ikke ænses mine berøringer. Nå, så kan man måske gå videre med at røre hendes hud direkte. Jeg begynder at massere hendes nakke, så igen tilbage til kitlen, omkring på hendes ryg, og hun synes at nyde det, i det mindste skubber hun mig ikke væk. Hun snakker stadig videre med sin veninde, ustandselig hører jeg 'Ulla' nævnt, men ellers fæstner jeg mig ikke ved hvad hun siger. Så sker der pludselig noget jeg ikke havde ventet: hun løsner sin brystholder og tager den af. Det er vel en invitation man ikke kan afslå. Jeg famler langsomt ind under kitlen og føler de bløde bryster, de passer lige i mine hænder. Endelig er hun færdig med Ulla, mens jeg ikke er nået videre end til brysterne. "Et øjeblik, jeg skal lige have klaret noget," siger hun og forsvinder.

Få minutter efter er hun der igen. "Så, nu bliver vi ikke forstyrret," siger hun og kommer hen til mig. Jeg er vel synligt perpleks, for så tilføjer hun: "Du har vist aldrig prøvet at have en kvinde før?"

"Nej, det er rigtigt, og jeg er bange for at tiden ikke er den rette nu. Jeg føler mig helt igennem slap, alene tanken om at røre en muskel gør mig helt træt."

"Nå, der er nu et vist organ der rejser sig uden brug af muskelkraft," siger hun. Hun river dynen af mig og klæder mig helt af. Sygeplejersken ser provokerende på mig. Så river hun sine egne klæder af, overraskende hurtigt når man tænker på, hvor længe kvinder er om at få tøj på. Helt nøgen kommer hun op i sengen til mig. Virkningen udebliver ikke og hun sætter sig på skrævs oven på mig. Det, jeg har drømt om i årevis, bliver pludselig til virkelighed, vi smelter sammen, hendes bryster danser op og ned og jeg kan kun fange dem en gang imellem. Jeg prøver at forestille mig hvad hun føler lige nu, men det er overvældende hvad jeg selv fornemmer. Og så sker det; hvad der end måtte være af infektionssygdomme i mig kommer op i hende og hun tager velvilligt imod dem, sammen med hele børnehaven, hvis hun ellers ikke har gjort noget for at spærre for den. I øjeblikket interesserer det mig heller ikke.

Hun mærker det også, hendes bevægelser bliver langsommere. Til sidst stiger hun af og lægger sig ned ved siden af mig. Det er sengen vel ikke beregnet til, men vi holder godt fast i hinanden og bliver liggende en tid.

“Så, Felix, nu er du ikke jomfru mere!”

“Nej, Kirsten, du har ret, nu kan jeg godt dø.” Jeg havde faktisk ofte været bange for at skulle forlade livet uden denne oplevelse. Det er sikkert noget tid siden hun gav afkald på sin egen jomfrudom, men jeg vil ikke fornærme hende ved at hentyde til det. Jeg ved ikke hvor længe hun blev, selv sov jeg vel ret hurtigt ind. Den, der sover, synder ikke, men den, der synder, sover alligevel bedre.

Kapitel 5:

ISOLATION

Hvad laver den månemand herinde på mit værelse? Hallo, jeg er vågen, hvor er sygeplejerskerne? Nu vender han sig om. Det er virkelig ikke en dragt til at drive sport i. Så sig dog noget, gå ikke bare væk! Nu er jeg helt alene igen.

Nå, der kommer astronauten igen, nu med et mærkeligt apparat, som en walkie-talkie — nej, det er netop sådan en. Det er mærkeligt at tænke på, der står et menneske lige ved siden af mig og siger goddag igennem en slags telefon.

“Jeg ved ikke om det er en god dag. Hvad er det i det hele taget for en dag?”

>Det er torsdag,< siger stemmen mekanisk.

“Nå, hvor er så de andre? I går var Kirsten da hos mig.”

>Desværre, det var ikke i går, det må være otte dage siden. Kirsten Just ligger i et andet værelse. Det går hende ikke så godt, men hun er da i live.<

Nu husker jeg, at der var noget om en infektion som førte til karantæne på hele stationen. Astronauten er her som sygeplejerske. Hvis det har varet otte dage, hvad er der så sket i den tid? Langsomt får jeg samlet mig til at stille spørgsmålene:

“Hvorfor er jeg her? Hvad fejler jeg? Hvordan går det de andre?”

>Det har jeg dog sagt utallige gange. Men det er måske nogle timer siden sidste gang; altså: Der er udbredt en slem pestepidemi, men det er lykkedes os at isolere den her. Det er da også et stort held, for de fleste på afdelingen her er døde. Det er Dem, som har det bedst, tydeligvis bedre og bedre dag for dag. Af de tredive der blev holdt i karantæne her

er de 25 døde, en har det yderst dårligt, og så er I fire, som langsomt får det bedre. Det er ikke fordi det morer mig at løbe rundt i den mundering, men der er god grund til at gøre det, jeg har ikke lyst til at dele skæbne med nogen af jer.<

Jeg udtrykker taknemmelighed for, at der overhovedet er nogen der vil hjælpe os.

>Nå, det var helt nye toner, det gør godt med lidt påskønnelse, så må De vel virkelig have det bedre.< Det skratter uforståeligt i radioen, men månevandreren synes at forstå det: *>øjeblik, jeg skal lige hjælpe en kollega, så kommer jeg igen.<*

Efter hans reaktion at dømme må jeg have været vågen flere gange, men jeg kan hverken huske spørgsmål eller svar. Måske vil jeg heller ikke kunne huske senere at jeg har været vågen nu? Måske bliver der heller ikke tale om 'senere', det må være en hård omgang, når så mange er bukket under for sygdommen, og det er da ikke givet, at jeg eller nogen af de andre klarer det, bare fordi vi lige nu har det bedre.

Hvordan er det dog jeg ser ud? Lillafarvede pletter over det hele, næsten som Jørgen havde haft, blot lidt lysere og fastere. Måske var de for nogle dage siden netop som Jørgen havde haft dem lige før han døde, det er vel det, der giver anledning til en vis optimisme. Lad mig se i spejlet ovre på væggen hvordan jeg så ser ud i ansigtet. Nej, bare det at rejse sig op i sengen er for meget. Jeg er svag og træt som et helt plejehjems beboere tilsammen må være det. Jeg må hvile mig lidt.

Men bare lange armen ud til den anden side, så kan jeg nå telefonen. Den er død. Hvorfor sørger de så energisk for at man ikke skal skaffe sig nogen kontakt udadtil? Det var det samme tidligere, da måtte man ikke ringe fra kontoret. Gad vidst om jeg har nået at ringe til mor, inden jeg faldt i den dybe og langvarige trance.

Rummanden kommer ind igen. Nu har jeg to spørgsmål som jeg vil have klart svar på da jeg igen kan tale ind i walkie-talkien: "For det første, hvem er i live endnu her, og hvorfor kan jeg ikke bruge telefonen der? Jeg vil gerne ringe til min mor."

>Foruden Dem ligger hr. Finn Hansen i naboværelset mod udgangen og den anden vej er det frk. Iris Holland og frk. Kirsten Just fra sygeplejepersonalet. Det er faktisk de fire yngste der har klaret skærene.<

"Og den femte, der skulle være på vippen?"

>Desværre, det var det jeg skulle hjælpe med. Nu er der 26 døde fra denne afdeling, men der er håb om at det bliver ved det.<

"Hvor længe varer det inden vi kommer ud herfra?"

>Det er der ingen der aner, vi er ikke vant til at bekæmpe den slags sygdomme i Danmark — heldigvis. Men De skal se, nu går det hurtigt fremad igen. Hvad Deres andet spørgsmål fra før angår, så har vi måttet foretage visse bygningsmæssige ændringer og derved er telefonforbindelsen gået fløjten. Men da det nu går Dem så godt, så kan De beholde apparatet her og også tale med os når vi ikke er inde på afdelingen. Men vi skal gerne sende hilsen fra Dem til Deres mor så snart jeg kommer ud.<

"Hvorfor kan hun ikke bare selv snakke i apparatet udenfor? Jeg vil tale med hende direkte, ikke bare sende en hilsen."

>Så, unge mand, vi gør hvad vi kan. Jeg skal spørge karantænechefen, hvad der er muligt. Må jeg have lov at ringe til Deres mor og fortælle om den glædelige udvikling i Deres tilstand?<

Jeg falder lidt til ro igen, man skal ikke spytte på dem der hjælper en, selvom det ikke er helt indlysende at man ikke kan udnytte de tekniske muligheder. "Det vil jeg selvfølgelig være meget taknemmelig for, hils hende mange gange. Og tænk på at jeg er hendes eneste barn og at hun har mistet sin mand for kort tid siden, derfor reagerer hun lidt ... overstrømmende."

>Tak for advarslen, jeg skal overbringe Deres hilsen. Lad være med at prøve at stå op, De er for svag endnu. Hvis der er noget, kan De bare kalde ved at bruge apparatet på denne måde. Hører du, Henrik, Jeg er hos hr. Pedersen og viser ham radioen.<

“Petersen med T som Tordenskjold,” siger jeg. Det må virkelig gå mig bedre, når jeg kan gøre vrøvl over det.

Henrik skratter et eller andet tilbage. Jeg prøver nu selv og får igen svar. Så forlader den fremmede mig. Jeg kan se at han selv under dragten er opmuntret over mine fremskridt. Udmærket, uden astronauternes hjælp havde jeg også delt skæbne med flertallet fra afdelingen. Men det er nu alligevel bittert at blive holdt sådan i isolation, som var jeg en farlig forbryder og ikke et tilfældigt offer.

På en måde trist at jeg ikke har oplevet mere af de andre patienters forhold til dette at skulle dø, når døden nu var så nær ved. Jeg må spørge de andre om, hvad de har oplevet, når vi atter kan samles. Men det kan da ikke bare have været patienter. Trist at tænke på at også fru Larsen nu er bukket under. Og frk. Meier har endelig mødt nogle bakterier der ikke makkede ret på hendes bud. Hun må have anet på et tidligt tidspunkt at epidemien ikke var til at bremse, og også Kirsten må have vidst det, ellers havde hun ikke udfordret skæbnen ved at give mig den storslåede oplevelse. Vent bare, Kirsten, snart skal jeg vise dig hvordan man rigtigt gør ... håber jeg da.

For meget ophidselse på en gang. Den saft, rummanden har efterladt, virker meget jordisk. Trist med alle de andre, 26 sorte plastikposer som er blevet brændt så snart de kom ud. Og der er fire plastikposer tilbage, hvis nogen nu skulle få tilbagefald. Rar tanke at sove ind på. Formentlig har de også brændt alle temperatur-optegnelser og hvad frk. Meier ellers var så forhippet på at dokumentere.

Det er virkelig gået hurtigt fremad. Nu er det søndag, og jeg er allerede oppe at gå med støtte fra et gangstativ. Månemanden kan ikke lide at støtte en direkte, glem ikke, at jeg har pest. Jo bedre jeg får det, desto kedeligere bliver det her. Men nu får jeg mine bøger og de andre ting fra det andet værelse, sammen med radioen. Jeg ville gerne have hentet dem selv, så kunne jeg have set til Finn og måske indgivet ham mod, men man fortalte mig at jeg ikke måtte gå ind på de andre værelser — måske var

de bange for smittefaren? Nå, så kunne jeg heller ikke se hvordan det gik vores tidligere hjælpere i deres nye rolle som patienter.

Nej, Finn ville ikke give afkald på radioen. Et godt tegn for ham, men jeg vil nu også have lidt underholdning. Hvad med et fjernsyn? Nå, men så en radio, senest i morgen! Så dyre kan radioer ikke være, når man tænker på hvad denne karantæne ellers koster.

Tirsdag, en stor dag. Vi fire overlevende fra pestepidemien kan nu mødes udenfor på gangen, hvor fire armstole fra dagligstuen er flyttet hen. Endelig kan man snakke frit sammen med andre levende mennesker, fornemmelsen af absolut isolation letter meget under denne oplevelse.

Finn forklarer, at han har hørt i radioen at alle 32 på den medicinske afdeling, som blev bæret med overkirurg Hans-Peter Strøms og fru Brock-Jensens besøg, er bukket under for epidemien. Fire andre afdelinger har kunnet flyttes til Blegdamshospitalet da der ikke er indtruffet flere nye tilfælde. Hvis alt går godt skal de 'løslades' i morgen. Men så er der angiveligt stadig fare på færde for os, fire patienter på et sygehus der var indrettet til 800. Hvornår kan vi atter blande os med folk, hvornår er vi 'stuerene'?

Kirsten mener, at det er der vel ingen der ved. Selv når vi har er kommet over sygdommen, kan vi stadig huse bakterierne. Bare hun dog havde holdt den information for sig selv, Iris begynder at græde ved udsigterne til karantæne på ubestemt tid. Iris, den lille joviale sygeplejeelev, der er ikke meget humor tilbage i hende nu.

Jeg er inde på Finns store værelse for at se efter om der skulle være andre ting i mit gamle sengebord. Der er intet spor af fire blikæsker. Jeg søger videre i de sengeborde, der tidligere tilhørte Niels Dyrbjerg og Viktor Engholm og det gør Finn nysgerrig.

"Sig mig, Finn, hvordan døde de? Bemærkede du deres reaktion eller var du selv for syg til at registrere noget."

“Egentlig interessant,” svarer han men undviger mit spørgsmål. “Det var overraskende at høre om operationen, Felix.”

Det løber mig koldt ned ad ryggen ved denne antydning. Hvad har han nu opdaget. “Hvilken operation?”

“Operation Felix, Felix. De to fortalte mig en spændende historie fra krigens dage. Men hvad kan du have med det at gøre?”

“Absolut ikke noget! Jeg har papir på at jeg er født i 1952 og jeg tror ikke på reinkarnation.” Han ved vel ikke hvad det fremmedord betyder, så meget desto bedre, hermed er diskussionen slut og jeg går ud. Men er det ikke netop forkert sådan bare at gå, i stedet for at høre hvor meget Finn ved? Jeg vender om i døråbningen og spørger så let henkastet: “Hvad var det for en historie, Finn?”

“En lang en. Lad os snakke om det senere når vi har bedre tid.”

Når vi har bedre tid, ha. Hvis der er noget vi har her, så er det tid. Om jeg så skal fortryde det senere, drejer jeg nu om og går, jeg gider ikke være offer for Finns spidsfindigheder. Men hvor meget mon han ved om sagen?

Det går fremad, men ikke så hurtigt som tidligere. Det er nu en uge siden, at vi først mødtes på gangen, nu kan vi gå rundt selv og er begyndt at få en rytme i vores aktiviteter. Det vigtigste for mig er ikke at mænge mig for meget med de andre. Pigerne ser vel anderledes på det, de er flyttet sammen på et værelse, måske noget Kirsten har gjort for at live Iris lidt op, hun er den der har fået det sværeste psykiske knæk af at være her.

Finn har jeg ikke noget at gøre med, jeg kan virkelig ikke lide ham. Gad vidst om nogen kan? Nå, hans mor elsker ham vel, hvis hun ellers lever endnu, men det må så være den eneste. Alene forskellen i min musiksmag og hans mangel på samme gør, at der må være en tyk væg imellem os. Og så hører han næsten hver time de samme nyheder, netop han, der i dette isolationsfangenskab absolut ikke har nogen indflydelse på dem. Endelig vil jeg hellere blive her ved siden af telefonen, hvis den nu aligevel pludselig skulle ringe, selvom den stadig er helt død.

Jeg ved ikke hvorfor man ikke kan tale direkte med nogen uden for sygehuset. Jeg hørte et bånd afspillet fra min mor og har selv indtalt noget gennem walkie-talkien, som de lovede at optage og sende til hende. Men det er langt fra det samme som at tale sammen. Hun er nervøs for mig og jeg er nervøs for hende i og med at hun er nervøs for mig. Nå, nu kan der vel ikke være langt igen?

Og dog. Jo bedre vi får det, desto klarere bliver det at de udenfor ikke aner, hvad de skal stille op med os. Det her kan vel ikke blive ved, men det kan åbenbart heller ikke holde op.

Kapitel 6:

HOLD UD LIDT ENDNU

Når jeg er lidt træt, og det er jeg for det meste, læser jeg lidt i bøgerne fra besættelsens tid, og så sover jeg egentlig ret hurtigt ind, hvad der måske ikke taler for bøgernes kvalitet, men det ligger vel snarere i mig selv. Men nu har jeg heldigvis en af de sjældne stunder, hvor jeg gennemgår overkirurgens ringbind, hvor han har samlet alt hvad han kunne finde vedrørende Operation Felix. Trist at tænke på, at alt dette papir en dag bliver destrueret snarere end desinficeret, endnu en grund til at læse det opmærksomt.

Jeg blader først igennem for at se hvad der overhovedet er i den. Overkirurgen har simpelthen smidt det ind i den rækkefølge han har fået fat på det, ellers er der ikke nogen orden at genkende her. Her er bl.a. planer, kopier af grundbogsudtog, avisartikler, nogle lister og udtalelser fra Danmarks Nationalbank, og ind imellem forskellige avisartikler, hvis relevans til sagen jeg ikke altid kan indse. Nogen gange foreligger en dødsannonce, især i den senere tid, men på hvilken måde den pågældende har været involveret, er ofte svært at få øje på. Sammenhængen har overkirurgen taget med sig i graven, eller hvad man nu gør med pestofres aske. Det, der virker mest interessant, er en tysk protokol fra forhøret af Claus Petersen. I oversættelse lyder de væsentlige passager nogenlunde sådan:

'Den anklagede vises for de soldater, der ledsagede transporten. Trods såret ved det ene øje — en utilsigtet tidlig følge af det indledende forhør — genkendte Lt. Kemp ham straks som anføreren af gruppen, mens de to menige, Gefr. Müller og Gefr. Blum, nok mente, at det var netop denne men ikke var helt sikre. Sammenholdt med anklagedes svage

alibi på gerningstidspunktet og derefter kunne herefter vi gå ud fra, at hr. Petersen havde deltaget i dette kup og havde en nøgleposition i dets udførelse.

Man gik derefter over til almindeligt forhør, ledsaget af sædvanlige fysiske metoder, som imidlertid ikke bragte noget beredskab for dagen med henblik på at forråde det røvede gulds nuværende opholdssted. Efter knap et døgn forløb konfererede vi sagen med SS-Obersturmführer Schmidt, som anbefalede at sikre navnene må nogle af de medskyldige. Hvis der skulle ske den anklagede noget utilsigtet, havde vi i det mindste nogle andre at tage os af. Imens fik den anklagede knap en times søvn, så vi straks kunne gå videre i et skærpet forhør. Til trods for at hr. Petersen viste tegn på fysisk svækkelse modstod han i knap 2 timer alle midler. Derefter erklærede han, at han kun kendte nogle fornavne, men det stod os hurtigt klart at den anklagede, trods situationens alvor, holdt os for nar. Vi fik genskabt ordenen og begyndte nu forfra med forhøret, men det var tydeligt, at den anklagede fysisk ikke var i stand til at holde meget længere. Selv om han fik en kop kaffe og en cigaret, blev han tiltagende bleg og svedig, og under det videre forhør og døde han til vores overraskelse pludselig en halv time senere uden relation til de nærmest bagatelagtige sår han havde modtaget forinden. Hr. Petersen var således kun i vores varetægt halvanden dag. Liget blev forbrændt og hændelsen holdt skjult. Knap 10 dage senere blev det meddelt at han var blevet dødsdømt for deltagelse i sabotageakter og kort efter skudt.'

Ejendommeligt at tænke sig at de bødler, som kunne foretage et så groft forhør med dødelig udgang, var så dygtige på skrivemaskinen og formfuldendte i deres udtalelser. Det må ikke have lov til at blive stående som sidste ord i den sag, i værste fald må man digte lidt. Jeg går tilbage til begyndelsen og forestiller mig hvordan det kan have været gået til.

"Petersen med d eller t?"

"Skriv det som I har lyst, kuglen kan ikke mærke forskel," sagde Claus.

“Hvadfor en kugle?” spurgte manden. Det var en dansk politimand i uniform, vel godt oppe i fyrrerne. Til trods for den danske uniform var han i tyskernes tjeneste og kvalificeret ved at være villig til det og så at kunne sproget godt.

“Den kugle som skal gøre en ende på manden her, om han så hedder Pedersen eller Petersen,” sagde Claus. Kollaboratøren var nu i tvivl, skulle han først få navnet klart eller forfølge denne antydende tilståelse? Måske var han længe i tysk tjeneste, i hvert fald besluttede han sig for først at få orden i sagerne.

“Jeg kan ikke forstå at det allerede skal være vanskeligt at få en præcis angivelse af Deres navn,” sagde han høfligt.

Claus var noget overrasket, han havde ikke ventet så blid en behandling efter at han var blevet arresteret under et betydeligt håndgemæng. Man havde tidligere fortalt at han skulle trække tiden ud for at give kammeraterne mulighed for flugt, men det kunne næppe være meningen at man skulle tærskle langhalm på dette punkt. Altså forklarede han om Petersen med 'T' og tilføjede at fornavnet begyndte med 'C'.

“Was hat Herr Petersen gesagt?” spurgte en mand i den sorte SS-Uniform. Denne havde hidtil siddet tavs og overværet forhørets indledning. Han har vel næppe mere end 25 år gammel og var allerede 'Hauptmann', altså kaptajn, til gengæld var hans lyse hår nok noget tyndt i toppen. Med den eksplosive vækst i den tyske hær og de mange poster, der blev ledige, var der nogen, der forstod at gøre hurtig karriere.

“Herr Petersen hat sich nur zur Person geäußert,” sagde den danske medløber.

“Dann wird es aber Zeit, daß wir mit den richtigen Verhör anfangen,” sagde SS-manden. Claus forstod egentlig udmærket tysk, men det var ikke det rette tidspunkt at give denne egenskab til kende.

Nu gik den danske politimand lige til sagen: “De nævnte at De forventede at blive skudt. Hvorfor det?”

“Bliver ikke de fleste mennesker skudt, der lander her?” spurgte Claus.

“Selvfølgelig ikke,” smilede politimanden slesk. “Kun de, der har noget begået en alvorlig forbrydelse. Har De det, hr. Petersen?”

“Nej, jeg har med sikkerhed ikke begået nogen forbrydelse”, sagde Claus med overbevisning.

“Hvad har De så lavet i den forløbne de sidste to uger?” fortsatte forhøret blidt.

Claus gentog hvad han allerede havde sagt, at han havde været syg med influenza og ikke ønskede at smitte nogen af de andre på arbejdet. Han fortalte ikke noget om sommerhuset, da de alle var kommet hjem uden at blive opdaget — alligevel skulle det nok blive grundigt undersøgt, så kunne man kun håbe, at de ikke ville finde noget. Ikke som derhjemme, hvor man desværre allerede havde fundet nogen modstandstidsskrifter som han havde glemt at destruere. Det var måske ikke så slemt, men det var nok til at holde ham fast indtil videre.

Egentlig havde Claus opgivet alt håb, da han blev arresteret, det var alt for målrettet, at en større militærpatrulje kom til ham på arbejdet. Nu begyndte han igen at fatte mod. Det havde været dumt at nævne det med kuglen, der skulle gøre det af med ham, men det kunne selvfølgelig også forstås på anden vis. Til gengæld blev den tyske kaptajn tydeligvis utålmodig.

“Vi wet at Di var sammen met andre i et sabotageaktion,” sagde han på dansk, skønt med en kraftig dialekt. Den var værre, det nyttede altså ikke at Claus for tiden ikke forstod tysk. Et navneskilt på tyskerens uniform fortalte at dette var Hpt. Heinrich.

Claus prøvede at argumentere med at han ikke havde deltaget i nogen aktion, så vidt han kunne bedømme var der ikke nogen egentlige beviser i den retning. Dette hidsede hr. Heinrich endnu mere op, og det var i den forbindelse at han kom til at slå ham på ansigtet så det begyndte at bløde over det venstre øje. Netop her kom den danske politimand åbenbart til hjælp idet han sagde: “Vergiß nicht daß gerade die Augen wichtig sind.”

Nu fortsatte forhøret uden voldelige mellemspill. Claus havde forestillet sig det værre og det var ingen større kunst for ham at bedyre sin uskyld. Pludselig åbnedes døren og en menig soldat trådte ind og meldte at "sie sind da". Hvem det var der var kommet sagde man ikke noget om, Heinrich hviskede en kommando hvorefter soldaten gik igen, men døren blev nu stående åben.

Spørgsmålene var trivielle og en gentagelse af hinanden, men Claus mærkede nu også, at han begyndte at blive træt. Til at begynde med havde hans svar været varierede, nu sagde han for det meste bare 'nej'. Pludselig afbrød kaptajnen forhøret. Claus blev stillet over mod væggen og nogle projektører rettet mod hans ansigt, så det ikke var muligt for ham at se, hvem der ellers var i værelset. Nogle soldater kom ind enkeltvis og spurgt, om de mente at genkende Claus. Hvis der ellers havde været nogle at vælge imellem, men der var nu kun Claus, til gengæld var der også kun et øje der så ud som for to uger siden. Alligevel var der en, der syntes sikker på netop at have set Claus ved aktionen, og i hvert fald mente at han at kunne genkende hans stemme. To andre var ikke helt sikre men mente nok at det var ham, mens tre soldater ikke kunne genkende ham. De seks soldater måtte vel have været dem, der bevogtede guldtransporten.

Soldaterne forsvandt igen, det samme gjorde projektørerne og Claus kom tilbage til sin stol. Men nu ændredes tonen. Det første tegn herpå var, at hr. Heinrich takkede den danske politimand for hans arbejde, og det var nok bedst for hans svage nerver hvis den tyske efterretningstjeneste selv gik videre. Danskeren gik, til gengæld kom der nu to gestapofolk ind. Claus mente ikke, at denne improviserede og mangelfulde fremstilling af ham overfor soldaterne kunne have nogen betydning overfor en domstol, men hr. Heinrich havde åbenbart ikke brug for en nogen domstol, han var allerede nu overbevist.

Claus blev bedt om at sætte sig over på en anden stol. Det var en mærkelig træstol med lange armlæner, men den skulle hurtigt vise sig i højeste grad at være funktionelt lavet. Claus blev nu holdt fast i stolen og

bundet til den med et almindeligt hampetov. Han havde aldrig vidst at det kunne skære så meget i huden, men det var blot en blandt mange andre smertefulde metoder der nu skulle følge. Min fantasi er for begrænset til at gengive dem, til gengæld var Heinrich både fantasifuld og professionel nok til at pine folk og få tilståelser ud af dem. Problemet var måske, at han var for dygtig, at han også kunne få indrømmelser ud af folk om ting som de ikke havde begået, men man tror jo på det man vil tro og denne officer kunne virkelig opvise resultater.

Det, der nu fulgte, overtraf også Claus' forestillinger. Han mente at man blot skulle holde pinen ud og så nægte alt, om de så troede ham eller ej. De ville bare vide en ting, hvor guldets var havnet. Dette spørgsmål blev stillet igen og igen, på lidt forskellig måde og ledsaget af fysisk vold. Derimod ville tyskerne ikke vide om Claus havde været med i togsabotagen, det blev nu allerede betragtet som givet og ikke en tilståelse værd i sig selv. Derfor syntes det helt værdiløs at Claus nægtede at kende nogen eller noget derfra, da han påstod ikke at have været med.

Claus mærkede virkningen af det lange forhør og den fysiske vold. Også hans forhørsledere syntes at mærke trætheden, men de blev så afløst om aftenen. Kun Claus blev ikke afløst. Igen måtte man undre sig over, hvor lidt der var at fortælle dem, der skulle overtage forhøret. Det drejede sig åbenbart ikke så meget om at få særlige tilståelser ud af ham, han skulle bare gøres mør til senere brug.

Der skete da også en ændring med ham i den kommende, nærmeste tid. Han lærte hvad det vil sige at blive nedbrudt. Slagene var det mindste problem. Når det kom til cigaretterne, der trykkes mod hans krop og slukkedes under afgivelse af en stinkende røg, så var problemet at disse aktioner altid blev meldt i så god tid i forvejen at man kunne komme i en tilstand af panisk rædsel inden de nåede frem. Når forhørslederen tændte sig en cigaret, ville det fire minutter senere komme til denne begivenhed – fire frygtelige minutter, i hvilke Claus kunne overveje at sælge sin bedstemor. Det samme var tilfældet med de negle, der blev revet af. Det

var godt nok kun fire der blev revet af i det første døgn, men det var en undefinerbar smerte — og så var der 16 tilbage at fjerne senere.

Efter lang tids ørkesløs tortur — Heinrich og de to soldater var for længst kommet tilbage, men ellers havde Claus ingen fornemmelse af tid — blev forhøret pludselig afbrudt. Claus havde indtil da kun fortalt at guldet var gemt på Bloksbjerg og at han selv også gerne ville flyve derhen. Han faldt tilbage i stolen og sov straks ind, trætheden var værre end smerterne. Imens samlede hans plageånder nye kræfter og afventede en eller anden instruks fra oven.

Claus blev vækket med et par slag. Nu ville de vide hvem der havde været med. Han var ikke sikker på at han vilde kunne holde denne omgang ud ret meget længere. Det er nemt at være tapper, når man aldrig har prøvet tortur. For ofret opstår der på et tidspunkt et ønske om, at det bare skal vare lidt længere inden den næste smerte kommer. Den tid kan han kun købes ved hjælp af en eller anden tilståelse.

Og så opstod der en idé i hans hovede, den smule der endnu kunne tænke. Han fortalte om en bagmand i gruppen, en jøde der blev kaldt 'Josef'. Heinrich var meget interesseret. Senere, efter endnu et brandsår, forklarede Claus om en medløber der hed 'Herman', om hvis loyalitet man ikke var sikker. I små bidder kom der flere detaljer om de to, men Claus vidste ikke hvor de boede. Så kom den skæbnesvangre fejl, hvor han for at udskyde lidt af torturen fortalte om at bagmanden skulle være en vis 'Adolf', som havde et karakteristisk overskæg. Nu stod det pludselig klart for Heinrich at Claus havde spildt hans tid med at tale om Goebbels, Göring og Hitler selv. Navnlig det sidste var en helligbrøde. Heinrich mistede helt besindelsen og tilføjede Claus flere spark i venstre side. Man kunne ligefrem høre ribbenene knække. Det var så voldsomt, at de to gestapofolk, der var kaptajnens underordnede, måtte holde ham tilbage og nævne, at der jo gerne skulle være lidt af fangen tilbage til det videre forhør. Claus skreg nu ganske uhæmmet, men det havde han jo også gjort før, uden at det syntes at mildne på forhørsmetoderne.

Der gik et stykke tid, den femte negl røg og Claus havde alligevel ikke forrådt nogen. Han lallede alle mulige navne af sig, hovedsageligt de nazistiske hovedpersoner, i håb om, at han kunne drukne andre navne i disse, hvis han skulle komme til at nævne nogen af vennerne. Han kunne mærke at han begyndte at lalle i sine udtalelser, han blev tydeligvis svagere men fordelene var, at det nu heller ikke gjorde så ondt.

Formentlig havde sparkene før ødelagt milten. Når man alligevel skulle dø, var det nok noget af det bedste at forbløde, det var i sig selv ikke smertefuldt. Og det bedste var at Claus ikke havde røbet noget som helst; nu længtes han blot efter udfrielsen.

Pludselig blev forhørslederen opmærksom på tilstanden. Claus fik løst hænderne, nu kom der en kop kaffe til ham, ganske vist ikke den gode kaffe fra før krigen, men alene afbrydelsen var vidunderlig. De ville også give ham en cigaret at ryge, men Claus havde nu fået kraftig aversion mod cigaretter. Han prøvede at fortælle at det er sundhedsfarligt at ryge, men de forstod ham vel ikke. Efter at han havde drukket koppen ud regnede han med at de ville begynde forhøret igen, men de kiggede blot bekymret på ham. Smerterne forsvandt nu helt, men snart efter gjorde det samme bevidstheden og kort efter også livet.

Kapitel 7:

ULVETIDER

Vi har nu været oppegående i 9 dage, og det er tydeligt, at hver dag giver lidt flere kræfter. Jo bedre vi får det, jo mere føler vi fangenskabets. "Hvor længe skal det her mon vare?" spørger jeg igen ved frokosten.

"Jeg har jo utallige gange sagt at vi stadig kan huse den farlige bakterie, selvom vi er kommet os over infektionen," siger Kirsten, det er altid hende, der prøver at forstå meningen med den karantæne. En ting er at *kunne* forstå, det kan vi vel allesammen, men den evne trues i tiltagende grad af det ikke at *vill*e forstå.

"Det havde været lettere for samfundet om vi alle var døde," siger Finn. Det kan der ikke være nogen tvivl om. Finn synes karantænen at gøre mest rastløs.

"Netop du skulle da kunne klare det lettest af os alle. Du skal bare forestille dig, at du er ombord på et skib og at der er langt til næste havn," siger jeg i den mening at opmuntre ham.

Det virker ikke. Ophidset svarer han tilbage: "På et skib kan jeg gå ud og føle vinden i ansigtet, her må jeg blive på et meget lille sted. Der er det brusende hav omkring, her er der kun nogle unge brushoveder omkring mig, som jeg ikke kan snakke med. Der ved jeg at vi kommer i havn efter nogen tid, og så er der ingen pige i nærheden der kan vide sig sikker, men her ved jeg ikke, om jeg nogensinde slipper ud." Det er en fin sammenligning og Finn synker eftertænksom tilbage i stolen, da han har frembragt den. Som om det hele nu er min skyld, tænker jeg og spiser videre.

Iris siger ikke så meget. Engang sagde hun noget, som Finn lavede grin med, og siden den dag har hun været ret indesluttet. Hun er da trods

alt kun 17 år, lille og lidt buttet og mere et barn når hun er sammen med Kirsten, der tager sig meget ømt af hende. Måske er de netop flyttet ind på den samme stue for at Kirsten kan tage sig bedre af hende. Strengt taget er hun jo kun et år yngre end mig. Tidligere blev der tillagt en forventet modenhed i kraft af, at hun hørte til personalet, men nu er vi alle patienter (eller fanger), og jeg føler på en eller anden måde langt større afstand mellem os end mellem mig og Kirsten.

Finn sluger nu resten af sin mad, mens vi andre som sædvanligt har god tid. Underholdningen er begrænset til de tre måltider og så bøgerne, samtalerne er i øvrigt ikke værd at tælle med. I aften kommer de med et fjernsyn, så begynder krigen om programmerne, vi vil sikkert ikke se det samme – et held at der kun er tre, et dansk og to svenske. Men nu inspicerer Finn igen sit domæne, som en løve går han rundt i sit bur. Vi ved da egentlig forlængst godt, hvad der befinder sig hvor på denne afdeling.

Astronauterne kommer og henter de sørgelige rester af måltidet, så er tiden snart inde til vores middagslur. Finn er inde i undersøgelsesværelset og kigger ud derfra. Iris har lige rejst sig fra bordet, så kalder Finn, "Iris, gider du lige hjælpe mig et øjeblik?"

Beredvilligt kommer hun, endelig synes Finn at tage hende alvorligt igen. Hun går ind i undersøgelsesværelset, døren smækker og Kirsten og jeg, der stadig sidder ved bordet, hører en bolt blive slået for. Så begynder Iris at skrike.

Jeg løber hen til døren og prøver at slå den ind. "Har du ikke en nøgle, Kirsten?"

"Her hjælper ingen nøgle, Felix," og hun peger på en rød lampe over døren som ironisk nok lyser op og dermed forklarer at undersøgelsesværelset er i brug og aflåst. I stedet for som jeg at spilde energi på forgæves at åbne døren, skynder hun sig til kontoret og tager telefonen: "Vi behøver hjælp øjeblikkeligt! Hr. Hansen har låst sig inde i undersøgelsesværelset hvor han prøver at voldtage frk. Holland." Støjen i baggrunden siger resten.

“Han har lovet at kalde på hjælp straks,” siger hun til mig. Vi løber hen til døren foran undersøgelsesværelset, hvorfra Iris græder højtlydt men nu har opgivet at snakke mere med Finn. “Hold ud, Iris, vi har kaldt på hjælp,” råber Kirsten.

Jeg prøver at finde noget værktøj som man kan bruge mod døren. Det forsøg må også hurtigt opgives, så prøver jeg igen at slå døren ind med skulderen, det gør ondt i skulderen men åbenbart ikke indtryk på døren, der er intet der hjælper. Der er ikke noget mere frustrerende end at stå foran en nødsstedt og ikke kunne gøre noget for at hjælpe.

Efter lidt tid løber Kirsten tilbage til telefonen: “Hvor bliver hjælpen af? Hvad for noget? Det kan De da ikke mene, at efterlade os helt hjælpeløse i den forbryders varetægt. Så giv mig dog i det mindste et våben, jeg selv kan anvende ” hun hører atter noget og slænger så røret på.

“Han siger at det er for farligt, hvis Finn ødelægger deres dragter kan de selv blive smittet, og de vil heller ikke skyde ham ned, de siger at der kun må skydes hvis nogen prøver at flygte fra karantænen.” Hun sidder helt tom foran telefonen, så går vi tilbage til døren, hvor Iris stadig kan høres græde mens der ikke er noget at høre direkte fra Finn.

Vi sætter os med bøjet hovede foran døren, helt hjælpeløse men i det mindste uden at stikke af. Pludselig råber Kirsten mod den lukkede dør: “Så tag dog mig i stedet for, men lad endelig pigen gå fri.”

Ingen reaktion. Der går sikkert endnu 10 minutter uden at vi kan høre andet end Iris' vedvarende men lavmælte gråd. Pludselig skydes bolten fra og inden vi helt er på benene går Finn ud. Han ved selvfølgelig, at han nu er alene mod alle, men det synes ikke at genere ham. Tværtimod, hånligt siger han til Kirsten, “tak for tilbuddet før, det må vi se at vende tilbage til en anden gang.”

“Din vaneforbryder, hvorfor har du gjort det imod pigen, det havde dog været knapt så galt om du havde gjort det imod mig,” hvæser Kirsten.

“Ja, men så havde det vel heller ikke været en rigtig voldtægt, og det var nu lige hvad jeg havde brug for,” svarer han frækt. Samtidig parerer han det slag jeg forsøger at give ham og giver mig et ordentligt drag over nakken, så det gør vanvittigt ondt og jeg falder. Heldigvis siger Kirsten at jeg skal lade forbryderen være i fred og i stedet hjælpe hans offer, jeg ved ikke hvad jeg ellers kunne have gjort mod Finn, der tydeligvis både er stærkere og mere erfaren i nævekamp end jeg.

Finn slentrer tilbage til sit værelse mens vi nu iler ind i undersøgelsesrummet. Her ligger Iris på undersøgelseslejet, men dette er nu blevet forsynet med to benstøtter for enden, på hvilke hendes ben er sat fast med det brede hæfteplaster fra en rulle der ligger tom på gulvet ved siden af, lige i nærheden af hendes trusser, der er skåret eller klippet i stykker. Hendes hænder er sat fast, ligeledes med hæfteplaster, på lejets kant. Fra hendes skamlæber drypper en blodfyldt væske. Resten af tøjet er kun skubbet opad og dækker hendes bryster, men også her måtte Finn have været på færde, for en brystholder ligger ved siden af på gulvet. Med dette synsindtryk blander sig stærke dufte, som jeg har svært ved at beskrive.

Jeg må have betragtet den stakkels Iris lidt for længe, for pludselig siger Kirsten: “Hvis du ikke agter at fortsætte, hvor den anden forbryder slap, skal du hellere finde en saks, så vi kan få Iris fri.” Selv omfavner hun Iris på lejet og overlader det praktiske til mig. Der ligger en saks ved siden af, formentlig den Finn har brugt, og jeg får hurtigt befriet pigen. Jeg vil hjælpe hende ned, men Iris farer sammen ved min berøring af hendes ben.

“Lad nu mig om det,” siger Kirsten og tager Iris med, først ned fra undersøgelseslejet og så ind på deres værelse. Iris går usikkert på de bare fødder.

“Er der noget jeg kan gøre?” spørger jeg, men det er der åbenbart ikke, jeg er tydeligvis i vejen og skal bare lade pigerne være i fred med sig selv. “Godt, jeg bliver på gangen og holder vagt foran døren,” men det synes i øjeblikket heller ikke at interessere dem.

Jeg har aldrig følt mig så overflødig før. Først at være være så nær ved en forbrydelse uden at kunne gribe ind og så, da der endelig bliver tilgang til ofret, nærmest at blive sat i bås med forbryderen. Og så er der fare for at Finn, når han nu er kommet godt i gang og ser at han kan drive sit spil ustraffet, vil fortsætte med andre kriminelle handlinger. Og jeg har jo mærket, hvor lidt jeg kan stille op imod ham.

Jeg går hen ad gangen og stopper udenfor hans værelse. Indenfor spiller hans radio primitiv musik. Da der ellers ikke er noget for mig at gøre går jeg hen til telefonen. I den anden ende høres en forsigtig og dyb stemme.

“De ved vel at hr. Hansen har voldtaget sygeplejeeleven,” begynder jeg. Det bekræftes straks, så afventer stemmen i den anden ende mit næste udspil. Nå ja, så fortsætter jeg: “Vi spørger os selv om dette nu kun er begyndelsen, om vi nu helt er udleveret til den forbryder.”

“Det kan jeg ikke svare på nu, men dette må selvfølgelig få konsekvenser,” siger stemmen i den anden ende. “Jeg har rapporteret det videre til ledelsen af karantæneaktionen og håber snart at få at vide, hvordan vi kan hjælpe dem. I øjeblikket kan jeg kun anbefale Dem at holde sammen, Hansen tør næppe angribe Dem alle tre på en gang.”

“Det er jeg nu ikke så sikker på, han er forbandet stærk, det fik jeg at mærke lige før, og jeg ved ikke hvad vi skal stille op imod ham. Jeg håber, at I tænker hurtigt.” I den anden ende af ledningen høres ilter debat og man beder mig om at vente. Så lidt efter beder de mig om at hente Finn Hansen til telefonen. Jeg havde ellers ikke i sinde at gå ind til ham frivilligt. Nå, jeg lader røret ligge og går hen til hans dør. Har han mon forberedt noget mod et eventuelt angreb fra vores side? Det er vel bedst bare at banke på.

“Hr. Hansen ønskes til telefonen”, siger jeg højt ved døren og træder et par skridt tilbage. Ingen reaktion, så går jeg hen og gentager det men inden jeg kan træde tilbage rives døren op og Finn tager hårdt fat i min skjorte. Havde jeg dog bare holdt mig for mig selv. Jeg holder dog fast

ved at tiltale ham formelt og koldt: "Man vil gerne tale med Dem, jeg har ladet røret ligge på bordet."

Han skubber mig væk og siger, "gå ind på dit eget værelse" og går hen imod afdelingskontoret. Nej, jeg adlyder ikke, jeg går tilbage til den stol jeg har sat foran pigernes dør, vi må da i det mindste holde sammen, kun da har vi måske en lille chance mod ham.

Jeg ved ikke hvad de siger til Finn, de taler temmelig længe men han har lukket døren så jeg ikke engang kan høre hvad han siger, selv om jeg kan se hans ansigt igennem glasruden til kontoret. Det er alvorligt uden at udtrykke hverken vrede eller anger. Nå, endelig lægger han røret på. Han går ud, skuler en gang vredt til mig men beslutter sig så til at ignorere mig. En afstikker til toilettet skråt overfor hans værelse, det varer kun to minutter, og så forsvinder han ind til sig selv. Da han åbner døren igen spiller radioen særlig højt popmusik med de simple rytmer, så dæmpes den igen bag den lukkede dør.

Kun få minutter efter kommer Kirsten ud fra værelset. Jeg henter en til stol til hende. Jeg fortæller hende først om den lange telefonsamtale og mødet med Finn ... undskyld, med hr. Hansen. Derefter tavshed. Hvis hun ikke vil fortælle noget om Iris, så må jeg vel respektere det, skønt jeg selvfølgelig er meget nysgerrig.

Endelig bliver tavsheden for meget for Kirsten selv. "Hun har bedt mig om at gå ud, så hun kan få ro et par timer. Det er forfærdeligt for en ung pige, især for den lille og sky Iris, som altid har undgået sex og nu oplever det for første gang på den mest brutale måde. Han snakkede ikke til hende under voldtægten, og så meget stærkere indtryk gjorde det på hende hvad han sagde før: 'Jeg er ligeglad med hvad du har i hovedet, det er det, du har i trusserne, der interesserer mig,' havde han sagt. Hun gentog det flere gange for mig. 'Jeg følte mig som en sæl, der skulle dræbes på grund af sit skind, uden interesse for hvad der gemte sig inden i,' fortalte hun."

“Sømanden er åbenbart den perfekte egoist med fuld indsigt i sit eget behov og uden skygge af forståelse for andres følelser,” prøver jeg at forklare.

Uden at kommentere min bemærkning fortsætter Kirsten: “Jeg har selv oplevet en voldtægt, men det var egentlig bare en leg der gik for vidt, min ven var blevet lidt for ophidset og pludselig holdt han mig fast og al min modstand syntes at pirre ham ...” hun afstod fra egentlige detaljer og fortsatte efter en kort pause, “ti minutter senere havde han kunnet have haft mig helt normalt, i stedet for blev det sidste gang vi var sammen. Men det har selvfølgelig ingen lighed med hvad Iris har oplevet nu, sådan at blive spændt fast og så at opleve, at fyren stikker stemplet i dåsen uden at kunne gøre det mindste for at forhindre det. Det må vel være sådan det opleves at blive henrettet, hvis ofrene ellers kunne fortælle om det. Nå ja, da han gik undskyldte han kun at være kommet to gange, det var nok på grund af sygdommen, men næste gang skulle han gøre det bedre ...”

“Ikke skyggen af medfølelse fra det svin,” svarer jeg. Jeg har ikke erfaring med voldtægt eller anden sexuel intim omgang, bortset fra den 'dødshjælp' som netop Kirsten gav mig, da jeg var for svag til rigtigt at nyde det. Det er nok bedst ikke at uddybe det for meget.

“Iris faldt i det mindste til ro ved at snakke med mig. Nu skal hun have lov til at sove lidt oven på det hele. Men der er noget jeg gerne vil spørge dig om, af ren nysgerrighed. Da vi kom ind til hende stivnede du helt ved synet af hende, sådan som om du var klar til at fortsætte, der hvor den anden havde sluppet. Jeg prøver jo bare at forstå jer mænd. Overvejede du virkelig at gå videre med hende, hvis jeg ikke havde været der?”

Fortørnet afviser jeg denne anklage: “Hvis du pludselig ser en bil forulykke foran dig skynder du dig måske hen for at hjælpe, hvis det ellers er det, du er vant til. Jeg er ikke vant til det, jeg bliver stående og er helt paf. På samme måde var det i undersøgelsesværelset, da vi endelig kom

ind. Så længe kan det da heller ikke have varet, inden du fik udfriet mig af den trance.”

Det er ikke det, hun vil høre så hun fortsætter: “Indrøm dog bare, at der noget sexuel stimulerende i at se en pige ligge sådan parat med benene oppe, lige til at gå til. Du er dog en mand, ikke?”

Det er faktisk rigtigt, men jeg synes nu alligevel at det er upassende at tale om det nu, selvom jeg allerede flere gange har set netop dette billede for mine øjne. Jeg modstår i vid udstrækning Kirstens udfrittelse: “Kirsten, der er jo også nogle mennesker, der har hæmninger overfor sådan en situation. Hvis du går ind i undersøgelsesværelset og lægger dig op på den måde, altså frivilligt og uden plaster, så kan jeg helt sikkert ikke modstå fristelsen, men lad være med at få en voldtægtsforbryder ud af mig af den grund!”

Hun synes at opfatte mit tankebillede som en invitation, i hvert fald svarer hun: “Lige nu kan vi ikke, med den stakkels Iris helt ubeskyttet over for den grobrian.” Hun indrømmer det ikke, men hun er vel heller ikke helt fri for fantasier ud fra det skete.

Vi taler om andre ting, hvordan vi skal kunne forsvare os og i det hele taget omgås 'hr. Hansen' eller 'sømanden', som han nu omtales. Så er klokken pludselig så mange, at aftensmaden kommer. Vi tager bordet hen til lænestolene. Finn Hansens mad leveres ind på stuen til ham og vi ser ikke skyggen af ham — nå, vi savner ham jo heller ikke. Bakken til Iris lader vi stå, det er jo alligevel kold mad, lad hende da bare sove lidt længere.

Vi er færdige med aftensmaden, for sidste gang kommer astronauterne. Som for at give os tryghed bliver de nu på gangen mens den ensomme sømand går over til toilettet. Fem minutter efter går han tilbage igen. “Det virker som om han har accepteret en slags stuearrest,” siger jeg. Så fjernes vores bakker og vi er atter alene på gangen.

“Nå, nu har hun sovet i fire timer,” siger Kirsten og rejser sig op. Hun går ind for at hente Iris. Så hører jeg et forbløffet skrig og “Felix, skynd dig at komme”.

Selvfølgelig har jeg sat mig i bevægelse allerede ved skriget, men der er nu ikke noget at skynde sig efter. Iris ligger på sengen med blå læber, uden at trække vejret. Hun er død og har vel været det i noget tid. Ved siden af ligger nogle forskellige glas, noget medicin hun vel har indtaget. Egentlig helt klart selvmord, vi ved også hvorfor, men helt uforberedt kan det jo ikke have været.

“Hun har vel brugt sin nøgle til medicinskabet, og så har hun vidst hvordan man gør det rigtigt,” forklarer Kirsten med tårer i øjnene, skønt det egentlig synes overflødigt at forklare noget.

“Men du har da ført hende direkte ind på stuen her,” siger jeg, ligeså overflødigt.

“Hun har vel taget for sig af varerne på et eller andet tidspunkt, måske uden at være helt sikker på at ville bruge dem, indtil så denne begivenhed indtraf. Stakkels lille Iris, hun fik aldrig oplevet ægte kærlighed.” Kirstens stemme er ved at knække over af gråd.

“Jeg giver besked om den ny udvikling,” siger jeg og går ud, over til kontoret og hen til telefonen. Så kommer de alligevel tilbage, marsmændene, medbringende vognen og plastikposen til liget. Inden der er gået en halv time efter vores opdagelse er vi kun tre tilbage på afdelingen. Om Finn har opdaget hvad der nu er sket? Nå, Kirstens seng køres ind på mit værelse. Heldigvis åbnes døren indad. Jeg sætter begge sengene på tværs op mod døren og træder på bremsen.

Det er ikke helt passende til lejligheden, men det er faktisk en dobbeltseng jeg har lavet. Men det skal der nu ikke gøres noget ud af nu. Kirsten vil snakke, nu er det mig der skal trøste hende, forhåbentlig med bedre resultat end hun kunne opvise før. I timevis snakker vi frem og tilbage, så siger hun pludselig efter en lille tænkepause: “Vi har kun en mulighed, vi må simpelthen udnytte den samme lovløshed som sømanden gør det.”

Jeg forstår ikke hvad hun mener så hun uddyber det: “Du ved, at vi er helt retsløse her. Manden i telefonen sagde selv at de var bange for at gribe ind af frygt for at sømanden skulle rive et lille hul i deres dragter, så

de selv blev pestofre. Derfor lod de ham voldtage den lille Iris, og hvis han ikke havde været så svag efter sygdommen havde han nok stadig været i færd med at gøre det endnu.”

Jeg ser på uret. Det overgår nu min fantasi, at selv raske folk kan være så besatte, men det er vel strengt taget også ligegyldigt. Der er ingen der forlanger, at hun skal holde sig strengt til sandheden her. “Fortsæt!” siger jeg blot.

“Sømanden kan foretage sig hvad han har lyst og kræfter til, og der er ikke nogen der kan hindre det. Jeg er formentlig hans næste offer,” siger hun. Det er trist at høre på.

“Men det kan da også være at det nu er dig der bliver voldtaget,” fortsætter hun.

“Hvad mener du med det?” spørger jeg nervøst og åbenlyst mere engageret.

“På sådan et skib kan der gå meget lang tid mellem at folkene ser en kvinde, og så må de hjælpe sig på anden vis. Nå ja, så er der jo altid nogle små fyre, der ikke kan værges så godt for sig. Forresten gjorde du heller ikke nogen god profil, da du forsøgte at slå ud mod ham fyren der.”

“Hvad foreslår du?” spørger jeg hæst.

“Ligesom han intet har at frygte for sine forbrydelser, har vi det heller ikke. Vi har vel endnu mere grund til at forsvare os. Vi må frygte ham så længe som han lever på samme afdeling som os. Kun når han er død behøver vi ikke at frygte ham længere. Og hvis han ikke skal dø af alderdom. bliver vi nødt til at hjælpe lidt til.”

“Med andre ord, vi skal myrde ham. Undskyld, men den er jeg ikke med på, jeg synes blot, at vi skal undgå ham og så få hjælp udefra til det formål,” modsiger jeg hende.

“Tænk på den stakkels Iris,” siger hun og hulker selv. “Den lille pige, der spændt fast i fælden, misbrugt som en dukke og som så begik selvmord efter den frygtelige oplevelse.”

Jeg ved ikke hvad jeg skal sige. Iris har sikkert begået selvmord under indtryk af den forfærdelige begivenhed, men hun havde nu

enkeltbilletten parat, hun har tænkt på den mulighed, også uden disse omstændigheder. Jeg vil ikke bagatellisere begivenheden, det var dråben der fik bægeret til at flyde over, men bægeret var godt fyldt i forvejen. Hvad der også generer mig lidt er Kirstens omtale af Iris som det lille uskyldsbarn, vel er Kirsten alt andet end uskyldig men hun er da kun 2 år ældre end Iris var. "Selv hvis vi ville, hvordan skal vi så gøre kål på ham? Som du selv siger, er vi jo ikke så stærke, i hvert fald ikke jeg og jeg tror ikke at du er meget mere bevendt."

"Ja, det er jo lige det," svarer Kirsten. Hun har heller ikke nogen helt klar løsning. "For det første må du forstå, at vi ikke kun beskytter os selv og straffer ham for hvad han har gjort mod vores lille pige, vi handler også i samfundets interesse!"

"Det må jeg nok sige, så vidt jeg ved har dødsstraffen været afskaffet længe her i Danmark," prøver jeg at indvende.

"Du glemmer at vi ikke længere er i Danmark," siger hun overraskende og vel i strid med visse kendsgerninger. "Vi er på en lovløs afdeling hvor man kan voldtage og myrde uden at nogen griber ind. Du sagde selv, at sømanden er den perfekte egoist. Hvor længe tror du at han vil beholde sine pestbakterier for sig selv, til der ikke er nogen fare for samfundet? Nej, han er ligeså indifferent over for samfundet, som han var over for størstedelen af Iris, den del han havde spændt fast uden at høre på hendes eller vores protester, mens han koncentrerede sig om en lille del af hende. Så snart han er kommet lidt til kræfter, stikker han af. Kort efter er han ude ad en eller anden havn, med eller uden bakterier, det er han fuldstændig ligeglåd med. Og skulle alle andre dø på vejen går skibet ikke ned af den grund. Et moderne skib kan sejles af én person, de andre er nærmest til pynt."

"Jeg tvivler på, at du har ret i det med skibet, men det er sikkert rigtigt, at Finn Hansen er ligeglåd med resten af verden. Det er bare sådan, at jeg ikke er nogen særlig god morder, formentlig fordi jeg aldrig har prøvet det før — du ved, den første gang er altid den sværeste. Men måske har du ret, så fortæl mig om din plan, skal vi skyde ham, hænge

ham eller stikke ham ned?" spørger jeg. Efter de intensive begivenheder er jeg også ved at være træt, egentlig skulle jeg have haft en middagslur og nu føler jeg at jeg mangler den. Jeg vender ryggen til Kirsten og mener at tiden nu er inde til at sove.

Kirsten smutter over i min seng. Med et bliver billedet af Iris vækket til live igen. Jeg vil dreje mig og mærke om hun også er bygget på samme måde, men Kirsten holder mig fast: "Ikke nogen sex nu!" siger hun, samtidig med at jeg kan mærke hendes bryster mod min ryg. "Når vi er sluppet af med sømanden, må du få mig på hvad måde du ønsker, det lover jeg dig, men nu skal du være artig! Når jeg finder ud af, hvordan vi kan gøre kål på ham kan vi diskutere det videre forløb."

Smukt sagt, men hvordan skal man sove med en nøgen pige på 19 år lænet mod sin ryg, uden i øvrigt at have gjort noget ved sagen? Til at begynde med affinder jeg mig med tingenes tilstand, men så bliver det for meget, netop som Kirsten synes at være sovet ind. Jeg vender mig, griber fat i et af hendes bryster men så flygter hun tilbage i sin egen seng.

"Undskyld, men det kan også blive for meget," siger jeg til sidst. På et eller andet tidspunkt sover vi så endelig.

Kapitel 8:

ADSKILLELSEN

“Kender du historien om Judith og Holofernes?” spørger Kirsten mig den næste morgen. Jeg vågner langsomt og griber efter uret. Klokken er kun halv syv, morgenmaden kommer først om en time. Så vidt jeg ved er der ikke sket noget usædeligt den nat, men det kan måske nås endnu. Under en undertrøje kan jeg kun fornemme Kirstens ikke mere så fyldige bryster, og det på bare en meters afstand. Heldigvis er hun nu ved at klæde sig på, jeg er jo heller ikke den bedste tidligt om morgenen, hvis jeg ellers er det på andre tidspunkter. Gabende ryster jeg på hovedet.

“Holofernes var en hærfører, der angreb jøderne og undertvang dem. Militært set var der ikke noget at stille op imod ham. Så var det at kvinden Judith opsøgte ham. Desværre har de glemt at skrive hvordan Holofernes blev så uforsigtig, men jeg har min egen kvindelige fornemmelse af, hvordan det kunne opnås. I hvert fald endte det med, at hun skar hovedet af hærføreren, og så brød togtet sammen. Vi skal bruge nogenlunde den samme taktik!”

Det har jeg egentlig ikke noget imod. Jeg skal nok samle sømandens hovede op i en plastikpose når Kirsten er færdig med ham. Desværre har hun også tiltænkt mig en rolle: “Det er egentlig ret enkelt. Mens han er optaget af at knalde mig, skal du bare stikke ham ned bagfra. Det eneste vi må sørge for er, at der ikke må være låst, hvor han gør det, og det er også bedst hvis du er der allerede, så du ikke forræder dig ved at lukke døren op.”

“Det lyder allerede, som om det er umuligt,” siger jeg, men også det har Kirsten tænkt på:

“Det er nogenlunde enkelt. Jeg skal nok foregive at ville fornede dig, du skal simpelt hen kigge på, mens de voksne leger. Så lader du ham komme to gange, derefter er han udmattet. I det øjeblik han kommer anden gang holder jeg ham fast med både armene og benene. Så er det din tur til at stikke til med denne her.” Hun giver mig en halv stor saks, spids, skarp og lang, skruet fra den anden halvdel.

Jeg blegner og kan vanskeligt forestille mig rollen som morder, det er måske alligevel bedre at være offer. Men man kan da spørge: “Hvor er det at jeg skal stikke ind?”

“Det er ikke så svært, på ryggen lidt væk fra rygraden, lad os bare sige helt i siden, højre eller venstre er ligegyldigt, saksen er lang nok. Det skal være cirka midtpå og saksen skal have kurs mod midten så den rammer hjertet, selvfølgelig uden at komme ud på den anden side og ramme mig. Nå ja, og så er det vigtigt, at du ikke rammer ribbenene men at saksen går imellem dem på den her led,” hun viser et par ribben med fingrene og fører den flade side af saksen igennem. “Hvis du rammer ribbenene går saksen ikke ind og Hansen bliver blot overfladisk såret og rasende, og så ved jeg ikke hvad der sker. Men når saksen er i hjertet, så drej den rundt en gang og husk at fjerne den igen, så den ikke stopper de huller, den har lavet. Måske kan du nå at bruge den igen et andet sted, men sørg for, at han ikke får fat i den!”

“Det lyder meget enkelt, klart som blæk, hvis man altså har studeret anatomi, men det har jeg ikke. Er det så ikke bedre at han voldtager mig og du stikker ham ned mens han gør det,” spørger jeg spøgefuldt.

“Hold nu op med det pjat og koncentrer dig om opgaven, det er den eneste chance vi har!” Hun trækker min skjorte op og viser mig det pågældende sted på højre side, idet fingeren skal forestille at være saksen. “Her støder du til, prøv at se stedet på mig.”

Hun trækker trøjen op og jeg finder et passende sted på højre side, og når jeg nu alligevel er der holder jeg også hendes højre bryst i min hånd, men det synes ikke at tiltale hende. Hun river sig løs med bemærkningen, “I mænd tænker da også kun på en ting.”

Smukt sagt, skønt ikke for første gang. Men hvem er det, der tilbyder sig til Finn, for at han kan blive udsat for angrebet, og så til mig, så jeg kan blive morder? Kirsten har åbenbart selv et meget overfladisk forhold til sex. Hvis jeg bliver morder, så skal det i hvert fald ikke være på grund af hendes løfte til mig, ikke en gang som hævn overfor Finns skænding af pigen, men kun i et selvforsvar på grund af den fare der stadigvæk truer os begge.

Men Kirsten har nok ret, det er ham eller os. Hvis hun virkelig vil lade sig knalde af ham efter hvad der er sket, så er det virkelig et offer hun bringer og en lejlighed der kan udnyttes. Gad vist om Judith også havde en til at gøre det grove arbejde, da Holofernes blev henrettet, det melder historien ikke noget om. Et stykke tid fremover øver jeg stød med saksen, som en anden fægter går jeg rundt på stuen og støder frem. Men hvordan skal jeg støde kraftigt uden at røre ham før og så alligevel være sikker på ikke at ramme et ribben i stedet for? Og hvor skal jeg støde anden gang?

Hvad det sidste angår enes vi om, at jeg skal forsøge at lamme ham, så han synker sammen og kan forbløde i ro og fred, for det tager jo nogen tid, en farlig tid i øvrigt. Beskrivelsen af det næste sted jeg skal ramme på den nu vrede, sårede og højst mobile forbryder er endnu vanskeligere end den første. Hvis dette lykkes er det et tilfælde, hvis ikke håber jeg at eftertiden finder disse optegnelser og ved hvad den skal stille op med dem. Jeg er på ingen måde overbevist om, at det skal lykkes mig at besejre Finn, men jeg har nu besluttet mig til at prøve og styrker mig moralsk til opgaven.

Astronauterne banker på døren, morgenmaden er der. Finns bakke er vel båret ind på hans værelse. Jeg gemmer mordvåbenet under skjorten og så går vi ud. Lidt efter at vi er begyndt kommer Finn ud og begynder at tale: "Jeg vil gerne undskylde hvad der skete i går. Jeg ved ikke hvad der kom over mig, måske har det noget med sygdommen at gøre. Jeg forstår at I er vrede på mig."

"Det er næppe muligt at gøre godt med ord alene og Iris kan du ikke give os tilbage," siger jeg. Samtidig undrer jeg mig over hvad der kan

være årsag til den pludselige anger. Måske er den bare påtaget fordi man har forlangt det af ham i går? På den måde mener han at kunne slippe bedre fra sin forbrydelse.

“De sagde i radioavisen i morges at epidemien havde krævet endnu et offer. Iris er altså død. Hvordan er det sket?” spørger han.

“Det er pænt af dig at spørge,” siger jeg ironisk, “først driver du pigen til selvmord, og så spørger du, hvordan det dog kunne ske. Men det værste er alligevel, at de andre derude spiller dit spil, på den måde kan du måske slippe ustraffet fra det!”

Kirsten har siddet tavs. Jeg ved nogenlunde hvad hun tænker: Den stakkels Iris udgives for at være blandt pestofrene, ikke offer for en forbrydelse. Men hun vil ikke ærgre Finn med bitre ord, vores forehavende er dog for vigtigt. “Felix er sur her til morgen, formentlig fordi forgæves han har brugt hele natten på at trænge sig på mig. Kan du ikke vise ham hvordan man gør det?”

Kortere kan det vel ikke siges, men Finn Hansen afslår invitationen. “Skibet har været i havn og er nu igen langt ude på havet,” siger han, vender omkring og går ind på sin egen stue.

“Hvis jeg forstår hans kryptiske lignelse rigtigt har han for tiden afreageret og kan nu klare sig alene nogen tid fremover, ligesom når han er ude på havet,” siger jeg. Som potentiel men amatøragtig morder er jeg lettet, det bliver nok ikke til noget i dag.

Men Kirsten undrer sig over hans bemærkning: “Nå, så skibet har været i havn, det var trist, forinden kunne man ellers næsten tro, at der var noget han fortrød, men nu lyder det nærmest, som om det var en nødvendighed. Og på et eller andet tidspunkt søger skibet i havn igen, uden at nogen får noget at vide, før det er for sent. Nå ja, så må vi jo sænke det ude på havet,” siger hun flegmatisk.

Inden Kirsten kan begynde på den nye plan ringer telefonen. Jeg tager den. En kvinde i den anden ende spørger hvor vi nu alle tre er; jeg giver oplysningen. Så siger hun at man har i sinde at adskille os fra hr. Hansen og nu har fundet en mulighed for at gøre det, idet vi bliver kørt til

en anden afdeling allerede i eftermiddag. Hun vil lige spørge Kirsten Just om noget, så kan hun give hende yderligere oplysninger. Jeg rækker røret til Kirsten men bliver i nærheden. Endelig kan vi komme væk herfra. Jeg kan kun gætte mig til hvad den ukendte dame siger, fra Kirsten kommer blandt andet disse svar:

“Nej, det vil virkelig være en straf også at blive helt isoleret ... ikke noget problem, hr. Petersen kan jeg godt styre, mens vi nu begge er bange for ham voldtægtsforbryderen ... det kommer allerede med middagsmaden? ... og hvad gør vi så? ... jamen hvad med alt det vi vil have med? ... aha, det er der vel ikke noget at gøre ved, men så ses vi vel i eftermiddag ... nå, heller ikke, jamen det var alligevel rart at høre den gode nyhed, farvel.” Man havde åbenbart ikke brug for at tale med mig igen, i øvrigt kan Kirsten jo godt styre mig – hm.

Men det var en god nyhed, og Kirsten vil straks fortælle mig det. Hendes øjne lyser og hun begynder at fortælle noget, men i samme øjeblik kommer Finn ud af stuen og går over på toilettet mens han kun sløvt skæver over til os. Kirsten stopper straks op og den efterfølgende tavshed siger vel mere end ord kunne have gjort: Hvis Finn er ude at sejle befinder han sig i øjeblikket på et isfuldt hav. Nå, nu er han væk igen og Kirsten fortsætter hviskende:

“I dag henter de os ud herfra. Det bliver dejligt og især skønt at komme væk fra den trussel her. Jeg har fået meget nøjagtige instruktioner om, hvordan vi skal gøre,” og så fortæller hun mig det. Hvor skønt det virkelig er at slippe ud herfra, selvom det er til en ny mellemstation. Efter den dramatiske begivenhed i går er det simpelt hen nødvendigt at komme ud herfra.

De ved vel heller ikke helt, hvordan man skal gøre det rigtigt, der er mange improvisationer forbundet med vores udslusning fra afdelingen. Man kunne vel bare have sprunget det hele over, for til syvende og sidst er der jo alligevel ingen der tror på at den frygtede bakterie dermed er udryddet. Men vi er med på den værste, bare vi kommer væk fra dette

sted, og så behøver jeg selv hverken at blive morder eller offer ved den lejlighed.

Efter middagsmaden går vi først ind på badeværelset — sammen, vel at mærke, men også sammen med to af astronauterne. Vi tager tøjet af og indhyller os i et gevaldigt lag skum af den specialsæbe, der skal udvirke underet. Ind imellem skal der gurgles mund, den ene af astronauterne kommer en salve i næsen på os og det hele skal gentages et par gange. Alt imens vasker den anden astronaut gulv og vægge af med en eller anden særlig substans der river godt i næsen. Vi tørres med et par håndklæder og nu bringer en tredje hjælper noget løst tøj, som vi tager på. En fjerde hjælper har noget tungt at slæbe på: To af disse astronaut-udrustninger, som jeg jo kalder dem. Nu først opdager jeg, at de er i to helt selvstændige dele, en indre og en ydre, derfor er de altså så tykke. Nå, hvad gør man ikke for at komme væk fra her? Hverken jeg eller Kirsten stiller nogen spørgsmål og lader os viljeløst føre rundt.

Vi kan nu ikke skelnes fra de andre astronauter, skulle jeg mene. Vi er nu seks i alt, og alle går vi hen imod udgangen. Døren til Finns værelse er lukket, godt det samme, lad ham bare finde ud af at han er alene lidt senere. Endelig ud ad døren, og endnu et par døre — og nu ser jeg at de har bygget en gevaldig sluse på trappen — trappen selv ser man ikke mere af. I denne sluse bliver vi alle grundigt sprøjtet med en desinficerende væske, formentlig en barsk omgang, duften trænger ind i beskyttelsesdragten trods indåndingsfilter. Da denne scene er slut, tager vi den yderste dragt af, herefter får vi endnu et lag af væsken på den inderste beskyttelsesdragt og man antager at vi i denne tilstand ikke indebærer yderligere smittefare. Nu tager de fire hjælpere deres yderste dragter af og får lige et lag af væsken på den indre, skønt mindre konsekvent end vi lige havde fået det. Derefter fortsætter vi til næste sluse. Her ser vi dog at der er forskel på folk: mens de fire hjælpere tager deres inderste dragter af, skal vi igen have nogle andre tunge astronautbeklædninger på.

Jeg ved ikke hvordan luften er herude, jeg er stadig halvt bedøvet af desinfektionsvæsken, da vi endelig ledes ud ad en dør. Der holder en lille bus parat, foran og bagved politi på motorcykler. Gør plads for statsbesøget fra Mars, aldrig før eller siden vil jeg være genstand for så stor opmærksomhed.

Jeg kender vejen her, det går nu mod Hillerød, ikke hurtigt men uden stop, betjentene spærrer ved alle stoplysene den tværgående trafik med deres motorcykler. Glimrende, det kan nu kun blive bedre, jeg savner ikke det gamle sygehus. Jeg prøver at fortælle Kirsten hvad det er vi nu kommer forbi, men det skaber kun unødvendig forvirring, sprogligt er vi nu helt isoleret, ikke engang egentlig øjenkontakt har vi gennem disse stærkt reflekterende ruder på hjælmene, som man vel kun kan se ud af.

Og så når vi frem. Igen et sygehus, og ikke kun det, en psykiatrisk afdeling. Det varer lidt, inden jeg indser det geniale i denne forflytning: Her er der lukkede afdelinger, hver især bygget som en moderne pavillon i en etage med en atriumgård. Man kan spærre os inde sammen med vores bakterier, hvis vi ellers har dem med, vi kan overvåges udefra men har det også selv bedre. En af disse pavilloner er altså blevet rømmet for patienter og indrettet til os. Det er de ikke først startet på i går aftes, der har dog alligevel været en del at montere, såsom slusen ved indgangen, et gennemsigtigt tag over atriet og så alt det, man ikke kan se, desinfektion af afløbene fra netop dette hus o.s.v. Vi går nu igennem slusen og ind på afdelingen, vores nye hjem, Gud ved hvor længe. Efter slusen er der to muligheder, lige ud eller til højre, begge døre er lukket. Man beder os om at vente, så kommer der igen et par astronauter efter os. Døren lige ud åbnes med en nøgle, indenfor kan vi tage beskyttelsesdragterne helt af, så kan vi endelig tage huset i øjensyn.

Sådan må det føles når man lige har købt et nyt hus eller en ny lejlighed, al ting er bare i orden, så meget bedre end det var før. På en af dørene står mit navn, det er altså mit værelse, det skal inspiceres mens Kirsten ser hvad der gemmer sig bag hendes navn.

Til dels er det kendte ting. De har spurgt min mor hvad jeg godt kunne tænke mig. Der er bøger, tøj, musikanlæg, et skrivebord og så ser jeg lige midt i det hele et brev fra mor. Jeg løber det hurtigt igennem, det skal læses mange gange sidenhen. På skrivebordet står der også en telefon, en seddel fortæller at man skal dreje 'nul' for at komme ud. Det gør jeg så og virkelig, jeg taler endelig med min mor, også denne del af isolationen er endelig brudt. Jeg græder, af lettelse og glæde, og det er heller ikke kun ord der kommer fra den anden ende af ledningen; men lad os ikke tale mere om det, det er jo heller ikke slut endnu.

Væk med den kinesiske påklædning, lad mig få noget rigtigt tøj på. Der går måske en halv time inden jeg atter er ude af døren. Kirsten har ikke brugt så lang tid, hun står allerede i hvad der skal være vores dagligstue, men hun har jo heller ikke skiftet tøj. Vi gennemgår vores nye hjem sammen, det er to længer af bygningen samt atriumgården. Der er ikke noget rigtigt køkken, men vi glæder os til snart selv at tilberede noget mad efter vores eget ønske. Der skal i hvert fald ikke spares på noget, når man tænker på hvor dyre vi ellers må være. Der er fjernsyn her og en tredje telefon står i dagligstuen; på den er der en lille seddel om, at det er forbindelsen til 'centralen', altså karantæneledelsen, der nok er flyttet med os. I ariet er der en smuk lille have, men det nye glastag gør, at det faktisk er for varmt her, selvom man ellers kunne ligge og tage solbad.

Vi ringer til centralen og får at vide, at vi jo egentlig godt selv kan lave mad nu, så smager den vel også bedre, vi skal bare afgive bestilling på, hvad det er vi vil have, så skal det nok blive købt ind, indenfor rimelighedens grænser, naturligvis. Så har vi nok at gøre med at lægge kulinariske planer for de næste dage.

Vores aftensmad er i køleskabet: store lækre bøffer, dem kan man næsten ikke stege forkert, så lidt salat og forskellige ingredienser i et af skabene til dressingen, men selvfølgelig ikke lige netop det som Kirsten helst ville bruge. De nye kartofler skal jeg vel så skrælle, men det er egentlig en ære for mig at få lov til at gøre det efter dette rendez-vous

med døden. Jeg skræller dem, men inden jeg kan nå at sætte dem over er det tid til TV-Avisen, den første i lang tid. Vi vil begge se dagens katastrofer, netop i dag er vi vel også med.

Det er vi. Den første nyhed er at de overlevende patienter blev flyttet til en anden karantæne i dag, men hvor det er, oplyses ikke. "Det er for at de ikke skal gøre nogen nervøse for at være i nærheden. Husk at vi betragtes som urene i højeste grad og ikke kan lukkes ind nogen steder, uden at alle andre, der er der, må frygte at blive smittet," siger Kirsten.

"Måske skal vi fremover bære en klokke om halsen, så folk kan løbe væk i tide, ligesom de spedalske patienter i middelalderen," svarer jeg. Egentlig er det ikke noget der bekymrer mig, det er da klart, at vi ikke kan komme på gaden endnu.

De forholdsregler der blev truffet for vores karantæne var virkelig storlåede. Sygdommen var med os få undtagelser dødelig, og det var sikkert en rimelig foranstaltning der blev truffet der. Alligevel bliver jeg forbavset over de næste billeder og udbryder spontant, "er det ikke smukt at se sin arbejdsplads brænde?"

Der fortælles at en længe af sygehuset, i hvilken de to karantæneafdelinger og seks andre afdelinger befandt sig, er blevet brændt af på en kontrolleret måde, så nabobygningerne ikke har taget skade. Egentlig er det brandvæsenets opgave at slukke ilden, her har de selv tændt op. "Der var alligevel ingen patienter, der frivilligt ville opholde sig der hvor vores bakterie har opholdt sig og måske lurker endnu," svarer Kirsten. Alligevel synes jeg det er en uhørt luksus bare sådan at afbrænde et kvart stort sygehus, men det var selvfølgelig alligevel noget gammelt, og det er da ikke mine penge.

Om aftenen deler vi en rødvin til maden, hvem der så siden har spenderet den. Det gør mig endnu mere positiv og euforisk, mens vinen nærmest har den modsatte virkning på Kirsten.

"Du har lovet mig noget," siger jeg forventningsfuld.

"Hvad skulle jeg have lovet?" spørger hun.

“Kan du ikke huske at du sagde, at når vi er sluppet af med sømanden kan jeg få dig på hvad måde jeg vil? Altså, vi er sluppet af med ham, det eneste spørgsmål er, om vi gør det i min seng eller i din, men også de synes at være temmelig ens, og din er nærmere,” siger jeg.

“Der var kun tale om en belønning, hvis du skaffede ham af vejen som aftalt. Hvad vores forflyttelse hertil angår har du ikke nogen andel i den. Og i øvrigt har jeg ikke lyst nu.”

Jeg må vel indrømme, at jeg er for klodset. Mine forsøg på at forføre hende, at give hende den lyst hun mangler, slår grueligt fejl. Det er i stedet for noget andet der bliver bevist, nemlig at Kirsten virkelig kan styre ham der Petersen som hun nu har lyst. Mine nederlag bringer mig i dårlig stemning; et kort godnat og så går jeg ind til mig selv. Nå ja, det har jo været en hård dag, jeg savner min siesta, og takket være vinen sover jeg egentlig hurtigt ind.

Midt på natten opdager jeg at jeg ikke sover alene. Det er igen Kirsten der bestemmer det hele, nu har hun åbenbart fået lyst igen mens jeg bare er træt. Jeg ved ikke om det generelt er kvindernes verden, men i vores lille del af den er det i hvert fald.

Kapitel 9:

GULDBURET

Der er faktisk et køleskab med smør og mælk her, og en kaffemaskine, knækbrød, honning og marmelade. Endelig kan vi selv lave morgenmad. Ude i atriets står der et bord og et par stole af hvid plastik, endnu er det ikke særlig varmt, så vi indtager vores morgenmad der, en fornemmelse af natur efter det lange ophold på det halvgamle sygehus.

Vi er nået næsten helt igennem vores selvlavede måltid, så stivner Kirsten pludselig: "Se dér!"

Jeg kigger uden at se noget. Kirsten har peget på den tredje længe. "Nej, nu er han væk, men jeg har lige set ham. Det er Finn, han er også flyttet hertil. Nej, hvordan kan de være sådan imod os?"

Så ser jeg ham. Nu prøver han at komme ud til os i atriets men alle døre er låst. "Det var dog forfærdeligt, han kan bare smadre en rude, så begynder den terror igen."

"Nej," siger Kirsten, "det kan han i det mindste ikke. Husk at dette er en lukket afdeling. Der er panserglas overalt, det er ind- og udbrudssikkert. Jeg har været på sådan en afdeling som sygeplejeelev. Men det er galt nok at skulle se på den forbryder hele tiden, jeg troede at vi var sluppet helt af med ham. Når man tænker på at han også er kørt herop med politieskorte, i stedet direkte til det fængsel hvor han hører hjemme."

Kirsten går ind og henter et ark papir fra sit skrivebord. På dette skriver hun med store bogstaver:

IRIS HOLLAND

1953 - 1970

Offer for en

voldtægtsforbryder

Så sætter hun sedlen op på vinduet. Finn læser den og går væk uden ydre tegn på vrede eller anger. Senere hjælper jeg med yderligere nogle sedler af samme slags. En virkning har de da i hvert fald: Al synskontakt med hr. Hansen afbrydes ved montering samme eftermiddag af gipsplader på vores side af vinduerne. Det ordnes af nogle håndværkere i astronautklæder, og vi må ikke gå ud til dem, mens de arbejder. Det giver måske lidt mindre lys, men vi slipper da for at se på ham; til gengæld har de også fjernet vores sedler.

Så er jeg igen alene med Kirsten. Nu skal vi have det rart. Vi har jo hver sit værelse, hvis vi ikke kan holde hinanden ud, og begge er veludstyrede. Hvad vi ikke har nu, kan vi vel få fat på, men efter at have set sygehuset brænde i går er jeg ikke sikker på, at vi får lov til at tage noget med ud. Af den grund beslutter jeg mig til ikke at bede om nogen af mine egne bøger, lad dem bare købe lidt ind til os, vi er sikkert de dyreste patienter dette kongerige nogensinde har kendt, og i sammenligning med de øvrige udgifter spiller min ønskeliste næppe nogen rolle.

Hvad der forresten også er brændt er alle notitser om Operation Felix, alt hvad overlægen havde samlet i sit ringbind og også indholdet af de små blikdåser.

Jeg tror at jeg elsker Kirsten. Jeg burde måske vide det, men da jeg ikke har elsket nogen kvinde før, ved jeg ikke hvordan det føles. Måske har det noget at gøre med lysten til at dele livet med en anden, så er jeg med på den, hvis det bare ikke skal være her — men det har samfundet vel heller ikke råd til i længden. Hun lærer mig meget af det, som hun kender godt (nogle ting næsten for godt), men jeg har også noget at byde på. Jeg kan mærke, at vi kommer fra helt forskellige hjem og at indflydelsen hjemmefra, i hvert fald når man er atten, egentlig er ret stor. Vi lever næsten som mand og kone, altså når hun vil for jeg vil altid. Det underlige er bare, at jeg troede det seksuelle voksede frem gennem kærligheden mens det her synes at være lige omvendt, først sex og siden kærlighed. I det hele taget er sex ikke et offer, som Kirsten bringer, det er noget hun selv søger og så forventer, at en anden er med på, hvad jeg jo også er. Vi har egentlig en del til fælles, har næsten samme alder og kan så supplere, måske endda udvide, hinandens interesser med det vi i øjeblikket ikke deler.

Hvad musik angår, udnytter jeg det klassiske pladeudvalg, som man formentlig med mors hjælp har samlet til mit værelse, til at åbne denne verden for hendes ører. Det bliver mig dog hurtigt klar at jeg ikke skal ikke gå alt for voldsomt frem. Hun har til gengæld mere moderne musik, egentlig det, som de fleste af mine kammerater gerne hører. Den måde hvorpå vi hver især lytter til hinandens musik er et godt eksempel på gensidig interesse — ja, lad os bare kalde det respekt, hvis det ikke er for gammeldags.

Som de fleste danskere spiser vi kold mad til frokost, og så har vi aftalt at skiftes til at overraske hinanden med varm mad om aftenen. Den anden får så lov til at vaske op, hvad der dog som regel får lov til at vente til den næste morgen. Så kunne man spørge, hvad vi så får aftenen til at gå med. Efter en god middag gider vi egentlig ikke at se fjernsyn men går

over til et andet punkt på dagsordenen som ikke rigtig vedkommer nogen andre.

“Tror du ikke at de prøver på at lade os drikke os ihjel?” spørger Kirsten. “Der er kassevis af øl og vin og meget lidt mulighed for motion her. Jeg begynder at blive lidt betænkelig ved al den luksus.”

“Ikke jeg. Hvis dette er vejen til døden, så lad os bare gå videre på den måde. Her er alt hvad hjertet begærer, og selv den dejligste pige, man kan drømme om, har de stillet til min rådighed. Jeg ikke bare hedder Felix, jeg er også sådan en.”

“Dit søde fjols,” siger hun, “med dig er det vel umuligt at veksle et fornuftigt ord. Tænk på, at alle dine venner nok har medlidenhed med dig, fordi man holder dig indespærret på fjerde uge.”

“Lad dem bare have medlidenhed. Måske får jeg brug for den senere, og så er det godt at have noget til gode. Der er vel heller ikke andre end os to, der behøver at vide hvordan vi har det.” Jeg stikker en hånd ind under hendes bluse og famler efter hendes brystholder. Jeg ved ikke hvorfor hun har taget den på lige til aften, den er egentlig alt for stor, hendes bryster er stadig slappe efter den svære sygdom — nå ja, vi har begge tabt os meget, huden er i det hele taget for stor og det er heller ikke for mange muskler der er blevet tilbage.

Kirsten viser, at hun har taget brystholderen på for at den skal kunne tages af igen. Tilsyneladende er det en enkelt manøvre, i hvert fald en ret enkel håndbevægelse for hende, efter at jeg har opgivet. I håbet om, at det næste gang kan gå hurtigere, viser hun mig det simple lukke der er på den. Jeg er til stadighed under uddannelse.

“Kirsten, der er noget jeg gerne vil spørge dig om. Da jeg lå syg med den elendige infektion, så kom du op i sengen til mig og gav mig min første seksuelle oplevelse. Var det ikke meget risikabelt af dig? Hvorfor gjorde du det?”

“Jeg troede at du skulle dø og så ville jeg sørge for at du døde som en mand og ikke som jomfru.”

“Jamen, måske har jeg smittet dig ved den lejlighed.”

“Nej, det har du ikke. Jeg var selv begyndt at få bylde og vidste at jeg ville blive den næste. Nå ja, jeg havde egentlig også selv lyst til et sidste knald. Strengt taget var jeg ikke sikker på, at du var i stand til det, men du må vel have sparet op i lang tid.”

“Men var du ikke bange for at nogen skulle opdage dig?” spørger jeg overrasket.

“Når man tror, at man skal dø, er man ikke så bange for sådanne ting. Nå ja, og så stod frk. Meier udenfor og holdt vagt.”

“Hvad gjorde hun? Netop hende, den gamle pebermø?”

“Ja, lige netop hende, og hun var ikke så pebret som du tror. Det var faktisk hende der foreslog det, for hun kunne også se hvad vej det gik.”

Det overrasker mig at høre. Så det er i virkeligheden frk. Meier, jeg har at takke for denne indførelse i seksuallivet. Jeg prøver at forestille mig hende som gammel rufferske i et bordel, men billedet vil ikke rigtigt lykkes. Mit tankespil afbrydes af en ny bemærkning fra Kirsten:

“Du klagede over at du ikke får nok motion. Så må vi vel hellere se at komme i gang, jeg har en ny stilling vi skal prøve, jeg skal bare lægge den rigtige musik på.”

Det er igen perfekt: stearinlysene på bordet giver stemning og sørger for, at man kan se og nyde, hvad der skal ses, så lidt erotisk musik og knap en promille alkohol til at fjerne de sidste hævninger, hvis jeg ellers skulle være i besiddelse af flere, efter nu at kende Kirsten så indgående.

Næste dag får vi at vide at der skal tages foretages nogle undersøgelser af os, for at det kan konstateres om vi nu stadig er smitsomme. Herved får jeg lejlighed til at bevise at jeg ikke er bange for blodprøver, hvad jeg i virkeligheden i høj grad er, men det er der ingen der kan se. Ellers tages der prøver med vatpinde fra næsen, munden og alle mulige intime steder. Hver eneste af dem kommer i et eget lille glas hvorfra der senere skal dyrkes bakterier. Det er vel resultatet heraf der er afgørende for vores frihed.

“Hvornår får vi at vide hvad prøverne har vist?” spørger Kirsten.

Jeg gætter på at astronauten trækker på skuldrene inde i dragten men udenpå hæver de sig ikke nævneværdigt. Han siger at han ikke ved det. I virkeligheden ved han sikkert, hvornår prøverne er færdige, men ikke om vi også skal have det at vide.

“Det tager kun to dage,” siger Kirsten, “så spørger vi bare igen, hvis de ikke siger det af sig selv.

“Har de også taget en graviditetstest på dig?” spørger jeg, som om jeg selv var blevet undersøgt på denne måde. I virkeligheden vil jeg vide, om der er nogen risiko ved det vi laver.

“Idiot, det er der ingen grund til,” hvæser hun. Nå, det er nu meget godt at vide, selv om hun godt kunne have forklaret det lidt mere venligt og præcist. Jeg tør ikke spørge videre, hvordan hun tænker at undgå børneflokkene, som ellers måtte forventes at resultere af vores intime samvær.

Da astronauterne er forsvundet går Kirsten ud og soler sig i den overdækkede atriumhave. Om eftermiddagen er det for varm at opholde sig der, men nu kan hun ligge et par timer, splitternøgen, så solen kan bage hele hendes krop. Det er selvfølgelig dejligt at se på, men jeg er nu lidt bekymret for hvordan vi skal opbygge vores muskler, noget som solen vel ikke har i sinde at gøre for os. Jeg skal selvfølgelig ikke bestemme det alene og går derfor ud for at snakke med hende om det.

Kirsten vil ikke snakke om håndvægte og den slags ting. Hun trækker bukserne af mig, og det er ikke fordi hun vil have at jeg skal blive brun på benene. Det er lige ved at blive for meget, der er vel også andre fornøjelser her i livet?

“Er du ikke bange for at Finn Hansen skal se det?” spørger jeg, “der er et sted hvor det faktisk er muligt for ham at kigge skråt ud fra et værelse ud i atriet.”

“Tværtimod, det stimulerer mig endnu mere at pirre det svin,” siger hun og drejer liggestolen i den retning. Så lægger hun sig med løftede ben og hænderne under stolen. “Så er alt klart til voldtægten, hvis De vil være så venlig, hr. Petersen.”

Jeg ved ikke om hun pirrer Finn, men det er i hvert fald for meget for mig. Jeg kaster mig over hende så voldsomt som aldrig før og adlyder befalingen, måske lidt mere grundigt end det var tiltænkt. Noget senere, da jeg atter kan sanse omgivelserne, ser jeg at hun har tårer i øjnene.

“Undskyld, men det var for meget, det kunne jeg ikke stå imod,” siger jeg tøvende og lægger mig ved siden af på en anden liggestol.

“Ikke noget at undskylde, jeg kom bare til at tænke på Iris. Jeg prøvede at fornemme hvordan hun måtte have oplevet det. Det er ikke din skyld, men nu vil jeg godt være lidt alene her.”

“Kun hvis du giver mig et kys,” siger jeg. Hun gør som jeg beder om, så er hun altså ikke sur på mig. Forresten har jeg også fået nok, det er ikke rart at have følt sig som Finn i forbrydelsens øjeblik — og så at måtte indrømme have nydt det. Det værste er, at jeg også har set den fastspændte og helt blottede Iris for mit indre blik ved den lejlighed. Jeg har nu fået rigtig dårlig samvittighed over mine udskejelser. Det er også en oplevelse der skal bearbejdes — helst på en sådan måde, at det ikke gentages.

Jeg laver en gang formiddagskaffe, Kirsten kan senere få resten ud, lige nu er hun vel ikke i stemning til noget som helst. Så lidt musik og jeg begynder at skrive. Det er rart at have alt hvad man kan ønske sig her — forresten, jeg må se at få ringet om håndvægtene og forskellige andre remedier. De må vel have tømt den stedlige afdeling for fysioterapi for redskaber, for allerede inden frokost er der kommet en masse ting. Mest spændende er et løbebånd, hvor man selv kan regulere hastigheden. Det kunne sagtens være hurtigere og jeg har ikke brugt det i ret lang tid, alligevel er jeg helt forsvedt da jeg, nu anstændigt påklædt i sportstøjet, serverer kaffen for Kirsten.

“Hvad har du dog lavet siden du sveder sådan?” spørger hun.

“Åh, jeg var bare ude at løbe en tur.”

“Hvad for noget?”

Hun tager badekåben på og går med. Jeg viser hende de nye redskaber, der alle sammen er anbragt i et ellers tomt patientværelse. Vi

kalder det 'sportsværelset'. Kirsten går tilbage til sin kaffe mens jeg nyder et brusebad. Selv om det ikke var meget, jeg kunne klare, er det nu rart at vide, at man kan begynde at bygge kroppens muskler op. Da jeg er færdig hører jeg motorstøj fra sportsværelset. Nu ser jeg at også Kirsten er i færd med at bruge løbebåndet, iført korte bukser og så brystholderen fra i går, så hendes lidt slappe barm ikke danser alt for selvstændigt, mens hun løber. Hun hører mig komme bag sig og stopper pludseligt op, hvilket medfører at hun nærmest slynges i armene på mig. Endnu et kys, hun må vel have overvundet begivenheden fra før, selv om oplevelsen var lidt for realistisk for os begge. Nu er det hendes tur til at bruse og så går vi over til den næste kulinariske oplevelse, frokosten i det grønne som man kan nyde i atriet inden der bliver for varmt.

Efter frokosten er det tid til vores eftermiddagslur. Jeg har ikke påskyndet middagsluren siden jeg var et lille barn, men nu finder jeg at det er en god opfindelse. Både ofret og forbryderen for formiddagens voldtægtsspil har nu brug for at sove hver for sig. Om eftermiddagen er det Kirsten der laver kaffe, men der er kun to småkager ved koppen, selvom jeg ved at der er flere fyldte kasser i køkkenet. Vi skal åbenbart til at passe på med, hvad vi spiser.

Efter at have læst i en times tid — jeg i en bog og Kirsten i et læs ugeblade af evig aktualitet, — går vi atter ud i sportsværelset og prøver de forskellige hjælpemidler. Det er åbenbart ikke nok at have dem, selv om de sikkert er dyre, man skal også bruge dem. Det er nok lidt hårdt, men vi har jo tiden for os. For tredje gang den dag er der brusebad til begge, så ser vi TV-avis hvor man allerede synes at have glemt os. Nå ja, de kan jo bedst lide at berette om ulykker og katastrofer, og egentlig vedrører det ikke nogen, at Kirsten og jeg er lykkelige med hinanden.

Under aftensmaden diskuterer vi, hvad det egentlig var, der skete i formiddag i atriet. Vi forklarer hinanden hvordan vi har følt os og egentlig skammet os hver for sig. Jeg mener, at dette skal så endelig blive den sexfri aften, men Kirsten mener at have en anden kur for vores problemer.

'Stakkels Felix, spærret inde i ugevis. Det kan ikke være det samme menneske der kommer ud derfra igen,' tænker folk vel. Nej, jeg er med garanti forandret, men nok ikke på den måde I tror.

Kapitel 10:

GULDFISKENE

Nu har vi været her i ti dage. Hvad der syntes at være et guldbur, som man godt kan finde sig til rette i, begynder at ligne tegneseriernes miniakvarium med guldfisken, der kun kan svømme rundt og rundt og egentlig må længes gevaldigt efter friheden. Hvad er der sket på den korte tid?

Det begyndte med, at Kirsten spillede en plade for mig i forgårs eftermiddag. Jeg kendte den og mente også at kende titlen, sådan som nogen havde sagt mig, så stolt udbrød jeg "Det er jo 'Tusind fluer kan ikke tage fejl', så vidt jeg kan høre."

Kirsten for op og tog pladen af. "Skrid med dig, dit arrogante svin. Forsvind ind i dit mausoleum og lyt til din egen døde musik, skrevet af afdøde komponister for døende folk."

Jeg var overrasket over denne eksplosive reaktion. Det var åbenbart den forkerte titel; ved nærmere eftertanke er det, som 1000 fluer ikke kan tage fejl af, noget helt andet, og det er faktisk groft at sammenligne en plade som Kirsten holder meget af med det. Jeg begyndte at undskylde mig, men det gjorde hende kun mere oprevet og hun tilføjede nogle nye fornærmelser. Dem har jeg siden tænkt meget over.

Om aftenen lavede jeg mad til os begge, og hun kom da også for at spise, men så gik hun tilbage til sit værelse bagefter. Formentlig har hun ventet, at jeg kom med en ny undskyldning, men strengt taget havde hun det endnu mere nødigt, så jeg satte mig foran fjernsynet. På Sverige 2 kom der en kriminalfilm jeg gerne ville se.

Det blev kun til begyndelsen. Så kom Kirsten alligevel tilbage og ville se hvad der var i Dansk TV. Jeg skummede lidt for mig selv, men holdt

den populære udsendelse ud i et stykke tid. Vi sad der uden at veksle et ord. Så kunne jeg ikke holde det ud længere og sagde: "Jeg er lidt træt nu, jeg tror jeg går i seng. Godnat." Jeg ville kysse hende godnat men hun vente kinden til så det blev lidt koldt, og jeg har ikke kysset hende siden.

"Åh, måske ville du se det andet program, jeg kan da godt skifte," sagde hun.

"Nej, se du blot videre, jeg er som sagt træt og går i seng," sagde jeg, egentlig uden at afspejle nogen form for fjendskab.

"Det siger du blot fordi du er krænket over, at jeg hellere ville se noget andet. Så se dog din film, for pokker!" Hun skiftede kanal og rejste sig og gik.

Hvad skulle jeg nu gøre? Se filmen videre, der var sikkert ikke sket så mange nye mord under den afbrydelse? På den anden side havde jeg sagt, at jeg var træt, men hvis jeg gik i seng, ville der ikke blive mulighed for forsoning den aften. Nå pyt, hun var nu væk, så jeg satte mig ned, det var jo mig der havde fået den idé at se fjernsyn efter maden først, det plejede vi ellers ikke at gøre.

Fem minutter efter kom Kirsten tilbage igen. "Jeg vidste det, du sagde bare, at du var træt. Hvordan skal jeg kunne tro dig, når du er så uærlig?"

"Du må meget undskylde det jeg sagde i dag om musikken," prøvede jeg at begynde. Jeg havde ikke en gang til hensigt at genoprette det intime forhold med det samme, det skulle da bare række til, at vi kunne holde hinanden ud, når vi nu var isoleret samme sted på ubestemt tid.

"Det siger du bare, fordi du er en sexgal ung tyr," skældte hun ud. Så var det jeg kunne spørge, hvem af os der var mest sexgal, men jeg følte at dette var det forkerte øjeblik.

"Ikke tale om, jeg kan se, at du er fornærmet, og jeg vil gerne undskylde, hvis det er min skyld."

Selvfølgelig var det andre omstændigheder der lå bag dette brud på stemningen, efter at vi havde haft det så godt så længe. Det var egentlig

ret ligegyldigt hvad den formelle årsag var, sagen var, at uvisheden om vores fremtid nagede os begge. Hver tredje dag kom astronauterne og podede de samme steder, heldigvis uden at tage nye blodprøver, men det var umuligt at få at vide, hvad disse prøver havde vist, om vi stadigvæk husede den farlige bakterie. Karantænen blev imidlertid opretholdt, som om det var tilfældet.

Kirsten havde tidligere kommenteret denne omstændighed: "Problemet er at de ikke aner hvad de skal stille op. De var dygtige og konsekvente ved oprettelsen af denne karantæne, men da sygdommen er så dødelig var det faktisk en skam at der var fire der overlevede den." Hun talte Iris med, der jo først på et senere tidspunkt døde, og det af andre årsager. "For dette her har de ingen koncept. De mangler beviser for, at vi er uskadelige, og de beviser er der ingen, der kan levere. Det er muligt, at du skal se på mig i disse omgivelser i årevis."

"Jeg vil gerne betragte dig nærmere i årevis, bare ikke her," havde jeg sagt. Jeg var forelsket i Kirsten den gang. Det er jeg ikke mere.

Under diskussionen foran fjernsynet havde jeg udbrudt: "Det er også, fordi jeg selv er en tøffelheld. Kvinder skal tages på en helt anden måde, så har de ikke så meget at gøre vrøvl over."

"Du mener altså, tages med vold og magt, som Finn kunne have gjort det?" spurgte hun.

"Ja, så nogenlunde," svarede jeg kækt.

"Nå, men det har du jo prøvet, den morgen i ariet. Hvis det er det, du vil kan du jo bare prøve igen. Jeg skal nok ligge helt stille."

Den sad. Hun ville ligge stille som en istap. En større fornærmelse kunne hun ikke udsætte mig for. Jeg gik hen og skruede over til det danske underholdningsprogram og gik ind til mig selv. Jeg tror nok at jeg smækkede lidt med døren. Jeg undlod at børste tænder, nu ville jeg ikke løbe på hende igen. Det var svært at falde i søvn, for første gang i lang tid alene og så fuld af harme og bemærkninger, der skulle have været ud.

I går havde vi så aftalt en slags våbenhvile, men ingen af os har i sinde at genoptage det intime forhold. Vi indtager de tre måltider sammen

uden mange ord og undgår hinanden derimellem. Jeg vil ikke have siddende på mig, at jeg er voldsforbryder, men jeg kan ikke lade være at tænke på, at det måske ville have løst nogle af problemer, hvis jeg bare havde været det. Nogen kvinder skal simpelthen tages, selv om de måske ikke vil indrømme det, og det vel heller ikke altid er sådan. Omvendt vil Kirsten ikke have noget at gøre med 'en død sild' som mig, som hun i et ophidset øjeblik havde udtalt.

Det, at vi taler sammen igen, er ikke ubetinget en fordel. Når jeg frembringer noget, der kan opfattes som en mening, har Kirsten automatisk den modsatte. Jeg laver åbenbart mange fejl, at dømme efter hendes udsagn, men selv hvor jeg mener at lave noget rigtigt, bliver det fremstillet af hende som en fejl. Og da jeg ikke besidder hendes gennemtrængende væremåde, foretrækker jeg at undgå alle diskussioner. 'Der skal to til at skændes,' som mor siger.

Det er ikke bare det, at jeg kender villaen her, men når man samtidig prøver at undgå den anden, der bor her, er det ikke mange kvadratmeter, man har til rådighed. Jeg ville gerne skrive lidt mere, men det brændende sygehus kommer straks op for mine øjne, formentlig er det spild af tid og papir, vi får alligevel ikke lov til at tage noget med ud — hvis vi altså overhovedet kommer ud.

Kirsten fortsætter med at tage solbad i nøgen figur i atriet. Det er faktisk meget pirrende og måske også hensigten med det, men jeg sørger for at lave noget andet på det tidspunkt. Hvis hun ellers vil opnå noget, kan hun da komme til mig. Men det gør hun ikke.

Heldigvis vil vi begge se TV-avisen. Selvom man ikke har nogen indflydelse på begivenhedernes gang er det da næsten en pligt at holde sig orienteret, skønt jeg så småt er begyndt at spørge mig hvorfor. Efter aftensmaden overlader jeg skærmen til Kirsten uden forsøg på, at vi skal enes om noget at se. Selv på de tre programmer er hun i stand til at foretage en evig kanalrundfart, indtil hun timer senere går udmattet og utilfredsstillet i seng.

Det er ellers ved denne lejlighed, ved TV-avisen flere aftener senere, at vi pludselig hører nyt om vores tilstand. Og det var den første nyhed: "God aften. I Nyhavn i København blev den 32-årige Finn Hansen i middags arresteret sammen med en prostitueret kvinde, kun få timer efter at man havde bemærket at han var brudt ud af karantænestationen. Det vides ikke hvorvidt han har været i kontakt med andre personer. Både hr. Hansen og den kvinde, han blev fundet hos, blev af betjente i beskyttelsesdragter bragt til den afdeling i Hillerød hvor Hansen var brudt ud fra. Det oplyses at der ikke skønnes at være nogen synderlig fare på færde, idet alle prøver der tidligere har været taget på de tre personer i karantænen ikke har vist vækst af den farlige bakterie."

"Det er sandelig på tide, at vi også får at vide hvad de prøver har vist," snerrer Kirsten.

Jeg har andre tanker ved nyheden: "Nå, skibet længtes efter at komme i havn igen? Det er nok ikke så mærkeligt, hvis han har set dig tage solbad derude". Jeg har stadig ikke helt fattet betydningen af begivenheden.

"Nej, hvor skønt," siger Kirsten så pludselig. "Hvis dette dame-menneske stadig er rask om 5 dage bliver de nødt til at give os fri. Formentlig er de begge allerede i den anden del af dette hus. Hansen skal nok sørge for regelmæssig insemination af pigebarnet, som nu ikke engang kan kræve penge fra ham, og hvis der er skygge af de farlige bakterier hos ham får hun pest i løbet af få dage. Det skulle måske gøre mig ondt for hende, men jeg kan ikke lade være med at glæde mig over muligheden for at slippe væk herfra."

Endelig en mere forsonende tone. Jeg beslutter mig til at blive oppe hos hende og se ligegyldigt hvad for at fejre dagen, og så bliver der forresten også vin til maden i den anledning. Alligevel kan der ikke blive tale om at begynde forfra med intimiteterne, grøften imellem os er blevet for dyb til, at man bare kan lade, som om alt er glemt, men vi kan i det mindste tilbringe lidt længere tid i hinandens selskab.

Også de næste dage er vi mere sammen på lige fod. Som på bestilling er det blevet regnvejr derude i friheden, hermed bortfalder Kirstens provokerende solbad. Dagene går, men nu kan det ikke vare meget længere.

“Man skulle næsten takke Finn Hansen for hans udbyder-egenskaber,” siger jeg, “hvem ved hvornår vi ellers ville blive sluppet fri?”

“Alligevel skal vi sørge for at netop han ikke kommer fri. Husk på Iris, det er dit og mit udsagn, det nu kommer an på,” svarer Kirsten.

Selvom de skulle vide det, ringer vi til centralen og forklarer at voldtægtsforbryderen Finn Hansen ikke bare må sættes på fri fod men bør overføres til et andet fængsel, ellers skal vi nok tage affære; og i øvrigt vil vi da gerne snart selv på fri fod. De kan ikke give os svar på nogen af vores ønsker over telefonen. For en sikkerheds skyld ringer jeg så til min mor og beder hende om at sørge for, at Hansen sættes fast. Vi vil ikke ringe til nogen af bladene da det kan medføre en uværdig sensationsskildring uden hensyn til den afdøde, og i øvrigt ved man aldrig, hvad der kommer ud af en kontakt til pressen.

Dagen for vores frigivelse oprinder. Den prostituerede bliver ikke mere syg end hun var i forvejen, det er nogle andre mikroorganismer der plager hende. Finn Hansen er rask nok til at komme i fængsel og, mærkeligt nok i disse tider, det kommer han uden bløde mellemløsninger. Og vi kommer fri. Kirstens forældre og min mor står uden for huset. Rørende gensyn. Kirsten og jeg kysser hinanden — på kinden, naturligvis. “Vi må ses igen engang,” siger vi begge. Pokker heller, om nogen af os skal mindes om denne tid igen.

Kapitel 11:

LUFT UNDER VINGERNE

Det første jeg gjorde, efter at mor havde hentet mig i Hillerød var at hente min cykel frem og køre en tur i Dyrehaven. Selvfølgelig kunne jeg ikke køre med det samme, for ligesom at vise, at jeg var kommet hjem sad jeg og snakkede med hende en times tid, og alligevel blev der ikke løst nogen problemer ved den samtale. Vejret var ikke det smukkeste, men det var da holdt op med at regne. Jeg må indrømme, at det var en næsten ny fornemmelse at sidde på en cykel igen, og jeg var sikkert ikke i stand til at køre så hurtigt og langt som tidligere, men sæt jeg nu ikke havde trænet mine muskler op i sportsværelset, så havde det jo været meget værre. Og hvis jeg ikke var blevet uvenner med Kirsten, så havde min træning jo været endnu mere ensidig. Grunden til, at jeg cyklede nu, var ikke, at jeg ville træne mine ben, men simpelthen at jeg ville ud og få fornemmelsen af en stor skov og af den friske vind. Naturligvis blev det også til en afstikker til Øresund og dermed endnu mere vind og naturligvis det store hav, eller i hvert fald en del af det. Turen tog hele to timer og var på sin måde en oplevelse for sig selv. Træt er jeg nu kommet hjem og spiser lidt frokost, som skal skylles ned af mindst en liter mælk.

“Jeg har prøvet at invitere dine venner til i aften,” siger mor lidt beklemt, “men dem, jeg har snakket med, har allerede noget for. Skal vi måske invitere Kirsten og hendes forældre?”

“Vorherre bevares, hende har jeg set mere end nok til i al for lang tid. Og hun har det formentlig på samme måde med mig. Lad os bare nyde at vi nu endelig er sammen, så kan de andre komme senere når de får lyst.”

“Her er forresten den post der er kommet under dit lange fravær. Når man sådan lægger flere uger sammen, bliver det selvfølgelig til en del.”

Jeg sorterer dem efter konvolutterne i tre grupper: Skal åbnes og læses straks, lidt senere og meget senere. I den første gruppe er der en fra forsvaret, der vinder den første plads. De meddeler mig per brev, at jeg er fundet uegnet til at forsvare mit land. Ingen begrundelse, men jeg kan jo nok gætte hvorfor. Så var sygdom og karantæne altså ikke helt forgæves, og jeg behøver ikke en gang at give møde for en session.

Brevet fra universitetet er derimod ikke så positivt. Jeg havde været sikker på at skulle begynde dér den 1. september, men nu skriver de, at da jeg ikke havde kunnet kontaktes, vil min ansøgning om optagelse blive overført til det næste semester. Det virker måske logisk, men jeg vil vædde på, at der ikke er nogen andre, der får sådan en tekst. De vil simpelt hen heller ikke have mig, i hvert fald ikke nu. I to breve er et år vundet og et halvt år spildt, og formentlig begge med samme begrundelse, uden at de tør skrive det.

Jeg går over til næste bunke og læser nogle sympati-tilkendegivelser fra forskellige venner og bekendte. Formentlig skulle disse breve have været sendt til mig på sygehuset, men så var de jo også blevet brændt. Interessant at trods den megen sympati var der ikke rigtig nogen der ville se mig.

“Du Felix, jeg har glemt at købe smør. Smutter du lige ned i byen og henter noget?” råber mor.

Dejligt, i min higen efter den uendelige frihed har jeg helt glemt at tage ned i byen, et indkøbscenter i forstaden nord for København. Jeg får lidt penge med og tager direkte hen til supermarkedet. Man kender mig åbenbart nu, ikke fordi jeg tidligere kom så ofte, men fordi mit billede vel har været i aviser og fjernsyn. Jeg stiller cyklen og går ind. Folk viger bort fra mig. Måske sveder jeg for meget efter den lange tur? Jeg går lidt omkring i forretningen og finder til stadighed, at jeg har god plads omkring mig. Nu kommer indehaveren hen til mig, det vil sige også kun

næsten. Han holder et håndklæde for ansigtet og spørger hvad jeg skal have. Jeg fortæller det og han rækker mig to pakker smør.

“De behøver ikke at gå hen til kassen, smørret er gratis i dag. Og hvis De lover ikke at komme her de næste to uger har jeg 500 kr. til Dem,” siger han gennem haandklædet.

“Jamen det er så i orden, forudsat at De også har en klokke, jeg kan binde om halsen,” svarer jeg. Det er et veludstyret supermarked, også en klokke finder de samt noget rødt gavebånd. Jeg tager det og smørret i en pose og forlader butikken som jeg kom, idet jeg bøjer mig ned under den stang der ellers skal hindre folk i at gaa uden om kassen. Inden jeg er ude er en dame i færd med at desinficere de steder jeg har rørt ved. De fleste andre kunder er væk eller holder sig i baggrunden af butikken. Jeg sætter mig op på cyklen i dystert humør og kører hjem, mens klokken klimter dæmpet nede fra posen.

Da jeg er nået hjem, tager jeg den ud og binder om halsen, nu lyder den højere, især hvis jeg holder snoren lidt ud fra mig. Mor ser forbavset på mig, da jeg klimtende kommer ind i køkkenet. Jeg smider smørret og den store pengeseddel på bordet: “Her er så de ønskede varer og byttepengene.”

“Hvordan har du fået 500 kr på den korte tid, har du været i banken?”

“Uh nej, der tør jeg ikke gå ind. Jeg fik pengene mod at love ikke at komme i supermarkedet mere i den første tid. Så var det, at jeg fik ideen med klokken, det gør det lettere for folk at undgå mig. Princippet er kendt fra middelalderen, hvis ikke tidligere. Det er selvfølgelig også derfor at der ikke kommer nogen paa besøg hos os i aften.”

Mor er tydeligvis overrasket. Jeg fortsætter: “Det er der nu ikke noget at gøre ved. Jeg føler mig som en der er blevet frifundet af retten for en forbrydelse, mens omgivelserne ikke er indforståede med kendelsen. 'Måske er der alligevel noget om snakken,' siger den ene; 'sådan helt uden grund bliver man vel ikke anklaget,' tilføjer så den anden.”

Har de måske ret, de andre? Er vi alligevel en fare for vores omgivelser? Måske gemmer vi den farlige bakterie, som vi jo selv er blevet immun overfor, et eller andet sted i maven og så, når man mindst frygter det, slår vi til og udrydder samfundet, som nu ikke kan beskytte sig med nogen karantæneeregler.

Nej, jeg tror ikke på det. Allerede da vi forlod det gamle sygehus udgjorde vi ikke nogen smittefare. Resten af tiden var for os en luksuriøs rekonvalesens, for andre bare en sikkerhed. Det var Finn, der til sidst leverede beviset ved ikke at smitte luderen fra Nyhavn — i hvert fald ikke med pest, men måske hentede han sig nogle andre sygdomme ved den lejlighed. Men efter at sundhedsmyndighederne havde givet grønt lys for at ophæve karantænen, var folk stadig skeptiske. Det er vel heller ikke helt uforståeligt, bare ubehageligt at være den, man skal undgå al kontakt med.

For mig personligt er det nok mor, der er testpersonen, hende, der i givet fald vil blive smittet først. Skulle jeg nære nogen tvivl, vil de blive elimineret, hvis hun forbliver sund på tredjedagen efter at jeg er kommet hjem. Så er det blot at håbe på offentlighedens korte hukommelse, måske hjulpet af et personlighedsskift — ja, det er løsningen: Jeg skal ændre mit udseende uden at nogen opdager det. Ærgerligt at jeg har barberet mig til morgen, lad skægget stå, et par solbriller har jeg jo, der mangler bare lidt sol til at berettige dem.

Selvom skægget ikke vokser så hurtigt i min alder ser jeg allerede ret ubarberet ud den fjerde dag. Jeg spørger mor, om jeg kan låne bilen og sommerhuset i en uge, jeg har i sinde at blive dér et stykke tid. Det er faktisk ikke til at holde ud at være her inde i civilisationen, når alle folk, jeg kommer i nærheden af, ser så forskrækkede ud. Mor køber ordentligt ind — selv må jeg jo ikke komme i supermarkedet — og så afsted til Gilleleje. Vi har ikke telefon i sommerhuset, men jeg lover at ringe hver anden dag. Mor ville nok gerne have været med, men hun respekterer mit ønske om at være alene. Selvfølgelig har jeg en større pladesamling med, selve stereoanlægget er fast installeret i sommerhuset. Egentlig lidt spild

at tage derop alene, det har jeg vist ikke gjort nogensinde før, men nu er det en god lejlighed til at skifte ham, og der er da ikke nogen, der kan forhindre mig i at gå ture, selvom det nok er bedst, ikke at blive genkendt. På vejen derop kører jeg ad Helsingør-motorvejen og holder en noget østligere kurs så jeg undgår Hillerød; jeg har været nok i Hillerød på det sidste, selv om jeg ikke fik set byen, men det må vente til jeg har fået disse oplevelser lidt på afstand.

Måske er det lysere på grund af det åbne hav mod nord, det forekommer mig i hvert fald, at vejret er bedre her end i København. Jeg åbner huset, sætter køleskabet i gang og sætter forrådet til min overlevelse i de næste par dage på plads. Det gamle sommerhus er helt af træ og meget rummeligt. Foruden mit og mine forældres værelse er der to små gæsteværelser og en stor opholdsstue, musikværelset, med enorme højttalere indbygget. Vi kan dog kun spille højt når vinduerne og døren til verandaen er lukket. Der er heldigvis ikke noget græs at slå, huset ligger i klitterne omgivet af sand og marehalm.

De næste par dage går jeg lange ture på stranden, altid med solbriller. Det hænder også, at jeg tager bilen til en nærliggende plantage og går tur i den lille tørre skov med de krumme træer. Ind imellem masser af musik, ledsaget af læsning. Jeg får også den idé at skrive mine oplevelser under karantænen ned. Jeg synes at det var frygtelig kedeligt der og må nu undre mig over to ting: Dels kan jeg holde ud at beskæftige mig med det endnu — måske er det også en måde at spare psykiateren på, — dels er der langt mere at skrive om end de to linier jeg tidligere mente at kunne sammenfatte opholdet i. De mange forskellige mennesker, der med få undtagelser er døde nu, men det er ikke med vemod jeg beskriver dem. Sent på natten opdager jeg, at pladen er stoppet for længe siden, og at jeg skriver endnu. Hvis jeg ikke havde været alene her, havde det slet ikke været muligt. Til formålet kunne man nu godt have brugt noget bedre end en rejseskrivemaskine, men man maa jo fornøjes med, hvad der er.

Udadtil er jeg ved at antage en anden type. Fra at være ubarberet har jeg nu hvad man kunne kalde et kort skæg. Heldigvis har vi aldrig haft noget særligt at gøre med naboerne, og jeg tror ikke, at der er nogen der savner min klokke her. Og skulle nogen tidligere have kendt mig, er jeg dels blevet slankere, dels nu fuldstændig ukendelig med mit fuldskæg. Jeg går op til købmanden og køber forskellige ting, ikke fordi jeg har brug for dem, men bare for at prøve virkningen af min forvandling. Der er ingen der reagerer her. Endnu et par dage her, så kan jeg tage hjem og påbegynde et liv med en ny identitet.

Mor fortæller i telefonen at der er forskellige, der har ringet, men ingen af dem synes at være mindre end 100 km væk, bortset fra en oberst Falck-Jensen fra Frederiksberg, der ringede i dag og fik at vide hvor jeg er. Jeg kender ingen oberst og heller ingen anden mand af det navn, men der er selvfølgelig en del mennesker der kender mig nu, uden at jeg er i stand til at gøre gengæld. Ellers er disse halvhjertede forsøg paa at kontakte mig kun en bekræftelse på, at jeg helst skal holde mig paa afstand. Egentlig godt, at jeg ikke har telefon her, jeg har fået nok af disse garanteret smittefrie sympati-tilkendegivelser. Hvis der er nogen af mine venner der vil se mig, ved de, hvor de kan finde mig — men der kommer ikke nogen. Eller næsten ikke nogen. Da dørklokken endelig ringer er klokken et om natten og jeg sidder igen og skriver på min fortælling, mens jeg i baggrunden hører den fjerde symfoni af Brahms. 'Død musik, skrevet af afdøde komponister for døende folk', var Kirstens karakteristik af klassisk musik. Den må jeg have med i min beretning.

Kapitel 12:

UØNSKET SELSKAB

Det er mystisk at nogen ringer på døren i et sommerhus klokken et om natten, men jeg går hen og lukker op. Vi er dog i Danmark og i 1970, så der er vel egentlig ikke noget at være bange for.

Det er der alligevel. Først ser jeg en blondine med kort hår, og alligevel genkender jeg straks Kirsten. Hun har ikke kunnet anlægge skæg, til gengæld har hun med nogle få klip kunnet ændre sin frisure. Motivation til at gøre det er sikkert den samme, som jeg havde til at skifte type, vi har begge oplevet at blive udstødt af samfundet. Men det er ikke denne fælles skæbne der bringer hende her, hun er ikke alene. Ham, hun er sammen med, er en af de få, der ikke er bange for hendes bakterier, det er nemlig Finn, og han er bevæbnet med en stor pistol, en tromlerevolver, som jeg kender dem fra Western-filmene, en colt med frygtelig kaliber, ikke som de små revolvere, man knapt nok kan skyde spurve med.

Det er faktisk overflødigt. Finn kan hamle op med os begge uden at bære våben. Det indser han også snart selv, revolveren sikres og får plads i inderlommen på hans skindjakke. Ironisk siger jeg med påtaget hjertelighed, "men kom dog indenfor," for de er allerede inde, da jeg siger det. Vi går ind i stuen hvor jeg arbejder og symfonien af Brahms spiller videre. "Måske har du alligevel ret i din karakteristik af den slags musik, Kirsten," siger jeg så.

"Det er jeg også bange for. Hr. Hansen er brudt ud af fængslet i dag. Han kan ikke lide, at vi har anmeldt ham for at have voldtaget Iris Holland med døden til følge. Han mener åbenbart, at hvis vi ikke er til stede i retten, er der heller ikke nogen vidner for forbrydelsen — er det ikke

sådan det hænger sammen, hr. Hansen?" Kirsten nægter stadig at kalde ham ved fornavn, en ting der irriterer Finn Hansen synligt.

"Selvfølgelig kan jeg ikke lide, at man får mig sat i fængsel, men det skal du da ikke være bange for, Kirsten. Det er nu sket, og allerede overstået. Hvis jeg gør kål på jer to, ser det måske værre ud for mig, hvis man alligevel fanger mig, og det er ikke sikkert, at jeg gider gøre det, selvom jeg heller ikke har i sinde at lade mig fange. Der er en helt anden grund til vores møde i aften: Du skal hjælpe mig med at få sandheden ud af vores lille ven, den unge Felix. Jeg havde jo lejlighed til at se, hvor godt I kom ud af det med hinanden i buret i Hillerød, så det kan da godt være, at man kan opnå mere ad den vej." Finn holder inde, og vi erindrer os kort om den muntre tid, men også den skæbnessvangre scene i atriehaven.

Efter en lille pause fortsætter Finn nu noget skarpere: "Før de døde, fik jeg lejlighed til at få noget at vide af mine stuekammerater på hospitalet om en utrolig mængde guld, som ligger et eller andet sted og venter på Felix. For at der ikke skal kunne foreligge nogen forveksling har han fået det samme dødssyge navn, som den aktion, der bragte guldet i hans onkels hænder under krigen."

Finn var åbenbart meget vel informeret om Operation Felix. Han havde nævnt det under karantænen på afdelingen, men jeg havde stort set glemt alt om Operation Felix da jeg kom hjem og derfor ikke spurgt min mor yderligere om sagen. Men det var da også lige meget hvad svaret havde været, Finn havde ret i at det ikke kunne være noget tilfælde med mit ejendommelige fornavn. Men hvad hjalp det mig så nu?

"Jeg har aldrig set nogetsomhelst til den skat, De hentyder til, og jeg har heller ingen anelse om hvor den er. Og skulle jeg endelig få fat i den, ved jeg ikke hvad jeg skulle stille op med den, for tiden er det ret svært at gå ud og købe ind med guldbarrer som betalingsmiddel. Men jeg har set beskrivelsen af stedet i nogle små blikæsker på sygehuset. I mellemtiden er indholdet brændt og æskerne smeltet," svarer jeg. Det er en god idé at lægge afstand til Finn — undskyld, til hr. Hansen.

“Jeg har også set alle disse æsker og er overbevist om, at det simpelthen er en afledningsmanøvre. Tegningerne er ubrugelige, og det har idioterne ikke vidst igennem 25 spildte år. Derfor må jeg have lidt mere at vide om, hvad det her drejer sig om. Det er til det brug at jeg har taget Kirsten med. Tag frakken af og lad som om du er hjemme,” siger han til hende.

Hun står uden at bevæge sig. Så slår han hende i ansigtet og bjæffer hårdt: “Frakken af!” Denne gang adlyder hun. Hun er knapt færdig hermed, så har Finn fat i den ene arm og lagt håndjern om håndledet. Han slynger hende hen i sofaen, bøjer begge armene bagud og sætter håndjernet under et radiatorrør og fast på det andet håndled. Jeg prøver at gribe ind, men han er færdig, før jeg når hen til dem, vender sig mod mig og tager revolveren frem fra jakken. Den er stadig sikret, men det er alligevel meget indtryksfuldt, hvordan han sigter på mig. Han giver tegn til at jeg skal gå lidt væk, og jeg adlyder. Så går han hen og flår noget af tøjet af Kirsten.

Brahms har vel indset at hans musik ikke passer til disse begivenheder og pladesiden er slut. Jeg tænker febrilsk på hvad jeg egentlig kan stille op mod den stærke, bevæbnede mand, men umiddelbart kommer jeg ikke på nogen ide. “Fortæl mig så noget mere, Felix, inden jeg nu bliver grov. Har du allerede fået skatten, eller har man givet dig nogle antydninger af, hvor du kan finde den?” Jeg ved ikke hvad han mener med 'inden jeg bliver grov,' han er i fuld gang med at være det. Han er ved at klæde Kirsten af og skærer hendes bluse i stykker med en springkniv. Hvad skal jeg dog fortælle ham? Hvad havde Claus gjort i dette tilfælde?

“Jeg ... jeg har faktisk for første gang hørt om Operation Felix under opholdet på sygehuset af fabrikant Brock-Jensen,” stammer jeg, “jeg aner virkelig intet om hvor guldet kan være, og hvad jeg ikke ved, kan jeg vel heller ikke sige?” prøver jeg fortvivlet.

Finn griber fat i et af Kirstens bryster og stikker sin kniv lidt ind på undersiden. Kirsten skrider højt og gudsjammerligt. Han trækker straks

kniven ud igen. Blodet flyder igennem det lille, knapt to cm lange knivsår. "Skrig bare så højt du kan, Kirsten, der er ingen der kan høre dig. Lad mig se, hvor kan jeg så ellers stikke dig?" Dette var naturligvis en tilskyndelse til mig om at spytte ud med hvad jeg angiveligt måtte vide. Havde jeg dog blot gjort alvor med saksen på sygehuset.

Det er allerede nok for mig, og jeg tror at have fundet en strategi i min nød: "OK, der er faktisk et sted i kælderen, hvor jeg tror, at vi kan finde nærmere henvisninger om, hvor guldet kan være skjult. De fem spejdere kom jo her til sommerhuset efter deres store bedrift. Jeg har ikke kigget efter endnu fordi det virkeligt ikke interesserer mig, men når De insisterer så heftigt ..."

"Vis mig hvor det er," siger han og vifter med sin colt.

"Et øjeblik, lad mig først forbinde Kirstens sår så hun ikke forbløder," siger jeg, "jeg er ikke vant til at se blod".

Han ler højt som svar: "Det varer nu noget tid med den lille rift. Hvis du skynder dig skal du nok kunne nå at forbinde hende, mens hun endnu er i live."

"Hvorefter Hansen skyder os begge to," hvæser hun tilbage. Det kan der være noget om; jeg skal snart vinde, ellers kan han ligeså godt skyde os begge to straks.

Vi går ud i køkkenet. Kælderen i dette sommerhus er et rum nedenunder, hvortil der kun er adgang gennem en lem i gulvet og en stige nedenunder. Jeg åbner lemmen og peger derved: "Dernede er det, værsgo at undersøg fliserne i gulvet."

Naturligvis går han ikke derned alene, så enkelt havde jeg nu heller ikke forestillet mig det. "Du går først!"

Jeg går ned og han kommer bagefter. Med eller uden revolver, det er den eneste chance jeg har. Mens han endnu er nogle trin oppe på stigen, kaster jeg mig over ham med hele min vægt — nå ja, det er måske heller ikke er så meget, men lige netop her står Finn på den smalle og stejle trappe så ustabil, at det alligevel er nok. Han falder over mod væggen mens hans revolver, der stadig er sikret, falder på gulvet. Instinktivt

griber jeg efter colt'en og afsikrer den. Finn ligger stille på gulvet. Om lidt springer han måske op, så skyder jeg ham ned. Og dog, det gør han ikke, og jeg kan ikke bare skyde på ham som han ligger der. Er han måske virkelig bevidstløs? Han trækker ikke vejret, er han måske ligefrem død? Så først ser jeg at der er en blodig trætap på væggen og der kommer også blod ud fra Finns nakke. Alligevel går jeg yderst forsigtigt op, parat til at skyde ham ved den mindste bevægelse. Da jeg er nået helt op, lukker jeg lemmen og trækker køleskabet hen over på den.

Jeg går ind til Kirsten. Blødningen har aftaget noget men er ikke helt stoppet. "Jeg tror at jeg har dræbt ham," siger jeg ubeslutsomt. "Så blev jeg altså alligevel morder!"

"Jeg kan ikke sige hvor lettet jeg er over at det var dig, der kom tilbage. Kan du ikke tage at befri mig," spørger Kirsten. Det er lettere sagt end gjort. Nøglerne ligger i Finns lomme, og selvom han virkede død tør jeg ikke sige med sikkerhed at han er det. Jeg lader Kirsten ligge på sofaen som hun nu ligger, prøver med en gazetampon på såret, men den vil selvfølgelig ikke blive liggende og bliver bare rød af blod. Så får jeg den ide at binde hendes brystholder om igen, Finn har kun skåret stropperne af foroven, men har åbnet den mere forsigtigt bagpå. Det synes i det mindste at have bedre virkning. Jeg lægger et tæppe over Kirsten, ellers ved jeg ikke hvad jeg skal gøre for hende.

"Du, jeg har vanvittigt ondt i skuldrene og armene, kan du ikke endelig tage at få fat i de nøgler?" spørger hun.

"Jeg kan love dig for at jeg ikke skal derned igen. Jeg prøver i stedet for med en bidetang." Jeg finder godt nok sådan en, men den er for svag til det gode kram, sådanne håndjern er lavet af. "Skal jeg gå ud til telefonautomaten og kalde på hjælp?" spørger jeg.

"Nej, jeg er også bange for ham, bliv hellere her hos mig og hold revolveren skudklar, hvis han alligevel skulle komme op," siger hun.

Det havde også været spild af tid at gå ud til telefonen. Efter kun 10 minutter ser jeg blinkende blåt lys gennem vinduet, politiet er kommet af sig selv. Nu bagefter kan jeg egentlig ikke forstå, at de ikke var kommet,

så snart Finn var brudt ud. I stedet har de vel ventet på anmeldelsen om Kirstens bortførelse, så lagde de 2 og 2 sammen og spurgte min mor, hvor jeg mon kunne være; endelig kørte de fra København helt herop, istedet for at sende en af de lokale patruljevogne. Nå, hovedsagen er nu, at de kom, jeg går ud og åbner døren til velkomst. "Søger De Finn Hansen? Han kom noget før Dem, et øjeblik, så skal jeg vise Dem hans værelse." Vi går ind i stuen hvor Kirsten ligger med det blodplettede tæppe og hænderne i håndjernene som beskrevet. "Det er bare en veninde, der er på besøg," siger jeg skælmisk i håb om at betjentene også forstår en spøg.

"Hvad skal det nu betyde," siger en af dem brysk og viser at det ikke er tilfældet. Det er vel heller ikke det rette øjeblik.

"Hr. Petersen er bare bange for at tage nøglerne fra Finn Hansen, der har behandlet mig på denne måde. Jeg er blevet såret i brystet med en kniv, vær venlig straks at kalde på en ambulance," siger Kirsten med en halvkvalt stemme.

En af betjentene går ud til bilen og kalder en ambulance over radioen. Den anden går med mig, "hvor siger De, at Finn Hansen opholder sig?"

Jeg viser ham lemmen i køkkengulvet, efter at have skubbet køleskabet på plads igen. "Jeg tror nok, at han var død, da jeg efterlod ham, men man kan da aldrig vide, derfor satte jeg køleskabet her ovenpå, da jeg selv slap op igen". Vi åbner lemmen og tænder lyset. Finn Hansen har ikke rørt sig siden men blodpølen ved hovedet er blevet større.

Betjenten går ned og løfter øjenlågene, så kontrollerer han pulsen. "Ja, han er rigtignok død. Hvordan har De båret Dem ad med det?"

"Hvordan han truede os, kan vi vel forklare bagefter. Han benyttede bl. a. denne revolver," jeg skynder mig lige at sikre den igen, så giver jeg den til politimanden og fortsætter, "og så en springkniv, den som han sårede Kirsten Just med. Jeg fik lokket ham herved og udnyttede lejligheden til at skubbe ham over mod væggen. Tilfældet har vel hjulpet mig, for han ramte den tap på væggen derovre, som så borede sig ind i

nakken på ham. Jeg må se at få den savet af inden der sker en alvorlig ulykke.”

Nej, jeg er ikke den mindste smule ked af at have dræbt Finn Hansen, tværtimod er jeg lettet over at det er mig der lever endnu. Kriminalbetjenten der forhører mig regner med at jeg er rystet — nå ja, det er jeg vel også, men jeg har ikke skyggen af samvittighedsnag. Betjenten bruger megen energi på at forklare at jeg ikke skal have nogen samvittighedskvaler over hvad der er sket, som om jeg var ked af det. Det var kort før Finn havde slået mig ihjel og hvad der skete var ikke bare nødværge, det var også et belejligt ulykkestilfælde. Ulykker kommer normalt uplanmæssigt og ubelejligt, men denne her kompenserede for min manglende evne til at hamle op med en, der var langt stærkere end jeg og i det hele taget øvet i vold mod andre. Javel, jeg ryster lidt, men jeg er alligevel godt tilfreds med, hvad der skete. Jeg har tilbragt nok tid sammen med Finn til ikke at fortryde noget. Om så andre kan forstå, at et civiliseret menneske kan være tilfreds med at slå et andet ihjel? Det er nok bedst ikke at vise sig alt for tilfreds.

Da ambulancen kommer for at hente Kirsten, der forlængst er befriet og allerede af den grund har det bedre, hvisker jeg til hende: “Du skylder mig noget!”

“Hvad mener du?” spørger hun.

“Kan du ikke huske hvad du lovede mig dengang på sygehuset, hvis jeg gjorde kål på Finn Hansen?”

“Åh, gå ad helvede til, man har ingen forpligtelser overfor en morder.” Hun tænker lidt over det, smiler og tilføjer så: “Men tak alligevel, Felix; den kiste han nu kommer i vil han ikke så let kunne bryde ud af. Og hvad det andet angår, har du fået rigeligt på forskud i Hillerød!” Egentlig har jeg også fået nok af Kirsten, men det er ligesom uhøfligt ikke at nævne, at man godt ville have haft mere. Siden hen har jeg ikke set hende, men det er vel også godt det samme. Der har altid været noget fængslende over vores møder, og jeg foretrækker nu mere end nogensinde friheden.

Jeg går ud og laver en ordentlig omgang kaffe. Der kommer flere politifolk, alle synes ikke at regne med at skulle i seng den nat, og så kan man da ligeså godt hjælpe til med, at det ikke sker. Med denne indstilling er det en lettelse, at liget fjernes allerede klokken halv fire. En time senere er den sidste kriminalassistent væk. Det er lyst og jeg går lidt ud på balkonen og nyder solen, der nu står lavt over Sverige. Kort efter er jeg hoppet i seng. Det er måske ikke helt nødvendigt men jeg låser og lukker alle døre. Man kan alligevel ikke sove efter sådan et mareridt. Alligevel må det vel være lykkedes på et tidspunkt.

Jeg vågner ved at nogen stikker en nøgle i døren. Jeg må alligevel ikke sove ret dybt, hvad der vel er forståeligt efter sådan en nat. Jeg hopper i et par badeshorts og bevæbnet med en ... øh, strengt taget er jeg ubevæbnet, men så tager jeg en gammeldags stavlygte og bevæbnet med den river jeg døren til entreen op: Der står min mor, mindst lige så forskrækket som mig. "Hænderne op eller jeg lyser," siger jeg.

"Det må have været en forfærdelig oplevelse for dig," siger hun bekymret. "Politiet fortalte mig hvad der var sket. Du skulle dog have ringet, jeg har ikke lukket et øje hele natten, og så til morgen tog jeg tog og skinnebus herop."

"Kære mor, du kan vel ikke forstå, at man ikke gerne løber hen til telefonboksen midt om natten efter sådan en oplevelse, derefter gør sin mor nervøs, hvis hun nu alligevel ikke skulle vide hvad der var sket, og så endelig berolige hende med at det gik godt, hvad min egen skæbne angik, forudsat at jeg også kommer helskindet tilbage fra telefonautomaten," frembringer jeg retorisk. Egentlig har hun ret i at jeg skulle have meldt mig. Hvis jeg nogen sinde skal slå nogen andre ihjel i dette sommerhus, skal der først installeres en telefon, om ikke for andet så for den efterfølgende kommunikation.

Nå, så klokken er halv elleve? Så er det alligevel på tide at stå op. I aften skal jeg så til gengæld tidligt i seng, så får vi snart genfundet balancen. Politiet synes åbenbart også at det er på tide at stå op, nu kommer der i hvert fald en af dem, en fra kriminalpolitiet der vel har lov

til at sove om natten. Som om de ikke fik fotograferet og målt alt her i sommerhuset i nat. Nu ser jeg først at de har forsegleet nedgangen til kælderrummet hvor Finn skred på stigen, nå ja, med lidt hjælp fra mig. Han åbnede lemmen og så på blodpølen på gulvet som ingen havde tørret op — og ingen havde måttet gøre det, hvis de ellers havde følt inspirationen til det. Men der var også blod på den tap der havde boret sig ind i Finns nakke.

Nu gider jeg ikke interessere mig mere for den historie. Morgenmad med mor på terrassen her i sommerhuset, det er meget mere passende. Nå ja, om det lige er morgenmad på dette tidspunkt?

“Hr. Petersen,” kalder betjenten. Jeg går ud i køkkenet og forsigtigt ned ad stigen. Det er lidt svært for mig at forstå politiets interesse, hændelsesforløbet er da egentlig ganske klart.

“Hvem har indridset dette her, 'Felix', i bjælkerne her?” spørger han.

“Det må de meget undskylde, jeg har faktisk fået en endefuld for det, jeg tror jeg var fem år gammel den gang. Jeg vidste ikke at det stadig generer,” svarer jeg.

“Nej, det var da ikke det jeg mente,” siger han afværgende, “jeg kan da godt se at det er en gammel sag, det er bare pudsigt at det lige er her, at den voldsmand, der truer Dem på livet, selv møder døden. De har oplyst til rapporten at De vil file den tap af. I Deres sted vil jeg beholde den som et minde om, at den har reddet Dem i nat.” Så peger han på en spand: “Jeg har prøvet at rense blodet væk, det er nok ikke noget, De så gerne vil gøre selv. Fortæl mig nu hvor jeg kan smide den spandfuld væk henne.”

Vi går op og han smider det rødlige renevand ud i toilettet. Til belønning for denne dåd, der faktisk er en stor hjælp, får også han lov til at sidde på terrassen og dele vores morgenbrød og kaffe. Jeg er distræt og fåmælt, vel ikke så mærkeligt når man tænker på hvad jeg er gået igennem det sidste halve døgn. Jeg håber, at de andre tænker sådan, for i virkeligheden er det noget helt andet der går igennem mit hovede.

Det var det med det indridsede navn lige under tappen som jeg havde taget æren for. Det var selvfølgelig løgn, jeg har aldrig set det før. Det er sikkert kun kommet frem i og med, at betjenten har vasket væggen af for blodsporene. Med den viden, jeg nu har, skal man ikke have meget fantasi for at komme til at tænke på Operation Felix. Der har allerede været for mange fremmede mennesker nede i det kælderrum, gå dog og lad mig være lidt alene der. Det er nok også bedst ikke at sige noget om det til mor, hun er meget sød, men hun kan ikke holde tæt med noget, og måske er det netop den egenskab, der nu bliver brug for.

Det tager kun kort tid at slippe af med betjenten, men mor har i sinde at blive her i længere tid. Der bliver ikke nogen ekspeditioner den dag. Den følgende dag beder jeg hende om at hente noget der er så specielt, at man ikke bare kan få det hos den stedlige købmand, men må tage bilen og køre lidt længere væk. Det giver mig i det mindste en halv time alene. Jeg forklarer, at jeg stadig er så nervøs, at alle døre skal låses og alle vinduer lukkes, når hun går. Nu ser jeg hende nede på vejen, så er hun ude af syne, og så skal jeg endelig se at komme i gang.

Op med lemmen, forsigtigt ned ad stigen, uden at dele skæbne med Finn Hansen, og så hen til den skæbnesvangre tap. Ja, nu ser jeg det, der er ridset 'Felix' under tappen med sirlige bogstaver. Alle de planer der blev smedet af nazisterne og sidenhen af overlæge Strøm er egentlig fuldstændig værdiløse, man skal bare tænke logisk: Claus Petersen er tvunget til at flytte en stor, tung og eftersøgt ladning midt under krigen. Hvordan det lykkedes ham ved jeg ikke, det er i sig selv en bedrift. Men hvorhen så med ladningen? Selvfølgelig til vores sommerhus, under det pludselige pres kan Claus Petersen næppe finde noget andet godt gemmested. Og hvorhen med ladningen i vores sommerhus, som måske også skal holde stand for en eftersøgning? Hernede i dette kælderrum, naturligvis. Der er en lem i gulvet, men over denne lem har der nok ligget et tæppe eller måske har Claus limet et linoleumgulv over. Og skulle man alligevel finde dette forrådsrum, så ser man intet mistænkeligt. Den falske væg kan man kun formode hvis man ved at den er der, det er et

fremragende håndværk, der er lavet her. Jeg skal kun trykke tappen lidt opad, så lyder der en klikkende lyd og væggen bliver bevægelig. Et blik ind fortæller mig at her opbevares en utrolig mængde guldbarrer, kun delvis dækket af en grøn militærpressenning.

Og så er det slut med at kigge, jeg hører en nøgle blive stukket i låsen og skynder mig at lukke den kunstige væg igen. Tappen går på plads med et nyt klik, efter alle disse år.

Jeg skynder mig op ad stigen, men mor ser hvor jeg kommer op fra. "Felix, hvad laver du dernede på dette frygtelige sted?" Det vigtigste er, at hun ikke kommer ned i kælderrummet; det er hun da heldigvis bange for.

"Du må forstå, mor, at det var en rystelse for mig. Jeg prøver ligesom at konfrontere mig med oplevelserne fra i nat, og jeg tror, at det kan hjælpe mig til at overvinde dem. Men hvorfor er du allerede tilbage?"

Jeg tænkte det nok, hun glemte som sædvanligt noget. Jeg bliver nødt til at vente med at gå videre til hun er væk. Så enkelt går det ikke. Der er ikke andet for end at tage med tilbage til København nogle dage senere. Nu har denne usædvanlige skat ventet her i mere end 26 år og de, der vidste noget om den, har haft en trist tilbøjelighed til at dø før tiden ellers var inde. Jeg er vel den eneste overlevende, der ved noget om den, og så har jeg endda fundet den. Det virker nærmest som en forpligtelse til at forblive i live, hvad der jo også er en forudsætning for at have noget ud af fundet.

Kapitel 13:

ENDEN PÅ BEGYNDELSEN

“Der var 900 kg guld. Vi er meget taknemmelige for at få denne skat tilbage til Nationalbanken,” siger manden med det grå hår og de guldkantede briller. ‘Hvorfor lige guld?’ tænker jeg. “Det betyder, at De er berettiget til en betydelig findeløn, hr. Petersen.”

“Det vil altså sige, at Felix får hvad der svarer til 90 kg guld overført til sin bankkonto,” kommenterer mor. Bemærkningen er åbenbart ikke overflødig, for manden, hr. Behrendt, korrigerer hende straks:

“Nej, ved beløb af den størrelse gives der 5%, ikke de 10% som ellers gives i findeløn. Der er jo stadig tale om en kolossal sum til sådan en ung mand. Selvfølgelig skal vi herudover reparere den skade der er sket på Deres sommerhus, da vi flyttede guldnet, jeg beklager, at det ikke gik helt glat.”

Jeg finder det rimeligt at protestere: “Selvfølgelig er det en stor sum, men Nationalbanken har jo også fået en stor sum foræret, som de ikke havde regnet med. Jeg havde faktisk regnet med en normal findeløn.”

“Spørgsmålet er om De ikke allerede har sikret Dem på anden måde,” siger hr. Behrendt.

“Hvad mener De med det?” spørger mor fortørnet. Også jeg lader forstå, at jeg er fornærmet over denne hentydning.

“Spørgsmålet er hvad hr. Petersen har foretaget sig i de fire uger der er gået siden Finn Hansen fandt døden i kælderrummet, lige ved siden af guldnet. De siger, at De havde brug for en lille ferie,” fortsætter han henvendt til mig.

“Er det måske så underligt, efter at have været spærret inde så længe?” spørger jeg igen. “Forresten, jeg var udstødt af samfundet, alle

mente at jeg måske kunne gemme en pestbakterie til dem, og jeg måtte heller ikke starte på universitetet, så tid har jeg stadig nok af.”

”Hvor har De så været i de fire uger?” spørger han, som om han ikke allerede vidste det, hvor han så siden må have sin viden fra.

”Jeg har været på en dejlig tur til Italien. Jeg har altid glædet mig til at se Duomo i Milano, Uffizierne og Palazzo Pitti i Firenze, de vidunderlige mosaikker i Ravenna og Canale Grande i Venezia — selv om det var de små sidekanaler, der fascinerede mig mere. Og det var selvfølgelig kun højdepunkterne på turen.”

”Men De kørte jo i Deres mors bil derved, helt alene og faktisk direkte til Schweiz,” fortsætter hr. Behrendt. Hvor ved han egentlig det fra? Han må have gjort et vist forarbejde før han kom her.

”Schweiz ligger nu på vejen til Italien,” forklarer jeg, ”ligesom jeg på tilbagevejen tog gennem Østrig. Men jeg havde en dejlig tid i Basel, Luzern og Lugano. Og så kørte jeg over det gamle Gotthardtpas for at trække vejret i to en halv kilometers højde. Det vel en rimelig reaktion på den filtrerede luft under vores lange karantæne og vel ikke noget at være misundelig over.”

”Og udover Alperne er Schweiz jo også kendt for sine banker. Og måske ligger der i en af deres kældre en del guld og venter på at Felix Petersen henter det, en barre ad gangen, som han nu har brug for det.”

”Hvis der er mere De vil antyde, hr. Behrendt, så gør det nu. Derefter forlader De dette hus uden at komme igen,” siger mor koldt.

”Undskyld, fru Petersen, De har selvfølgelig ret i, at jeg ikke har nogen form for beviser for mine hypoteser. Jeg har blot undret mig over, at Deres søn tager alene i bil på sådan en lang rejse og først efter sin tilbagekomst opdager guldets i sommerhuset.”

”Måske kan De ikke forstå, at jeg ikke ligefrem havde travlt med at gå ned i det uhyggelige rum, hvor jeg formentlig skulle have været skudt, hvis ikke skæbnen med lidt hjælp fra min side havde hentet forbryderen hjem til helvede forinden. Men selv hvis De ikke kan forstå det, kan De

måske forklare mig hvorfor jeg overhovedet skulle forære noget af guldets til Nationalbanken og ikke bare beholde det hele selv?"

"Det mener jeg nok at jeg kan. De har simpelt hen ikke brug for så stor en formue. Til gengæld har De brug for en forklaring på i det mindste noget at Deres velstand, ellers kan det jo godt være at man måtte mene, at De lever over evne. En stor findeløn kan være en sådan forklaring, spædet op med nogle guldbarrer som vi ikke har fået."

"Er De færdig med Deres antydninger?" spørger jeg koldt.

"Næsten. Jeg vil blot give Dem lejlighed til at give resten tilbage uden at det skal blive regnet for en berigelsesforbrydelse at De undlod at gøre det med det samme."

"Jeg synes, at De på Nationalbankens vegne opfører Dem som et utaknemmeligt skarn," siger jeg, den ene fornærmelse er den anden værd. "Jeg forstår simpelt hen ikke hvorfor De overhovedet kommer med den mistanke, i stedet for bare at sige tak og overføre min velfortjente findeløn."

"Det kan jeg da godt svare Dem på," fortsætter hr. Behrendt. "Vi ved god besked om transporten af guldets, selvom De har bidraget med mange væsentlige enkeltheder omkring sabotørerne, der forpurrede transporten til Nazityskland. Men det, der generer mig, er, at der mangler 72 kg guld. Er det alligevel forsvundet i 1944, og da på hvilket tidspunkt, på hvilken måde? Eller er det måske stadig i behold og ligger med den danske nationalbanks stempel ingraveret i en schweizisk bank? Jeg kan ikke vide det, men jeg kan heller ikke befri mig for en vis mistanke."

"Hvornår overføres findelønnen," spørger jeg og ignorerer hr. Behrents mistanke.

"De kan finde den på Deres konto om 2 dage."

Jeg rejser mig op og træder et skridt tilbage, så jeg ikke skal trykke hans hånd til afsked. "Jamen, så er jeg vel forpligtet til at sige tak, og i øvrigt farvel." Jeg bukker en antydning uden at få overbalance, går så ud af stuen og overlader det til min mor at lukke gæsten ud. Vi millionærer plejer ikke selv at betjene døren. To minutter senere er han væk.

Marion Petersen kommer ind på mit værelse. Hun kigger spørgende på mig. Jeg smiler bredt: "Der skal jo også være noget tilbage efter at jeg har betalt skat."

"Og hvad skal du så bruge alt det til?" spørger hun, skønt hun ellers ikke har noget at indvende over for den nye rigdom.

"Jeg har store planer. Det, du hidtil har været vidne til, var kun begyndelsen. Den første fase er hermed slut, det var enden på begyndelsen. Men først skal vi fejre, at folk nu ikke længere er bange for at være sammen med mig. Må jeg have lov til at indbyde til fest."

Der bliver ingen fest denne gang. I dette øjeblik mærker jeg en stikkende smerte fra lyskere regionen. Det var det brok, jeg egentlig skulle have været opereret for. Nu kan det snart ikke vente længere. I den nærmeste fremtid skal Felix opereres.

Operation Felix

Version 2005

(lettere Revision af udgaven fra 1997)

Felix skal opereres og indlægges på sygehuset. Egentlig var indikationen til operation noget tvivlsom, det var den forestående session, der havde fået ham til at tage sit lille lyskebrok alvorligt. Allerede det første døgn bringer ham vigtige informationer om hans navn, der ikke helt tilfældigt har noget at gøre med en Operation Felix under besættelsestiden, længe før han blev født. Men før han kan nå at reagere på denne information, kommer det gamle sygehus i en usædvanlig karantæne.

Handlingen i denne historie er henlagt til 1970, hvor jeg først lavede en skitse til historien, som dog først blev sammenfattet 27 år senere. Jeg har aldrig sluppet den helt i tankerne, og på en måde er det min første større historie. Den er indtil nu ikke blevet publiceret.